

Cô Nhóc Đại Ca

Contents

Cô Nhóc Đại Ca	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21 End	68

Cô Nhóc Đại Ca

Giới thiệu

- Quách Giao Hằng (Jan Hằng): Là đại ca của đám con gái, có sở thích của trai đẹp, bất cứ thằng c

1. Chương 1

HOÀNG TỬ VỀ TRƯỜNG

- Chị Jan Hằng, có thư của hotboy Nhật Thiên gửi chị này__ Lyn Hạ, 1 đàn em trung thành của Jan Hằng đưa thư của hoàng tử khối 12 xuống

Nó cầm lấy đọc rồi cười nửa miệng:

- Cuối cùng tên đó cũng phải đổ trước mình, dĩ nhiên rồi, ta là Jan Hằng mà!

Nó gấp lá thư lại, phe phẩy mái tóc tím nhuộm highlight, ra lệnh:

- Em nói với thằng đó chọn địa điểm và ngày hẹn đi, phải có ngày hẹn hò đầu tiên chứ!

- Dạ__ Lyn Hạ lập tức đi ngay

- Mà lại tiếp tục thành tích của trai đấy à ?? -Kim Ngân hỏi(bạn thân của nó, cùng nó thống trị hội con gái, mẹ là hiệu trưởng của trường học này)

- Chứ sao, hotboy khối 12 nổi tiếng lạnh lùng còn phải đổ, ko có gì là tao không thể. Ủa mà sao nãy giờ ngoài kia nhốn nháo thế nhỉ? Sheng Thảo__ nó gọi 1 con bé đàn em khác lại

- Dạ, có gì không chị

- Bên ngoài có chuyện gì vậy?

- Trường mình vừa có thêm học sinh mới, nghe đâu đó là một người học giỏi còn tài năng nữa, đẹp trai lắm chị ạ, hình như học lớp 10A1

- Woa, lại có thêm bạch mã hoàng tử về trường sao, tốt lắm__ Nó cười, trong đầu lên kế hoạch của cu cậu

- Mà lại giở thói nữa à?? -Ngân ngán ngẩm lắc đầu

- Mà hiểu tao quá rồi mà, thôi bye em yêu nhá, tớ đi của giai đây

Nghe con bé Sheng Thảo nói học lớp 10A1. Vừa đến đầu hành lang khối 10 thì 1 giọng nói cất lên:

- Ô kia, ai đây. Chẳng phải là người tự xưng là Nữ Hoàng khối 11 đây ư

Nghe có người trêu mình, nó phùng phùng sát khí quay lại, không ai khác là Nguyệt Nga, đàn chị khối 12

- Ra là hotgirl của khối trên, ai da mình nói lộn phải là hotdog ấy nhỉ__ Nó vừa dứt câu, cả đám đàn em của Nguyệt Nga khẽ cười. Cô ta tức đỏ cả mặt, lớn tiếng quát:

- CÂM MỒM, con kia, mày ăn nói với đàn chị thế à?

- Cô mà là đàn chị của tôi ư, hơn 1 tuổi chứ mấy hay là muốn tôi gọi là bà cô già đây hả?__ Nó làm mặt nghênh nghênh trêu tức

- Mày..mày, mày cầm mồm lại cho tao__ Nói xong cô ả vung tay tát cho nó 1 cái chát. Tất cả đều sững sờ. Đàn em của nó định xông lên nhưng nó cản:

- Để đó cho chị__ Nó quay lại bà chị khối 12, cười 1 cái lạnh người rồi thẳng tay đâm vào mặt cô ả " BỐP". Cái dáng yếu mềm của cô ta không khỏe bằng sức của 1 tomboy như nó. Máu chảy ra từ mũi. Loạng choạng mấy bước, cô ta bưng mặt lại rồi ra lệnh cho đàn em trở về không quên cảnh cáo nó:

- Mày đợi đấy con ranh, tao sẽ quay lại xử mày sau

Nguyệt Nga và nó đều là đàn chị có tiếng tăm trong trường. Nhưng nửa số con gái theo nó, nửa còn lại theo Nguyệt Nga nên trở thành tình địch để giành quyền thủ lĩnh đám con gái. Nó lau bàn tay của mình vào chiếc khăn, nghiêng răng ken két:

- Cả tấn bột mỹ phẩm của nó dính vào tay mình rồi, thật là khủng khiếp

Không quên mục đích của mình, nó tìm đến lớp 10A1. TRước cửa lớp nhón nháo toàn girl là girl (các bạn biết nguyên nhân rồi đấy ^^). Nó vỗ vào vai 1 girl đứng bên ngoài, cô bạn mãi nhìn trai mà hất tay nó ra giọng khó chịu:

- Để yên coi

Trán nó xuất hiện dấu thập màu đỏ, vỗ vào vai girl đó lần nữa, lần này cô bé quay lại, định **** :

- Cái con này, mày....._ Mắt chữ O, mồm chữ A_ Dạ, em xin lỗi chị Jan Hằng, chị tha lỗi cho em

Đám con gái bên trong nghe cái tên Jan Hằng đều phải đứng bật dậy, tản ra 2 bên cho nó đi vô. Nó hỏi 1 girl đứng gần đó:

- Người mới chuyển vô lớp này đâu?

Cô bạn lóng ngóng chưa kịp trả lời thì một giọng nam cất lên:

- Là tôi.

CHÂN DUNG HOÀNG TỬ

Một tên con trai tóc màu nâu hạt dẻ, đôi mắt xám khói sắc lạnh, bên tai phải đeo 1 cái khuyên bạch kim trạm trổ cực đẹp. Tên đó cao hơn nó nguyên cái đầu, cho 2 tay vào túi quần dáng ngạo nghễ. Nó hất hàm:

- Dáng đứng công tử quá em ạ. Chị đây không chấp , chắc vì cứng mới chuyển vô chưa biết chị là ai đâu

- Tôi biết chị là ai chứ, Jan Hằng, nổi tiếng trong khối 11

- Haha, rất tốt, sao cứng biết hay quá vậy?

- Tôi chứng kiến lúc chị và 1 bà chị nữa gây gổ với nhau

Tên đó vừa dứt lời, xung quanh ồn ào:

- Gì vậy, ai dám gây sự với Jan Hằng chứ?

- Người đó có thể là Nguyệt Nga, 2 người ấy ko ưa nhau mà

- Ghê thật, cả 2 người đó lúc nào cũng tranh nhau, gặp mặt thể nào cũng có phim hay

Nó lên tiếng:

- IM NGAY_ Cả lũ im re

Nó quay lại ra lệnh với Sheng Thảo:

- Làm như mọi khi_ Rồi bỏ đi.

Trong lớp 11A2:

Rầm!Rầm! Nó hất tung bàn ghế của 1 đứa tội nghiệp nào đó. Mỗi khi nó nổi cơn điên thánh cũng phải sợ, ám khí tỏa ra khắp lớp, nếu không cẩn thận nó sẽ chọn đại 1 đứa rồi đánh bầm dập không thương tiếc, ai cũng lúi nhúi ra ngoài không dám ở trong. Ngân đứng cạnh nó vỗ vai:

- Bình tĩnh lại đi mày, thằng đó không đáng để mày nổi giận đâu

- Tao nhất định phải điều tra được thằng đấy là ai mà dám nghênh mặt với tao, cả mụ Nguyệt Nga nữa, gruuu

- Được rồi, giờ mày hạ hỏa giùm, cái bàn mày vừa hất đổ là BÀN TAO ĐÁY_ Ngân gần từng tiếng

- Ok ok, từ từ. Trang_nó gọi, đó là 1 con bé đàn em khác (nhiều thế, ỉh 1 đứa để nó phục vụ đề, ghen tỵ wa)

- Dạ_ Không nói con bé nó cũng biết kê bàn ghế của Ngân lên rồi xếp ngay ngắn, xong xuôi, Trang xin phép_ thưa chị, em ra ngoài

- Chị Jan, em đã có Profile của người vừa nãy rồi__ con bé Sheng Thảo đưa tập tài liệu trên tay cho nó(giờ mọi người đã hiểu vừa nãy nó nói làm như mọi khi là gì rồi nhỉ)

- Để coi__ Nó lật ra__ Hoàng Bảo Duy, thi vào trường mình với 100 điểm tuyệt đối, nhận được học bổng, khả năng, học bạ sáng giá đấy chứ. Ba mẹ là chủ tịch cổ đông bên Mỹ, nắm giữ 51% cổ phiếu.Woa, thảo nào tên đó kênh kiệu đến vậy. Tiếp nào, hần sống 1 mình ở căn biệt thự gần trường mình, có trò vui chơi rồi__ Nó cười 1 cách thật đều(ủa, chị này lại quậy nữa rồi)

5p.m: trước cổng nhà hần

- Mày muốn đột nhập vô nhà hần bằng cách nào?__ Ngân nhìn nó với vẻ mặt không thể nào tin tưởng được

- Như mọi khi

- Nhìn lại đi, cổng sắt cao 3 mét, có hàng rào điện hiện đại, máy quay khắp mọi nơi

- Xì, mày quá tệ. Nhà tao có những thứ này cơ mà.

Nói đoạn, nói bấm gì đó vào bảng điện tử trên cổng, tháo vỏ bảng điện ra, loay loay với mấy cái dây, một dây chữ số chạy qua và cổng mở

- Thấy sao__ Nó cười

- Tạm được

- Xì, lên phải vô phòng điều khiển

Tại phòng điều khiển, hệ thống camera bị ngắt cái rụp

- Ê. Vô được tới đây rồi nhưng chắc chắn nhà hần sẽ có người giúp việc hay người làm thuê, phải làm sao mới tránh được họ

- Tao biết chứ, nên mới mang cái này__ Nó lôi ra từ trong ba lô bộ quần áo cải trang

5 phút sau:

- Bộ đồ này xấu quá, ko hợp với tao chút nào cả

- Yên nào, đây là đồ làm thuê đấy, đeo cả tóc giả vào nữa này, bọn họ phát hiện là nguy

Ngân ngoan ngoãn nghe theo con bạn nhưng mặt mũi thì cứ bí xị ra:

- Giờ làm thế nào nữa

- Tụi mình phải xác định phòng của hần, đột nhập vào đấy__ Nó làm vẻ mặt nguy hiểm (giờ ả, con lạy thím)

Hai tụi nó đẩy cửa phòng ra ngoài, một người trạc tuổi đứng ngay trước cửa, mặc bộ đồ vét lịch sự, như là quản gia. Người đó thoáng ngạc nhiên:

- Các cô là ai, sao lại ở đây?

- Dạ...dạ__Ngân ấp úng chưa biết trả lời làm sao thì nó đã nhanh nhẩu:

- Dạ, tụi cháu là người mới vô làm nên bị lạc ạ

- Ra là người mới à. Ta ko nhớ là cậu chủ có thuê thêm người

- A, chỉ mới sáng nay thôi. Chắc là cậu ấy chưa kịp báo với bác

- Có lẽ vậy, bây giờ 2 cô vô phòng cậu chủ dọn dẹp đi. Nhớ là phải cẩn thận. Cậu chủ kĩ tính lắm. Và không được lại gần bàn làm việc của cậu ấy đâu, ta nhắc trước đây

- A, dạ tụi cháu biết rồi, mà phòng cậu chủ ở đâu vậy ạ???

- Lên cầu thang rồi rẽ phải, phòng đầu tiên

Tại phòng của hần:

- Giờ mày tính làm sao?__ Ngân khoác tay hỏi nó
- Mày ko nhớ vừa nãy ông quản gia kêu là không được chạm vào bàn làm việc của hần sao, chắc chắn trong đó có nhiều thứ quan trọng, tao sẽ tìm thứ gì đó bắt hần chuộc lại bằng cách phải hẹn hò với tao.
- Nói đoạn nó bắt đầu lục từng ngăn kéo trên bàn, ngoài những tài liệu công ty chẳng liên quan và 1 số vật dụng văn phòng thì ko có gì cả.
- Vậy là sao,chẳng có cái gì cả__ nó nhăn mặt nhăn mũi tỏ vẻ khó chịu. Bất chợt Ngân gọi:
- Mày lại đây, ngăn kéo này bị khóa nè
- Để đó cho tao.__Rồi nó lôi ra trong túi 1 cái chìa khóa đa năng. Cạch cạch tách. Tiếng khóa bật ra, nó khẽ kéo ngăn nhẹ nhàng;
- Đây rồi.__Nó lôi ra 1 quyển sổ nhỏ màu gỗ, lật ra toàn là tiếng Anh, í ẹ, môn nó khó nhai nhất(mình đã nói chị này học rất tệ chưa). Chợt bên trong quyển sổ rơi ra tấm ảnh. Nó nhặt lên, hình 1 cô gái tóc xòa dài, mặc chiếc đầm màu tím đứng giữa cánh đồng hoa oải hương:
- Woa, đẹp quá__ Ngân xuýt xoa
- Đây là thứ mình cần tìm đây__ Nó mỉm cười nhếch mép
- Sao vậy, tấm hình này đâu liên quan gì tới thằng đó
- Mày ngốc quá, khi 1 đứa con trai giữ gìn tấm ảnh của con gái người đó chỉ có thể là bạn gái hoặc bạn thân thôi, trong trường hợp này tao nghĩ là bạn gái vì tấm hình này được giữ rất kĩ
- Ha, mày thông minh đấy__ Ngân đánh tay nó khen
- Tao mà, thôi chuẩn lẹ lên, theo như tao được biết thì hần sắp về rồi.
- Nhưng, giờ mình ra sớm quá sẽ bị nghi đấy, căn phòng rộng thế này, mới dọn được 10 phút thì ai tin. Nó kéo cửa sổ lên, ngó xuống dưới, rồi quay lại bảo Ngân:
- Mày an tâm, ở dưới có cây, nhảy thôi__ Nói rồi nó nhảy xuống liền ko chần chừ
- Chờ...chờ tao đã__Rồi Ngân cũng làm theo.

2. Chương 2

LỜI THÁCH THỨC

5.20p.m:hần trở về nhà

- Chào cậu chủ__ Ông Way cúi đầu chào
- Ừm__Hần lạnh lùng, khuôn mặt ko 1 chút biểu cảm
- Thưa cậu chủ, mới hồi nãy có 2 cô người làm tới nói là cậu mới thuê. Trước đó, hệ thống an ninh và máy quay carema đầu bị ngừng hoạt động, chuyện này rất lạ
- Có chuyện vậy sao, ông có biết 2 cô gái ấy là ai không, ta nghĩ chuyện này chắc chắn liên quan tới 2 cô gái đó. Mau mời chuyên viên an ninh về đây

>>>>>>>>

- Đã điều tra được gì chưa__
 - Hần hỏi nhân viên an ninh
 - Dạ thưa đã tìm ra được 1 số dấu vân tay lạ. Sau 2 giờ nữa sẽ có kết quả giám định
- 2 tiếng sau:

Ông Way chạy lên phòng hấn, đưa cho hấn bản kết quả, dấu vân trùng với cô con gái rượu tập đoàn thời trang cao cấp DELUXE , Quách Giao Hằng

- Ô không phải là bà chị Jan Hằng sao? Cô ta làm gì ở nhà mình_ hấn lẩm bẩm_ Ông Way, cô gái lạ đó làm gì nữa

- Cô ta kêu là người cậu mới thuê nên tôi bảo lên dọn phòng cho cậu

- Được rồi, ông ra ngoài đi

Vào phòng mình, để làm gì chứ, hấn nghĩ ngợi rồi đi về phía bàn làm việc:

- Có lẽ nào_ Hấn mở ngăn kéo phía cuối, đã bị mở rồi, cảm giác bất an hấn mở quyển sổ ra và thốt lên:

- Tấm hình????

Sáng hôm sau:

- Chị Jan, anh Nhật Thiên gửi lời mời 8 giờ sáng chủ nhật tuần này hẹn chị tại công viên vui chơi_ Lyn Hạ nói với nó

- Ok, được thôi, em ra ngoài đi_ Nó ra lệnh

Đột nhiên phía bên ngoài ồn ào hấn, các girl trong lớp kéo nhau ra khỏi lớp, nó lẩm bẩm:

Gì nữa thế sao mấy bữa nay ồn ào quá vậy_ Nó tỏ vẻ khó chịu đột nhiên có tiếng của mấy girl hét ầm ầm : BẢO DUY, BẢO DUY. Rồi hấn xuất hiện trước cửa lớp, lớn tiếng:

- Cho tôi gặp Quách Giao Hằng

- Ô, xem ai tới này_ Nó mỉm cười thầm nghĩ chắc hấn tới vì chuyện hôm qua rồi

- Trả đây_ Hấn nhìn thẳng vào mắt nó, ánh mắt sắc lạnh kinh khủng

- Cái gì cơ, tôi có lấy gì của cậu đâu_ Nó khẽ rùng mình trước cái nhìn ấy, tỏ vẻ ko biết. Rồi hấn ném cho nó kết quả giám định dấu vân tay. Liếc sơ qua, nó ngênh đầu:

- Đúng là công tử nhà giàu có khác. Cậu cũng thông minh lắm, muốn cái này à_ Nó lôi ra trong túi váy(Đồng phục nữ trường này là váy) 1 tấm ảnh giơ trước mặt hấn

- Cô đưa ngay đây cho tôi

- Hừm, cậu tưởng tôi đột nhập vô nhà cậu lấy cái này rồi có thể đem trả dễ dàng được sao

- Vậy cô muốn cái gì?_ Hấn lạnh lùng hỏi

- Ha, cậu cũng biết cách thương lượng đấy. Chỉ cần hẹn hò với tôi thôi, nhưng người đá sẽ là tôi.

- Cô....._ Hấn toan nói nhưng nhìn chằm chằm vào tấm hình, mắt nhắm khẽ, buông 1 câu nói gượng ép_ Haizzz, cô muốn làm gì cũng được_ rồi quay lưng bỏ về lớp

- Hì, nhóc nhớ đó_ Nó quay vào lớp, vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Ngân

- Mà đang làm cái trò gì vậy_ Ngân quay sang hỏi nó_ Chỉ vì muốn được hẹn hò với hotboy mà mày phải làm vậy sao?

- Tao vốn vậy mà, nhìn mặt thằng nhóc đẹp trai lắm, tao thích được hẹn hò với những người như thế_ Nó phụng phịu rồi gục mặt xuống ngủ.

CUỘC HẸN HÒ QUÁI QUỶ

Reng.....Tiếng chuông thông báo tan học vang lên. Nó đi thực hiện kế hoạch đang định ra trong đầu.

Hấn ra ngoài thấy nó đang nói gì đó với tài xế chở hấn (anh này đi học bằng ô tô, nhà giàu mù -"-) rồi ông ta lái xe đi về

- Cô bày trò gì nữa vậy

- A, nhóc ra rồi hả. Còn hỏi nữa à, hẹn hò đó, nhóc đồng ý rồi mà_Nó cười_ Chị kêu bác tài xế của nhóc về trước rồi. Đi thôi_Nó khoác tay hẳn vui vẻ, hẳn mặc kệ nó muốn làm gì thì làm.

TRƯỚC CỬA RẠP CHIẾU PHIM

- Ta coi phim nha, tôi mua vé rồi

- Sao cũng được_Hắn hờ hững trả lời, việc chán nhất trong đời hắn là hẹn hò

Nó chọn 1 bộ phim tình cảm buồn. Ai đang coi phim cũng thấy xúc động, hẳn quay sang nhìn, nó ngủ mất tiêu từ khi nào (con lợn).

- Hừ, con gái con đũa, chưa thấy ai như bà chị này_Hắn nghĩ thầm, lay nó dậy_Này, con heo kia, dậy đi

- Ủ_ Nó mắt nhắm mắt mở, vươn vai 1 cái_Philm gì dở ẹc à, về_Nó ra lệnh cho hắn rồi bỏ ra ngoài(chị này wen ra lệnh cho người khác rồi)

Trên đường:

- Bà chị cũng là tiểu thư của 1 tập đoàn lớn cơ mà, không có xe đưa về sao?

- Tôi ko phải là tiểu thư nhà giàu thích khoe của. Tôi thích đi bộ thay vì ngồi trên những chiếc xe sang trọng đắt tiền, hiểu chưa. Haizzz, tôi mệt quá cậu lại đây 1 tí_Nó vẫy tay gọi cậu ta lại gần

- Gì nữa_Hắn chưa kịp nói dứt lời, nó đã nhảy lên lưng_Cồng tôi về đi, tôi mệt quá_Rồi nó ngủ gục luôn

- Bà chị này phiền phức thật_Hắn thở dài

Trên đường mọi người ai cũng nhìn chăm chăm vào đôi này. Tên con trai đẹp wa trời mà phải cồng 1 đứa con gái ngủ gà ngủ gật trên lưng, thật mất thẩm mỹ người nhìn. Hắn quay qua nhìn nó đang say sưa, bỗng trong đầu lóe ra 1 í tưởng

4p.m:

Nó khẽ mở mắt ra, bật dậy "Bốp" nó va đầu vào đầu đó. Nhìn quanh nơi đây không phải nhà nó, toàn bụi là bụi lại còn tối om, chỉ có mấy khe hở cho vài tia nắng hắt vào.

"Cái gì vậy trời, tóm lại mình đang ở đâu??" Nó xoa xoa đầu lấy máy định vị GPS ra dò:

- Hả, sao mình lại ở nhà hắn, đây là nơi quái quỷ gì vậy, thằng khốn đó đâu rồi?

Reng! Reng. Điện thoại nó đổ chuông, là số hắn:

- Thằng kia! Mày đang nhốt chị mày ở đâu vậy hả

- Ô, bà chị dậy rồi à? Chắc chị chưa biết là mình đang vinh dự được ở trong kho của nhà tôi đâu, tự tìm cách mà ra nhé, bye bye!

- Gru, cậu được lắm, tôi sẽ cho cậu biết tay

. "Rầm", cánh cửa nhà kho được đá tung 1 cách thô bạo. Nó lao về phía nhà hắn, gặp ông Way:

- Ô, chẳng phải tiểu thư là??

Không kịp chào ông Way, nó tông cánh cửa phòng hắn, thét ra lửa:

- Bảo Duy, cậu ở đâu hả?

- Tôi ở đây nè_Nó nhìn theo nơi phát ra âm thanh đó, hẳn đang ngồi vắt vẻo trên ghế, thoải mái góm. Hùng hổ tới đó, nó tóm lấy cổ áo hắn:

- Cậu dám nhốt tôi vào nhà kho cậu hả, chán sống rồi à_Nó lớn tiếng

- Ai da, bà chị bình tĩnh lại đi, bỏ cổ áo tôi ra. Ai kêu chị không nói nhà chị ở đâu, nên chỉ có cách cho chị vào nhà kho thôi, tránh ra cho tôi làm việc

Hắn hất cánh tay nó ra, đeo mắt kính vô và bắt đầu làm việc: " Ồ, tên này bị cận sao??" Nó nhìn hắn chăm chăm, khuôn mặt thật là đẹp. Mái tóc nâu khướt xuống đôi mắt nhìn thật quyến rũ, sống mũi cao, đôi môi cong, đẹp hơn con gái. Chợt hắn cất tiếng:

- Nè, bà chị không tính đi về sao, ở đây làm gì vậy?
- E hèm_Nó hắng giọng_Tôi đang tính đi về đây, không cần cậu nhắc. Nó quay gót bước đi. Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên:
- A lô
- Chị Jan à, có chuyện lớn rồi__ Con bé Lyn Hạ hốt hoảng nói
- Chuyện gì, nói lẹ coi
- Sau khi tan học về có 1 số người ở trường khác kéo đến đòi gặp chị nhưng lúc đó chị đi rồi nên tụi nó đánh người của mình rồi hẹn chị gặp tụi nó vào tối nay.
- Sao, tụi nó dám làm vậy à, trường nào thế, hẹn mấy giờ hả?
- Nhìn đồng phục tụi nó hình như là trường Newton, tối nay 9 giờ mình phải ra khu đất hoang phố X
- ừ được rồi, em tập hợp quân mình lại, tối nay chị sẽ đích thân ra đó.

3. Chương 3

9 p.m

Nó bước ra khu đất hoang, theo sau là đàn em. Ở đấy đã có 1 đám người đứng chờ sẵn, chừng hơn 100 người. Nó vòng tay lại trước ngực, hỏi:

- Người đứng đầu tụi mày là ai?

Một con nhỏ bước ra từ trong cái đám hỗn loạn ấy. Tóc tai nhuộm màu vàng chói, ăn mặc lòe loẹt, sexy. Nhỏ đó nhìn nó từ trên xuống dưới, rồi nói với giọng khinh khỉnh:

- Là tôi , thì sao, cô có chuyện gì muốn hỏi hả?
- Mày ăn nói cũng xác xược đấy con ạ. Được rồi, trả lời đi, học trường nào, có chuyện gì mà sáng nay tụi mày đến đụng vào người của bọn tao__ Nó cau mày khó chịu
- Tôi là thủ lĩnh của hội con gái trong trường Newton. Có người ở trường cô đưa tiền nhờ tôi xử lí cô. Thế nào hả, chuẩn bị chưa, đã đưa tiền là tôi sẽ chẳng nương tay với ai hết.
- Mày cũng gan dạ phết, dám đụng vào tao à, chắc mày chưa biết tao như thế nào đâu. Mấy đứa, XÔNG LÊN_ Nó ra lệnh, hai bên bắt đầu lao vào cuộc chiến. Bên nó đông hơn nên có ưu thế, phe của con nhỏ kia bắt đầu giở trò bẩn, lấy đồ từ trong người ra, bình xịt cay, dao, côn,...có đủ. Nó nhếch mép cười:
- Chơi bẩn thế mà cũng đòi thắng chắc ư. Tụi nó sẽ như thế nào khi không có mày nhỉ?
- Cô muốn biết à__ Cô ta đứng đối diện nó hỏi
- Ừ, tao muốn biết mày định giở trò gì.

Nó vừa dứt câu, cô ta chạy tới đâm vào mặt nó. Nó không chống cự, cũng chẳng làm gì để cho ả ta đánh. Cô ta tưởng mình thắng nên ra sức đập, đá, giựt tóc nó. Cuối cùng, con nhỏ đó rút ra trong người cái dao, " Xoẹt", xuyên qua lớp áo của nó, chạm vào thịt, máu tứa ra một đường dài từ bắp tay đến khuỷu tay. Nó đứng dậy, mặt cúi gằm, một cơn gió thoảng qua, tóc nó khẽ tung bay, khuôn mặt tối sầm. Đàn em nó bắt đầu sơ sệt, mỗi lần nó tức giận

thì.....AAAAAAA, tiếng hét phát ra từ con nhỏ đó, nó chỉ sử dụng đúng 1 tay, siết cổ cô ta từ từ, nhấc cao lên:

- A đau quá, buông ra_Cô ta quằn quại như một con thú nhỏ bị nhốt. Nó vẫn không buông, càng siết chặt hơn, ánh mắt sắc lạnh quét khắp người, quá sợ sệt nhỏ đó khó khăn thoát ra từng chữ:

- Chị...tha..cho..em

Nó buông cổ ả đó ra, đẩy qua 1 bên. Con nhỏ ngã phịch xuống đất, ôm lấy cổ ho lấy ho để. Nó lấy bên cạnh 1 khúc gỗ phang vào người nhỏ đó tới tấp. Người con bé xây xát, từng vệt máu chảy ra, giờ nhỏ đó không còn sức chống cự, chỉ đau đớn rên từng tiếng và để cho nó đánh. Chợt, Ngân từ đâu chạy ra, tóm chặt tay nó:

- Hằng, mày đừng lại đi

- Ngân, sao mày lại ở đây__ Nó ngạc nhiên,Ngân ít khi tham gia đánh nhau, chỉ quản lí hội con gái cho nó thôi. Mẹ Ngân cũng là hiệu trưởng trường , nếu con gái tham gia mấy vụ lùm xùm này thì danh tiếng của trường còn đâu. Cũng may, Lyn Hạ gọi Ngân ra ngăn cản kịp chứ không thì con bé đó tan xương nát thịt rồi. Ngân cầm cổ tay nó lên, hốt hoảng:

- Jan Hằng, mày làm sao đây, vào viện thôi, không thì..

Ngân chưa kịp nói dứt câu, nó đã ngã phịch xuống đất xỉu vì mất máu.

Bệnh viện V:

Mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi khó chịu, nó khẽ nhú mày gượng dậy:

- Đây là đâu vậy, không lẽ mình đang ở viện?__ Nó mơ màng hỏi, đầu vẫn ong ong

- Hằng, mày tỉnh rồi à, không sao chứ, có mệt lắm không__Ngân lao đến nắm tay nắm chân nó, hỏi tới tấp

- Mày bình tĩnh đã nào, tao còn sống chứ đã chết đâu mà mày lo quá vậy, mấy giờ rồi nhỉ__Nó quay tứ phía để tìm em “đé êu”, mở to mắt hết cỡ nhìn vào màn hình điện thoại, lắp bắp:

- Cái gì, hôm nay là chủ nhật à, 7.30 rồi, mình đã hẹn đi chơi với Nhật Thiên rồi

- Này, đừng có nói với tao là truyền nước chưa xong mà đòi đi đấy nhé__Ngân khoanh tay đứng hỏi nó

- Ờ, chứ biết làm sao được, thế nhé, tao đi đây__Nó giục sợi dây truyền nước ra, vội vàng thay đồ rồi bỏ đi
8.10 a.m:

Trước cổng công viên vui chơi, có 1 anh chàng very handsome đang đứng đó. Xung quanh anh ta là những cô gái đứng trầm trồ, chụp ảnh, đến bắt chuyện nhưng anh ta không trả lời. Nó mặc cái áo dài tay màu xám, mặc quần short trắng, đi đôi boots màu đen, tay cầm em clutch kim sa, bước đến, vẫy tay gọi anh ta:

- Nhật Thiên

Anh ấy quay lại cười với nó, vậy mà bao nàng cứ ngỡ anh cười với mình, chết lên chết xuống.

Nó bước tới, khoác tay Nhật Thiên, cười nhẹ:

- Vô chơi đi anh__Bao con mắt đổ dồn về nó, ganh tỵ có, ngưỡng mộ có, ghen ghét có. Nó kiêu hãnh như cô nàng Hailee Steinfeld (đây là một trong những lí do nó thích hẹn hò với giai đẹp, thẳng xấu hử, goodbye honey).

Khu vui chơi náo nhiệt, ồn ào. Nó đi “tận hưởng” những trò chơi cảm giác mạnh, Thiên đi theo nó một bộ hơi tai. Cậu kéo áo nó lại hỏi:

- Jan Hằng, mình nghỉ chút đi

- Ừm, cũng được

2 người lại ghé đá gần đấy nghỉ ngơi. Nó lấy ra trong túi cái gương và cây son để tút lại vẻ đẹp trai...í lộn đẹp gái. Chợt Thiên thấy ở lối đi bên phải có trò nhà ma mới xây nên kéo nó lại đó:

- HẮng, mình đi nhà ma chơi đi

- Ồ, em...em__Nó chưa kịp trả lời Thiên đã nắm tay nó ra đấy rồi.

Ủm, có 1 bí mật tày trời của nó mà không dám khai: Sợ ma kinh niên. Nhưng 1 nữ sinh đại ca mà lại đi sợ ma ư, làm sao mà nói được.

Đứng trước tấm biển đề dòng chữ: LẬU ĐÀI BỊ MA ÁM. Nó rùng mình sợ sệt. Bám chặt lấy tay Thiên, nó đảo mắt nhìn tứ phía. Trong nào tối om, chỉ có mấy ánh sáng đỏ xanh lóe qua lóe lại đáng sợ, tiếng nhạc kinh dị, những hình nộm quỷ quái làm nó thêm căng thẳng. Chợt, có người đẩy nó ra đằng sau, bàn tay nó tuột dần khỏi tay Thiên. Đoàn người phía trước ngày càng đi xa, ó ôm lấy cổ chân đã bị tụt:

- Khổ thật, đi bắt cao làm gì không biết. Giờ sao đây, đáng sợ quá.

Tim nó đập thình thịch. Nơi đây thật đáng sợ, tiếng hét, hú càng làm nó thêm căng thẳng. Bỗng có tiếng chân bước tới, nó quay lại, tim đập nhanh hơn

Một bóng người xuất hiện, nó cố nhắm chặt mắt lại, trong đầu tưởng tượng ra những bóng ma kì dị đáng sợ. Bỗng, tiếng nói cất lên:

- Bà chị Hằng, chị làm gì ở đây?__ Nó khẽ mở mắt, 1 dáng người quen thuộc, là hân. Nó ôm chầm lấy hân như bắt được vàng, người run run:

- Này, cậu đưa tôi ra ngoài đi, tôi sợ quá. __Hân toan đẩy nó ra nhưng thôi, không hiểu sao hân lại muốn như vậy, có lẽ lâu rồi hân không được nhận 1 cái ôm từ ai hết, ngay cả bố mẹ hân

Hai người bắt đầu đi nốt quãng đường còn lại. Nó cố nhắm chặt mắt ôm lấy hân không chịu thả ra(sợ quá đây mà). Được một lúc nó khẽ hé mắt, chưa kịp định thần thì từ trên cao rơi xuống cái đầu lâu trắng. Hân hùng, nó hét toáng lên, đẩy hân ra, rồi một con ma bước ra từ đằng sau nó " HỮ". Vì quá sợ sệt lại còn bị thiếu máu (truyền nước chưa xong đã giựt dây đi rồi) => Xiu lần 2.

*** _____ ****

(Dòng chữ xanh là thể hiện những gì xảy ra trong giấc mơ của Jan Hằng nha)

- Mẹ, mẹ đi đâu vậy__ Một cô bé con chừng 5 tuổi, mặc bộ váy màu trắng toát, khẽ dụi mắt vì mới thức dậy

- Hằng, con dậy rồi à?__Người phụ nữ tầm 30 tuổi quay lại nhìn nó, bà có khuôn mặt phúc hậu, hiền dịu, mỉm cười dịu dàng với con bé

- Mẹ, sao mẹ mang vali ra, mẹ định đi đâu à?__Con bé vẫn ngây thơ hỏi

- Ủ, bây giờ mẹ định đi một nơi thật xa. Nào, con lên giường ngủ tiếp đi, còn bé thức khuya không tốt đâu, đã 11 giờ rồi

- Một nơi thật xa là sao ạ? Nơi đấy có tốt không, có đẹp không mẹ?

- Ủ nơi ấy tốt lắm, nó sẽ mang ẹ sự bình yên, ngủ ngon nha con yêu__Bà kéo chăn đắp lên cho nó, hôn một cái nhẹ nhàng lên gò má bé nhỏ, nó nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của bà như sợ bà đi mất rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Hiện tại:

Nó đang bị hôn mê sâu và nằm trong phòng bệnh. Hân đã đưa nó đến đây và phải ở lại cho đến khi nó tỉnh vì đã kí đơn bệnh làm người bảo hộ rồi

- Trời ạ, sao mình lại bị mắc kẹt ở đây với bà chị rắc rối này chứ, ôi trời, số mình là số con rệp mà__ Hân vò đầu bứt tai, đi qua đi lại trong phòng rồi than trời hỡi đất

- Mẹ, mẹ__ Nó cất tiếng kêu yếu ớt gọi. Hân toan chạy lại coi nó có bị sao không thì đột nhiên bàn tay bé nhỏ của nó nắm chặt bàn tay hân, nói như van xin:

- Mẹ, mẹ đừng đi __ Tay nó siết chặt hơn, dù là đang ngủ nhưng những gì xảy ra trong giấc mơ vẫn làm cho lòng nó thêm đau. Hân thôi không nói nữa, ngồi bên cạnh nó yên lặng.

2 giờ sau:

Nó mở mắt ra, bật dậy, tỉnh lấy tay xoa đầu nhưng mà:

- Ủa, sao tự nhiên tay nặng dữ vậy nè?__ Nhìn xuống nó thấy hấn đang nằm gục đầu bên cạnh, tay trong tay.

- AAAAAAAAAA, đồ khốn khiếp, cậu làm gì vậy hả. Giữa thanh thiên bạch nhật lợi dụng con gái nhà lành (úi giời, tự nhiên thấy mát), chán sống nè, chán sống nè__ Nó hét lên, đẩy hấn ngã xuống sàn rồi mỗi câu “chán sống nè” là mỗi lần nó phang cái gối vào mặt hấn

- Ai da, bà chị làm gì vậy hả, tự nhiên đánh người ta__ Hấn khó chịu giựt cái gối từ tay nó

- Tự nhiên mà tôi đi đánh cậu à? Chứ không phải trong lúc tôi bị xỉu cậu lợi dụng cầm nắm tay của tôi ư? Tôi biết là tôi đẹp rồi nhưng cậu không nên thái quá như thế chứ(mẹ ơi, con này tự sướng thấy sợ)

- Ôi trời ạ, ai nắm tay ai, chị nên biết là trong lúc ngủ chị nắm chặt lấy tay tôi không buông nên tôi mới phải ở đây không. Đúng là làm ơn mắc oán mà

- Ủa, vậy hả__ Nó đơ ra mắt mấy giây rồi gầy đầu chữa ngượng__ Hề hề, cho tôi xin lỗi nha

- Thật là, bực hết cả mình, thôi tôi về đây__Hấn cho hai tay vào túi quần rồi cất bước đi, không thèm ngoảnh lại

- Đồ nhà giàu chảnh c**__ Nó lăm bầm rửa thầm trog bụng

Ngoài cổng bệnh viện:

Nó nhắc điện thoại gọi cho quản gia Ny:

- Alo__ Một giọng phụ nữ khàn khàn

- Bác Ny ơi, con không biết đường từ bệnh viện về nhà (hô hô, sao giống tác giả thế)__Cái giọng nó phụng phịu

- Haizzz, được rồi cô chủ chờ 1 lát, tôi sẽ kêu người ra đón

- Lệ lệ nha bác, con mệt lắm rồi, thôi, con cúp máy đây

Vốn dĩ nó chẳng thích vụ đưa rước chút nào, thà tự về rồi lang thang đâu đó còn thích hơn. Chiếc BMW đồ xich trước cổng căn biệt thự to lớn, sang trọng. Nó bước xuống xe, vô nhà. Vừa mới mở cửa, một hàng người đứng ngay ngắn chào nó

- Thưa cô, ông chủ kêu cô vô phòng có chuyện cần nói__ Bà quản gia già nói với nó

- Vâng con biết rồi, giờ con vô liền luôn

” Cốc!Cốc!” Nó gõ cánh cửa gỗ nặng nề, 1 giọng nói từ trong phòng cất lên:

- Vô đi

Nó đẩy cửa rồi ngồi xuống ghế sofa, đối diện với ba nó:

- Ba cho gọi con có việc gì không ạ?

- Hằng, con biết tập đoàn của gia đình mình là 1 tập đoàn lớn đúng không?__ Ba nó nghiêm nghị hỏi

- Vâng, thế thì sao sao ạ, chuyện này ai chẳng biết

- Ta không gọi con đến đây để hỏi chuyện đó, ta muốn nói là, con là con gái của chủ tịch của 1 hãng thời trang lớn. Ta muốn con học hành tốt hơn để có thể thay ta tiếp quản việc kinh doanh. Con là đứa rất có tố chất nhưng con cần cải thiện lại cách học của mình đi

- Nhưng ba, con không muốn theo ngành kinh doanh..

- Con là con gái ta, ta đã nói thì con phải nghe__ Nó chưa kịp nói dứt câu, ông đã ngắt lời, giận dữ

Nó đứng dậy, hất đồ ghế, nói to:

- Ba thật là quá đáng, vì sao tất cả mọi chuyện của con ba lại quyết định hết. Con muốn tự định hướng tương lai của mình

Nói xong, nó tức giận bước ra khỏi phòng, ông day day thái dương mệt mỏi

” Reangggggg”, tiếng chuông điện thoại vang lên

- Alo_NÓ bắt máy

- Chị, em tìm ra tung tích của người thuê con bé trường Newton hại chị rồi_ Con bé Sheng Thảo gọi cho nó, giọng gấp gáp

- Tìm được rồi sao, là ai vậy?

- Chị tới địa bàn của tụi mình đi, có sẵn người của mình ở đấy rồi, ra đó em sẽ nói rõ ràng hơn

- Ủ, được rồi_Nó cúp máy, quay lưng định đi thì có một đám người vệ sĩ mặc đồ đen đứng chắn trước mặt nó

- Chuyện gì vậy?_Nó cau mày khó chịu_Tránh ra coi, ta đang có việc gấp

- Ông chủ thuê bọn tôi canh chừng không cho cô chủ ra ngoài gây chuyện, cấm túc 2 tuần trong phòng. Ông chủ cũng đã mời gia sư giỏi để tới kèm cô trong thời gian này_Tên vệ sĩ đứng đầu trả lời

- Ông già này, chuyện vừa nãy không phải đùa sao, thật hết cách rồi, chỉ còn nước tìm cách thoát khỏi lũ này thôi_Nó nghĩ thầm trong đầu.

4. Chương 4

- Xin cô chủ đi về phòng ngay lập tức_ Tên vệ sĩ đó yêu cầu nó

- Này, tránh ra cho ta đi, không thì đừng trách_ Nó nói rồi tung chân tính đá vào bụng hắn nhưng tên đó nhanh nhẹn tóm lấy cổ chân nó, xoay ngược lại.

- Gruuu, tức quá, chân bị khóa rồi, thôi kệ ko có chân thì xài tay_ NÓ nghĩ rồi đưa tay lên tính tấn vào cổ tên vệ sĩ. Hắn hất chân nó ra làm nó mất đà, túm lấy tay, bẻ vòng lại. Tay tên đó cứng ngắc, nó giãy giụa cách mấy cũng không ra được

- Ưc chế quá, 5 năm học Judo rồi thất bại thảm hại thế sao_ NÓ khóc rống trong bụng

Trong phòng:

- AAAAAAAAAAAAA_ NÓ hét lên ồm tỏi vì bị nhốt, đã tìm mọi cách mà không có cách nào ra ngoài được. Định trèo cửa sổ thì ở sân phía bên dưới đã có người. Sử dụng chiêu ” mĩ nhân kế” cũng vô ích.

Đang chán nản vò đầu bứt tay thì điện thoại của nó lại đổ chuông

- Alo_Nó bắt máy bằng cái giọng bất cần đời nhất

- Chị, chị ra ngoài lẹ đi_ Con bé nói gấp gáp

- Đang bị ông già nhốt, em bình tĩnh để chị tìm cách ra đã

Nó đang nói chuyện điện thoại thì có 1 cô hầu phòng đẩy cửa vào:

- Thưa cô chủ, cho phép tôi dọn phòng để lát nữa gia sư đến dạy cô chủ

Một cái bóng đèn 220v được bật trên đầu, nó mỉm cười nói lại với Sheng Thảo:

- Chị sẽ ra ngay bây giờ đây

6p.m:

Nó lái chiếc xe phân khối Ducati đến bãi đất trống đằng sau trường học. Mọi người ai cũng biết đó là địa bàn của tụi nó. Nếu không phải người trong hội mà lỡ ngớ vào đó là húp cháo quanh năm

- Chị, cuối cùng chị cũng đến

- Ờ, phải khó khăn lắm mới thoát được em ạ_ Nó ngán ngẩm lắc đầu. Con bé nhìn chăm chăm vào nó:

- Chị đang mặc đồ hầu phòng à?

- Ồ, có vậy mới thoát được__ Nó thử dài hồi tưởng lại chuyện đấy

Lúc này:

- Thưa cô chủ, cho phép tôi dọn phòng để lát nữa gia sư đến dạy cô chủ

- Được thôi, chỗ ở phía này bẩn lắm, chị ra lau đi__ Nó chỉ bừa một chỗ, kêu cô ta ra đó

- Đâu ạ cô chủ, em không thấy__ Cô ta đang thối mặc không để ý tới nó. " Bốp", nó tấn 1 nhát vào gáy cô hầu làm cô ta ngất xỉu

- Chị ui, em sorry chị nhiều nhưng còn tương lại đang chờ phía trước nên em phải làm vậy__ Nó nói bằng cái giọng thành khẩn nhất có thể (con này vui tính nhẩy, đánh người ta ngất mới xin lỗi, có ai nghe được đâu)

Nhanh chóng lấy bộ đồ hầu mặc, nó lấy bộ tóc giả đội lên và trùm mũ xuống. Xong xuôi rồi bước ra ngoài

- Ồ, đáng con nhỏ này nhìn giống cô chủ quá__ Một tên vệ sĩ đứng trước cửa phòng nói, nó lạnh xương sống nhưng vẫn bước tiếp. Hix, cầu mong mọi chuyện đừng bại lộ

- Mày bị lậm à, con nhỏ này mà là cô chủ cái nỗi

gì?__Tên thứ hai đập đầu tên thứ nhất. Nó thử phào nhẹ nhõm và đi luôn

Hiện tại:

Hồi tưởng xong cái quá khứ vừa nãy, nó khẽ rung mình rồi quay sang hỏi:

- Sao, cái người th

uê con bé trường Newton đánh chị là ai?

- Dạ, theo như thông tin bọn em lấy được từ con nhỏ đó thì đàn em của Nguyệt Nga đến trường đó từ tuần trước đưa tiền cho bọn nó rồi nhờ xử chị (ai xử ai à)

- Ra là mụ Nguyệt Nga, chơi trò bẩn nhờ người khác đánh giùm để mình không bị dính líu gì hết__ Nó siết chặt nắm đấm, nghiến răng kèn kẹt

- Em đã gọi người sẵn rồi, chị muốn đi gặp Nguyệt Nga ngay bây giờ chứ. Theo như em biết thì cô ta đang ở bar CLASSIC

- Đi bây giờ luôn nhưng để chị thay đồ đã không lẽ mặc vậy mà đến đó

6.30 pm:

Nó mặc chiếc áo thun bó khoác ngoài bằng áo khoác da có phụ kiện đinh tán, quần legging đen và đôi bốt cổ thấp cũng có phụ kiện đinh tán luôn. Trang điểm nhẹ với mắt khói xám và môi phớt hồng. Trông nó thực sự nổi bật và xinh đẹp. Đẩy cửa quán bar rồi bước vào, nó cố gắng tìm Nguyệt Nga trong đám người đông đúc này.

" Bốp" nó va vào người 1 ai đó, rượu đổ ra, vấy vào áo, mùi Champe nồng nặc. Nó khó chịu đẩy tên đó ra, lấy khăn tay lau người.

- Wow, cô dễ thương quá, thế nào, làm bạn gái của tôi tối nay nhé__ Tên đó quàng vai nó, cười đều

Nó đập vào đầu gối làm cho tên đó mất đà loạng choạng lùi về phía sau tóm lấy cổ áo và cho 1 chiêu vật về phía trước. Hắn nằm bẹp dưới sàn, nhúc nhích gượng dậy. Nó đập vào cổ tay tên đó, nhếch mép:

- Cái áo khoác của tôi 200 đô đó, anh lẹu hồn, tôi không tha cho ai đâu__ Nói rồi nó cất bước đi tiếp, không thèm ngoái hoài tới tên đấy. Một người chạy tới đỡ tên đó dậy. Là hắn:

- Mày có sao không, làm gì mà nằm ở đây vậy?

- Có một con nhỏ vật tao nằm bẹp xuống luôn chứ tao đâu có muốn, con gái mà khỏe dữ. Ai da, hình như tao bị trật khớp tay rồi

- Ai mà vật được mày nhỉ? Mày tả sơ qua con nhỏ đó được không?
- Trời tối lắm tao nhìn không rõ, hình như cô ta nhuộm tóc highlight, thể vật là của võ Judo
- Hừm_ Hần nghĩ ngợi, có khi nào là bà chị Jan ko? Chỉ có cô ta mới dám đánh người mọi lúc mọi nơi.

Về phần nó:

- Không biết mụ ấy đang ở đâu nhỉ?_ Nó loay hoay tìm kiếm_ A, thấy rồi

Cô ả tóc xõa dài, uốn nhẹ, mặc bộ váy xanh ngọc hổ lưng, vô cùng sexy ngồi bên cạnh 1 tên công tử tóc màu bạch kim, dáng ngồi bất cần, châm điếu thuốc hút phì phèo như thằng nghiện. Nó mỉm cười bước đến chỗ đó, cất giọng:

- Nguyệt Nga, chào cô. Đến lúc cô phải trả nợ cho tôi rồi đó.
- Mày nói gì, một tiểu thư như tao thì nợ nần gì 1 con bé như mày chứ

Nó cau mày khó chịu, dám xúc phạm nhân phẩm nó à:

- Cô đúng là thứ giả tạo. Thế người thuê con bé ở trường Newton là ai nhỉ? Tôi nghĩ là cô biết
- Mày...mày....._ Mặt cô ta xám lại, lộ rõ vẻ hoang mang_ Mày đừng có đoán già đoán non, tao mà làm chuyện bỉ ổi này sao?
- Cô cần tôi đem chứng cứ ra đây không?_ Nó nói rồi rút ra trong túi 1 chiếc máy ghi âm
- ” – Mày nói đi, ai sai tội bây làm chuyện này_ Giọng Lyn Hạ vang lên trong chiếc máy
- Dạ, em...em..._Con bé nói run run
- Có nói mau không hả hay là mày muốn.....

- Dạ, em nói, em nói. Thực ra có người ở trường chị đến tự xưng là Nguyệt Nga, đưa tiền cho em rồi.....nói là nhờ đánh chị Jan”

Nó bấm nút tạm dừng, cô ta bối rối biện minh:

- Không, không phải tôi, tôi chỉ là_ Nguyệt Nga chưa nói hết câu nó đã ngắt lời
- Cô đừng chối cãi, mọi chuyện đã sáng tỏ rồi_ Nó quay sang đàn em của mình, ra lệnh_ Đưa cô ta đến địa bàn của mình, mấy đứa tự xử lí đi
- Dạ_ Tụi nó hô đồng thanh.

Nó đi ra gần sàn nhảy, chợt một bàn tay cứng cáp nắm lấy vai nó đẩy ra đằng sau. Là tên công tử ngồi với Nguyệt Nga, hất tạt nó một cái đầu đinh. Nó mất đà ngã xuống sàn, tên đó không buông tha, tóm lấy cổ áo nó lôi lên xềnh xệch:

- Mày vừa làm gì bạn gái tao hả, để coi tao xử lí mày ra sao?

Nó co chân đạp vào bụng hắn để đẩy ra, tên đó càng hung hăng hơn. Đấm vào lưng nó.

“Hộc”, máu từ khước miệng chảy ra. Thằng đó đấm thêm lần thứ hai, máu chảy ra nhiều hơn. Nó nằm trên sàn, quá đau nên không thể chống cự, ôm chặt lấy bụng, thở không ra hơi.

Thằng khốn kia thấy vậy nên lấy chân tính đá vào nó nhưng bảo vệ quán bar đã tóm chặt cổ tay hắn và đưa tên đó ra khỏi quán. Một người con trai lại đỡ nó dậy, xốc lên lưng công. Ừm, nó ngửi, mùi hương trà xanh thoang thoảng, dễ chịu quá. Nó nhanh chóng thiếp đi.

*** _____ ****

6h15 a.m

Nó hé mở mắt nhưng bật dậy liền, tròn xoe 2 con mắt, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi to đùng: ĐÂY LÀ ĐẤU????????????????????????????????????

Nó mất 5s để định thần lại tất cả sự việc từ tối hôm qua:

- Ể, vậy cái người công mình hôm qua là ai?? Mà sao cái phòng này nhìn quen quen

Nó quay xung quanh nhìn thì phát hiện trên đầu giường có một cuốn sổ bệnh. Lật ra, Dòng chữ hiện lên trước mắt

Tên bệnh nhân: Quách Giao Hằng

Bệnh án: Hen suyễn

Nó đang hoang mang chưa biết phải làm gì thì có người đẩy cửa bước vào. Là hấn. Thấy nó cầm trên tay sổ bệnh, hấn nói:

- Tôi qua thấy bà chị bị ho ra máu nên tôi mời bác sĩ tới đây, chuẩn đoán ra hen suyễn

- Vậy là sao chứ, đang khỏe mạnh mà...._ Nó nói yếu ớt, khó ai có thể nghĩ mình mắc căn bệnh khó chữa thế này

- Bà chị nên bình tĩnh lại đi, đâu phải ai cũng muốn

- Ủa, mà sao hôm qua cậu lại ở quán bar rồi đưa tôi về đây vậy. Đã giở trò gì với tôi chưa thế hả_ Nó bắt đầu bản tính nhốn nháo của mình

- Bà chị nghĩ tôi là vậy, tôi không như chị đâu_ Hấn khó chịu bước ra khỏi phòng không quên để cho nó đồng phục ở trên giường_ Chị mau thay rồi đi học đi. Nếu như chậm trễ chị sẽ phải cuộc bộ đó, chị đang ở nhà tôi mà

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi

10 phút sau:

Nó đi xuống lầu, tự nhiên như ruồi ngồi vô bàn ăn đánh chén

- Bà chị ăn sáng nhan lên rồi còn đi học nữa

- Cái gì, còn sớm mà_ Với 1 đối tượng thường xuyên cúp học như nó thì bao giờ mới muộn

- Tôi không như chị đâu, lẹ lên

Ngoài sân:

- Đi bằng ô tô à?_ Nó hỏi

- Ừ_ Hấn trả lời nhanh gọn

- Đúng là công tử_ Nó lèm bèm

- Cái gì?

- Có nói gì đâu, đi thôi_ Nó ngồi trong xe thản nhiên

- Ôi trời, bà chị này thật là_ Hấn lắc đầu nguây nguây.

5. Chương 5

Chiếc xe đỗ xích trước cổng trường. Nó bước xuống xe, bao ánh mắt quay lại nhìn, ghen tị có, ngưỡng mộ có, ganh ghét có, vì nó được đến trường cùng hotboy mà

- Jan Hằng được ngồi cùng xe với anh Handsome à?

- Lạ nhỉ, từ trước tới giờ anh ấy có cho ai đi cùng đâu, sao hôm nay lại...

- Có khi nào chị Jan là bạn gái không????

Những lời bàn tán ra vào như chợ vỡ. Một người đang tiến lại chỗ nó và hấn, mang giày Timberland đen bóng, đồng phục phẳng phiu, là 1 boy. Tóc vàng kim, tai đeo khuyên tai đinh màu bạc, làn da trắng hồng,

sống mũi cao, người ấy nở nụ cười tươi rói làm bao cô nàng chết đứng. Tóm lại là rất đẹp zai. Tên đó lại vỗ vai hắn tự nhiên như quen biết nhau từ trước:

- Kaka, tao vừa mới đăng kí vô trường mày học đấy. Thế nào, lại 1 em xinh tươi mày câu được nên rước đến trường đây à?

__ Tên đó quay lại nhìn nó rồi cười khà khà với hắn. Nó nhếch mép và cho 1 cái đấm vào gương mặt thiên thần của cha đấy. Túm lấy cổ áo, nó vật ra đằng trước. Tên đó ngã sòng soài:

- Mày ăn nói cho cẩn thận, tao mà là hạng gái đó à, muốn sống thì lựa lời mà nói, không thì chết sớm đó.

Tên đó không phản ứng gì cả, mồm há hốc ngạc nhiên. Tóc ngắn, nhuộm highlight, thể võ này:

- Cô là người hôm bữa ở bar CLASSIC à? Phải không__ Tên đó thốt ra ngạc nhiên. Nó vẫn chau mày chưa hiểu

- Là sao cơ??

- Cô là người vật tôi ở quán bar đó, đúng không?

Nó sực nhớ ra:

- A, thì ra thủ phạm làm đổ Champe lên áo tôi là cậu hả??__ Nó xách cổ áo tên đó lên__ Giờ chạm mặt thế này rồi, tôi phải xử lí cậu cho ra trò đã.

Hắn đúng đó từ nãy mà giờ mới lên tiếng:

- Bà chị Jan bình tĩnh lại đi__ Hắn gỡ ngón tay nó khỏi cổ áo thằng bạn đáng thương__ Xin giới thiệu, đây là bạn thân tôi hồi còn ở Mỹ, Phạm Minh Đông, mới về Việt Nam được 2 tuần

- Xin chào__ Tên đó đưa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay với nó

- Xì__ Nó héch mặt__ Ngay từ đầu đã không có thiện cảm rồi mà.....

Tên đó cười chừa ngưỡng thu tay về, quay sang nói chuyện với hắn:

- Bà chị này giống cái người mày đưa đến bệnh viện hồi tao mới về Việt Nam nhỉ, ở trong nhà ma đó__ Tên đó nói rồi cười đều giả

- Cái gì cơ?__ Nó nhú mày lại hỏi

- Thì hồi tôi mới về Việt Nam, rủ tên này đi công viên chơi, ai dè, có người ngất xỉu trong nhà ma thế là phải công cô ta đi bệnh viện, người đó nhìn giống bà chị lắm à nha__ Đông nói như móc họng nó ra, tức ói máu. Thừa biết đó là nó rồi mà còn oang oang cho cả trường nghe thấy nữa

- Chi Jan sợ ma mà ngất hả?

- Chuyện lạ à, phải đăng lên mạng thôi

- Chậc, đại ca mà sợ ma

Lại những lời bàn tán, nó nóng mặt quát:

- Im mồm đi hết coi__ Cổng trường im phăng phắc__ Cút hết đi, đứa nào còn ở đây tao xử__ Rầm rầm, đoàn người kéo nhau vào trường, nơi đây trở về yên tĩnh, nó quay ngoắt lại:

- Cậu liệu hồn đó, còn dám kể chuyện này cho ai thì đừng trách tôi__ Nó đưa nắm đấm ra trước mặt Đông hù dọa rồi bỏ vô trường

Lớp 11A2:

AAAAAAA, nó gào hét, điên tiết lên. Như thường lệ cả lớp kéo nhau ra ngoài hết, ngu gì ở lại cho nó đánh

- Vậy là 2 tên đó biết điểm yếu của mày rồi à?__ Ngân khoanh tay hỏi

- Ủ, 2 tên đó biết rồi. Thằng nhóc Duy thì không sao, chứ Đông thì.....AAAA. Mới gặp mặt mà đã thấy ghét rồi, thật là tức chết đi được__ Nó nhăn nhó mặt mày, bộ dạng trông thật chẳng ra đâu vào đâu

- Hừm, ai kêu đại làm gì? Đi chơi công viên ai chẳng đi nhà ma
- Tao đâu có nghĩ đến. Ủa, mà tao nhớ lúc tên Duy cứu tao đâu thấy nhóc đó đâu. Sao mà hay vậy__ Nó xoa cằm như mấy cổ nhân nghĩ ngợi
- Đó là do tôi đi cùng với nhóm người kia trước rồi, đợi Duy ra thì đã thấy công bà chị trên lưng. Thật không thể tưởng tượng được__ Giọng Đông vang lên sau lưng nó
- Cái gì, câu vào đây từ khi nào vậy, vô đây làm gì, tính chọc tức tôi lên à?
- Tôi không dám, chỉ là Duy nhờ mang lên cho bà chị cái này thôi__ Tên đó nói rồi ẩn vô người nó 1 cái hộp thuốc__Thôi, tôi về lớp đây__Hắn nháy mắt với nó làm nó rùng mình. Quay sang Ngân đã thấy hồn vía cô nàng đi đâu rồi. Mắt lơ lơ mơ màng, đứng yên như trời trồng, hồn lên chín tầng mây

Nó cười, chắc chắn chị Ngân nhà ta cảm nắng thằng cha Đông rồi, cũng phải nhìn đẹp zai phết ra. Không phải thằng đó gây thù chuốc oán với nó là nó đi cua rồi. Nó huých vai Ngân:

- Mày làm cái gì đó, người ta đi rồi mà cứ nhìn mãi. Tỉnh giùm lại đi.

Ngân đỏ mặt, phản đối:

- Làm gì có, tại tao..__Giọng Ngân nhỏ lại dần. Nó cười phá lên
- Hahaha, mắc cười quá. Cục băng khô khan cuối cùng cũng tan chảy rồi. Hahaha__Nó cười lẫn cười bò. Vô duyên quá thể. Ngân còn đỏ mặt hơn. Nó vỗ vai:
- An tâm đi, rồi tao xin số điện thoại giùm cho hen. Haha
- Ủm, tao ừu mày nhất__Ngân cười tươi như hoa nở ôm chầm lấy nó__Ủa mà Đông đưa ày cái gì vậy, hộp thuốc à??

- A không, mấy thứ linh tinh vớ vẩn ấy mà, thôi vào tiết rồi, tao về chỗ đây.__ Nó giấu hộp thuốc sau lưng rồi chạy nhanh về chỗ ngồi. Bóc hộp ra. Là thuốc dextromethorphan và Nacetyl, dùng để cải thiện triệu chứng khó thở của hen. Nó không muốn cho ai biết chuyện này cả, vì nếu lỡ xảy ra chuyện gì sẽ rất rắc rối, nhất là ba nó, chắc chắn ông sẽ quản chặt hơn.

Ra chơi:

Nó tính đi ra căn tin mua đồ ăn. Chợt có người đứng chặn trước cửa lớp, là 2 girl khối trên. Nó cau mày:

- Tránh ra
- Có người muốn gặp mày, đi với tao__Nói đoạn 2 người đó xốc vai nó đi. Chưa kịp phản ứng gì, mà 2 người ấy cũng cao hơn nó. Giãy dụa cũng chẳng ích gì, đành theo tụi nó vậy.

Sân sau:

Nơi đây là địa bàn của Nguyệt Nga mà. Nó bắt đầu nghi ngờ. Phải chuyện hôm bữa ở quán bar không, cô ta muốn làm gì mình chứ. Nguyệt Nga bước ra từ đám hỗn loạn, mỉm cười nhẹ, nâng cằm nó lên, nhìn thẳng vào mắt:

- Mày cũng gan lắm, đàn em mày dám làm hỏng mũi xinh của tao. Vừa tốn 20 triệu sửa lại, tao nhất định phải tính sổ với mày.

Cô ả dứt lời nó mới để ý miếng gạc trên mũi cô ta.

- Hahaha, tốn 20 triệu sửa lại mũi. Tôi cá là trên mặt cô toàn đồ giả hết, làm như chỉ mỗi mình cái mũi, mắt cô, gò má cô đâu là dao kéo__Nó cười phá lên. Nguyệt Nga nóng mặt cho nó cái tát đánh " Chát". Nó cúi gầm mặt, nhếch mép, giọng nói lạnh tanh:
- Cô có biết từ khi cha sanh mẹ đẻ chưa có ai tát tôi ngoài cô không, hôm nay muốn chết à?

Nguyệt Nga như sợ nó lùi lại vài bước. Nó giựt mạnh 2 tay để thoát khỏi 2 đứa kia. Sử dụng đòn chân Hiza Guruma, gạt ngã 2 đứa bên cạnh. Tiếp theo, đàn em của Nguyệt Nga xông lên, khá đông. Nó đánh đòn Sasae Tsuru Komi Ashi, nhanh chóng đánh ngã những đứa đầu tiên. Nhưng hết đứa này đến đứa khác

nó xoay không kịp. Bốp, một cú trúng ngay đỉnh đầu của nó. Choáng váng nó ngã xuống đất nhưng vẫn gượng dậy, dùng hai tay bắt chéo trước mặt để tự vệ, nó cố đứng dậy, điên tiết rít lên:

- Tao chịu đủ rồi đấy, tụi mày biết tay tao_Nói rồi nó xoay vai phải tông ngã đứa đối diện, tóm lấy áo Nguyệt Nga, ghì chặt cổ ả ta, lớn tiếng hét:

- Tất cả tránh ra, tránh ra hết, không chính tay tao bốp cổ cô ta_Dàn em Nguyệt Nga sợ hãi lùi lại, ngay cả ả ta cũng đang run rẩy từng hồi. Nó bắt đầu thở dốc, mặt mỗi, khó chịu quá. Nó thả Nguyệt Nga ra và ngồi xuống đất, lấy tay vuốt ngực.Lên cơn hen rồi, không có thuốc ở đây làm sao bây giờ.

Mồ hôi chảy đầm đìa, nó cảm thấy tức ngực, ngày càng khó thở hơn. Dàn em Nguyệt Nga sợ hãi bỏ chạy đi, cả ả ta cũng vậy. Nơi đây chỉ có mình nó, làm sao kêu người cứu bây giờ. Trong lúc “tuyệt vọng” (Con này làm quá, đã chết ầu mà=. =), thì hần chạy đến, nhẹ nhàng nâng cằm nó lên, cho viên thuốc vào miệng nó rồi chậm rãi vuốt dềng sau lưng. Cơn hen giảm dần, nó bắt đầu trở về trạng thái bình thường. Giờ nhìn nó thật thảm hại. Quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, còn lấm lem đất nữa. Hần ân cần hỏi han:

- Bà chị có sao không, tôi công đến phòng y tế nhé !!

- Tôi không sao đâu, cậu nghĩ tôi là ai vậy_Nó cảnh giác trả lời, mọi khi hần dữ dằn lắm mà, sao hôm nay hiền vậy, uống lộn thuốc hả trời_Nè, hôm nay nhìn cậu kì kì_Nó làm khuôn mặt nghiêm trọng_Khùng không, có tiền sử bị điên không? (Con này đầu óc phong phú ghê)

- Bà chị bị gì vậy, chẳng qua là tôi không muốn điều đó xảy ra một lần nữa??

- Điều đó....???_Nó tò mò

- Không có gì đâu, đừng thắc mắc_Hần xoa tay

- Ồ, không muốn nói thì thôi, Ủa mà sao cậu biết tôi ở đây mà đến giúp vậy, có khi nào cậu có.....cảm tình với tôi_Nó hét to lên như Colombo phát hiện ra Châu Âu vậy ấy (hoang tưởng)

- Khùng quá_Hần ấn đầu nó_Tôi nghe mấy người trong lớp bàn tán chị đánh nhau ở sân sau. Mà người như bà chị thì luôn hoạt động mạnh, dễ dẫn đến cơn hen nên tôi mới phải vác xác xuống đây chứ ai thêm thích chị. Tôi thà chết còn hơn_Hần đá đểu lại nó_Thôi, bà chị tự đi được đúng không. Tôi về lớp đây_Nói rồi hần cho hai tay vào túi quần, tỉnh queo bỏ nó lại

- Ê ê, cậu có phải nam nhi không vậy, sao lại bỏ một thiếu nữ hiền lành (eo ôi, thấy nó tự sướng ghê chưa) như tôi ở lại đây, nè_Nó gọi với theo, nhưng bóng hần đã mất hút rồi, đành lết về vậy. Nó toan đứng dậy nhắc chân mà không được. Ê ầm cả người, đau nhức toàn thân, hồi này còn bị đập vào đầu nữa chứ, tóm lại là không thể di chuyển được. Đang ” tuyệt vọng” lần 2 thì hần quay lại, lần này còn dẫn theo tên Đông, thằng đó bắt đầu lên cơn cười hô hố:

- Hahaha, không ngờ có ngày bà chị này thảm hại như vậy, nhìn như chó con ấy, haha_Dám nói nó như chó sao, thằng này chán sống rồi.

Tức chí, nó cầm mấy cục đá liệng liên tiếp vào người tên Đông. Bốp, một cục trúng ngay mắt, tên đó ngã ngửa ra đằng sau, một quãng thâm dần dần hiện ra như mắt gấu trúc. Đông ôm lấy mặt, giọng giận dữ nói với hần:

- Mày thấy chưa, có đứa con gái nào như bà chị này không, tự nhiên lôi tao xuống đây chi vậy, để rồi hỏng mất khuôn mặt đẹp trai nì

- Mày công bà chị Jan về lớp đi_Hần làm mặt lạnh tanh, chẳng có 1 chút thương cảm gì với thằng bạn cả

- Hả, cái gì? Tao mà phải công...._Tên đó lấy tay run rẩy chỉ về phía nó

- Mày mới về Việt Nam đúng không?_Hần hỏi

- Ừm

- Có chỗ ở chưa??

- Chưa

- Ồ, vậy muốn ở ké nhà tao thì công bà chị Jan về lớp đi, không tao dẹp đồ của mày ra ngoài đường mà ở đó
Tên Đông mặt méo xẹo, miễn cưỡng chìa cái lưng thần thánh ra công nó:

- Lên đi_ Tên đó nói như ra lệnh

- Phải mời_ Nó khoanh tay nhất quyết không lên. Đông nhìn hấn cầu cứu. Hấn chẳng làm gì cả, chỉ phán 1 câu gọn lọn

- Người ta nói sao mày làm đi_ Hấn khoái chí, lâu lâu mới có dịp hành hạ thằng bạn

- Em mời chị Jan lên lưng em công về_ Đông nuốt nước bọt khan miễn cưỡng nhả ra từng chữ (tội nghiệp thay =.=). Nó hí hửng nhảy lên lưng tên đó cái oạch. Crắc, tiếng xương cốt vang lên giòn dã

- Bà chị ăn cái gì mà nặng vậy_ Tên Đông nhăn nhó mặt mày khổ sở

Nó gõ đầu hấn:

- Ăn nói cho đàng hoàng, dáng vẻ chị mày thế này mà nặng à. Nói à biết, được công 1 người đẹp như thế này là phước lắm đấy nhá, phải biết mà tận hưởng đi_ Nó vênh mặt tự mãn

Lớp 11A2:

- Ôi trời, mày có sao không?_ Ngân hốt hoảng chạy lại khi thấy con bạn mình_ Mày đi đâu làm tao tìm mãi vậy hả

Rồi bất giác cô bạn ngẩng đầu lên, mắt chạm Đông, tên đó đang nhăn nhó vì phải công nó, Ngân quay ngoắt thái độ:

- Mày làm cái gì mà để cho người ta công vậy hả??_ Rồi cười tươi với tên đó_ Chắc là con nhỏ này nặng lắm nhỉ, tội cho bạn quá, mình thay mặt bạn mình xin lỗi bạn

Nó chỉ còn nước dờ mặt ra, cái con bạn hám zai, vì tình riêng mà bán rẻ bạn bè ra thế hả. Nó nhảy phóc xuống lưng Đông, đưa tay xùy xùy:

- Xong việc rồi, không phận sự, biến về lớp

Thằng nhỏ chưa kịp “trăng trời” gì đã bị đàn em của nó đẩy ra ngoài mắt tiêu rồi. Nó làm mặt lạnh tanh:

- Hay hen, thấy zai là bỏ người ta liền, mày đúng là.....

- Hehe, đừng giận mà, bạn bè bao nhiêu năm, mày đừng nhỏ nhen vậy chứ_ Ngân xoa bóp vai cho nó, cười hề hề

- Được rồi, tao tạm tha ày đấy. Nè, người làm tao ra cơ sự này là mụ Nguyệt Nga đó

- Hả, lại là cô ta. Mà mày làm cái gì để cho ả ta đánh vậy

- Là do đàn em mình làm hỏng cái mũi 20 triệu của cô ta nên ức chí kéo tao ra đánh

- Thật là càng ngày càng quá mà, mày phải làm gì đi chứ

- An tâm, tao có trò này hay lắm, mày nghe nè

Ra về:

- Anh Thiên_ Nó cười tươi hơn hở chạy lại chỗ Nhật Thiên đang đứng. Xung quanh toàn girl là girl, mặt ai cũng hiện lên hai hình trái tim to tướng. Nó bám lấy cánh tay Nhật Thiên, quắc mắt với đám con gái cả lũ sợ hãi bỏ chạy về hết. Nó quay lại giọng ngọt xớt_ Hôm nay anh đi về cùng em nha

Thiên khá ngạc nhiên, nhưng rồi cũng gật đầu. Nó cười khà khà trong bụng, bước một thành công. Hai người đứng 8 trước cổng trường 1 hồi thì Nguyệt Nga bước ra, nó chỉ chờ có thể lớn tiếng nùng nịu:

- A, anh ơi, em đau đầu quá, không biết là bị sao nữa_ Nó giả vờ mệt mỏi, đưa hai tay lên day day thái dương. Theo thông tin mật đàn em cung cấp cho thì Nguyệt Nga đang để ý Nhật Thiên. Nó kín đáo liếc về phía cô ta thì thấy mặt cô ta đang biến sắc. Khoái chí, nó tiếp tục diễn thêm_ Ôi trời, sao mà đất cứ chao đảo làm sao í, em mệt quá_ Rồi nó ngã vào lòng Thiên, trong bụng thầm cười đắc í

- Ô, em có sao không, mệt lắm không, hay anh đi mua thuốc cho em nhé_Thiên đặt tay lên trán nó, ân cần hỏi

- Không sao đâu, cho em dựa một tí là khỏe liền mà_Nó đưa tay xua xua.

Nguyệt Nga bước tới, làm bộ mặt lo lắng:

- Jan Hằng, hay là chị dìu em về nhé_Rồi quay sang Thiên_Anh về trước đi, để em lo cho Jan Hằng

- A, không được, hình như em bị đau chỗ hồi sáng bị chị đánh vô đấy_Nó vờ xoa xoa bừa trên đầu, làm bộ mặt tội nghiệp nhìn Thiên

- Cái gì cơ, Nga, em đánh Jan Hằng hả_Thiên gắt lên hỏi, cô ta chưa kịp phân bua nó đã chém thêm

- Hồi sáng chị í lời em ra sân sau rồi đánh đấy,lại còn trúng ngay đầu đây nữa anh này. Hix hix

- Không phải là em_Nguyệt Nga đang nói thì bị Thiên ngắt lời

- Em là đàn chị sao lại hành động thô lỗ thế này, thật mất mặt cho khối 12. Hãy mau xin lỗi cô ấy đi

- Nhưng em...em

- Nói xin lỗi đi_Thiên đột nhiên lớn tiếng làm cô ta sợ hãi

- Cho chị xin lỗi_Cô ta nói rồi khóc, ôm mặt hưng hức chạy đi. Nó thấy vậy mà khoái trá trong lòng, vờ thương cảm

- Tội chị ấy quá, thôi em đỡ rồi, mình về đi anh

Nói rồi nó khoác tay Thiên về, miệng cười tươi. Nó không hề biết rằng có người đứng nhìn đằng sau từ này giờ

- Jan Hằng, thật đúng là bản chất của chị.

6. Chương 6

- Đến nhà em rồi. Thôi, anh về nhé! Hẹn gặp em ở trường_Thiên đưa nó về tới trước cổng nhà, nháy mắt chào tạm biệt với nó

- Vâng, chào anh_Nó nở nụ cười bán nguyệt

Đợi cho anh ta đi khuất dạng, nó mới liếc nhìn xung quanh

- Giờ mà vô nhà thể nào cũng bị cầm tù cho coi. Chuồn đã

Nói rồi nó phi như bay chạy té khói

Trước cửa nhà hấn:

Píp. Nó bấm vào cái bảng điện tử ở trước nhà

- Ai vậy_Giọng hấn vang lên trong máy

- Cậu ra mở cửa cho tôi mau, lẹ lên

- Cứ đứng ngoài mà chờ đi, đừng mơ

- Cậu thách tôi à??_Nó đánh mặt lại hỏi

- Ừ, bà chị vô được thì vô_Nói rồi hấn tắt máy.

Nó tức anh ách. Gruuu, đã thách thì làm. Bộ hần quên nó từng đột nhập vô hần sao. Y như cách cũ , chỉ vài phút loay hoay, nó đã làm được. Nhưng đến khi cánh cổng mở ra, nó giật mình nhìn thấy hần đang đứng khoanh tay, mặt lạnh tanh, nhìn nó chằm chằm

- Nhìn gì người ta vậy hả??_Nó chớp chớp mắt ngây thơ

- Bà chị giỏi thật đấy nhĩ__ Hần mĩa mai__ Tối đây làm gì, hôm bữa chị tới nhà tôi quây chưa đủ sao?

- Ồ, người ta đến ở nhờ 1,2 bữa mà không được sao. Tránh ra coi nào__Nó nói rồi đẩy hần sang 1 bên, tự nhiên như ruồi bước vô nhà.

- Oa, nhà đẹp ghê ta, hum bữa vào vội không để í, giờ mới chiêm ngưỡng được.

Đang mải mê ngắm nghía thì 1 hình ảnh đập vào mắt nó. Tên Đông đang đứng trên bậc thang lặn qua lặn lại quả trứng luộc lên vết bầm mà nó liệng đá vào. Nhìn thấy nó,tên đó làu bàu:

- Đây, chính bà chị là người làm cho khuôn mặt đẹp đẽ của người ta ra thế này rồi đó. Hừ chị nghĩ là trên trời ban xuống 1 chàng hoàng tử đẹp trai này để chị ném đá vô mặt chắc__Rồi cậu ta xuýt xoa__Hu hu, đẹp trai có gì sai chứ (Nó có đối thủ tự sướng xứng tầm rồi).

- Hờ, thật kinh khủng, cậu đang đóng kịch đấy à? Đẹp trai? xì. May là tôi chỉ liệng trúng 1 cục thôi đó. Cậu nên cẩn thận đi mua mấy cái bảo hiểm đi__Nó dứ dứ cú đấm trước mặt Đông

- Chị..._ Tên đó định cãi lại thì hần lên tiếng

- Thôi, xin hai người__Rồi quay sang nó__ Bà chị đến đây có việc gì không??

- Chẳng phải lúc này tôi nói rồi sao? Đến ở tạm. Ok__ Nó nháy mắt với hần__ Thế nào, nhà cậu rộng thế này ít nhất cũng phải có 1 phòng cho tôi chứ, hả??

Tại căn phòng bên cạnh ban công:

Nó đẩy cửa bước vô

- Woa__Nó thốt lên ngạc nhiên. Căn phòng này quá đẹp. Tường được dán giấy màu xanh dương nhạt với họa tiết đơn giản. Mọi thứ được bài trí ngăn nắp, tuy không rộng bằng phòng nó ở nhà nhưng nơi đây quá tuyệt, ít nhất là với nó__ Lại còn có ban công nữa này__ Nó chạy ra phía đó, thích thú với mấy chậu cây nhỏ treo ở lan can.

- Sao mà vui dữ vậy, bộ phòng bà chị không có những thứ này à?__Hần nheo mắt lại, khá ngạc nhiên vì thái độ của nó

- Nếu tôi muốn thì cũng sẽ có thôi. Nhưng ban công thì tuyệt đối không??

- Vì sao?

- Hờ, cậu biết đấy, tôi như vậy mà cho phòng có ban công thì chắc đêm nào cũng trèo tường mà đi chơi mát. Ba tôi đã liệu sẵn cả rồi. Ôi đúng là__ Nó mân mê mấy chậu cây

- Hà, dĩ nhiên rồi. Đúng là Jan Hằng

- Cái gì hả?

- Không có gì, thôi chị ở lại mà tận hưởng đi nhé. Tôi đi đây

Hần nói rồi bước ra ngoài. Nó thả người ngã xuống giường. Thoải mái thật. Căn phòng không cầu kì như phòng nó, rất đơn giản nhưng nó thích vậy cho thoải mái. Đột nhiên nó bật dậy, phát hiện ra có một cây đàn guitar ở cuối góc, liền nhảy phốc đến đó cầm lấy và gảy nhẹ các sợi dây

- Ồ, vẫn còn tốt này, mỗi tội bụi quá.__ Nó lấy tay phủi đi, chỉnh lại dây đàn cho vừa rồi chơi bản " A little love". Vừa đánh đàn vừa hát

Greatness as you

Smallest as me

You show me what is deep as sea
A little love, little kiss
A little hug, little gift
All of little something. These are our memories
You make me cry
Make me smile
Make me feel that love is true
You always stand by my side
I don't want to say goodbye
You make me cry
Make me smile
Make me
feel the joy of love
Oh kissing you
Thank you for all the love you always give to me
Oh i love you
Yes I do ...
... I always do
Make me cry
Make me smile
Make me feel that love is true
You always stand by my side
I don't want to say goodbye
To be with you, oh i love you

Hắn thả rơi chiếc bút xuống. Bài hát này nghe quen quá. Có phải là em? Đúng là em rồi, phải nhanh lên mới được mình không thể để mất em lần nữa.

Muôn vòn thứ xuất hiện dồn dập trong đầu hắn. Hắn nhanh chóng chạy. Chạy đến phòng nó. " Rằm", cảnh cửa mở tung ra. Nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Chưa kịp định thần lại thì hắn đã ôm chầm lấy nó, miệng lẩm bẩm:

- Thảo My, em về rồi sao??

Nó ngạc nhiên lần 2, trong đầu chỉ duy nhất 1 câu hỏi: Thảo My???

Nó vùng mạnh tay đẩy hắn ra, còn khuyến mãi cho thằng nhỏ 1 cái tát vào mặt. Hắn lảo lóc dưới sàn nhà, 1 tay ôm lấy mặt:

- Bà chị làm gì vậy hả? Sao lại tát tôi

- Tôi mới phải là người hỏi cậu câu đấy, người ta đang yên đang lành tự dưng xông xồng xộc vào phòng ôm chầm, còn gọi Thảo My gì gì đấy. Ể. Mà Thảo My là ai vậy, kể nghe coi_Nó huých huých vào vai hắn như bạn bè lâu năm thân thiết lắm không bằng.

Hắn im lặng, không nói gì, quay lưng bỏ đi, thần thái khuôn mặt có vẻ bối rối. Chợt, chuông điện thoại reo. Nó luống cuống bật máy:

- A lô
 - Mày đi đâu vậy hả, ba mày tới tận nhà tao tìm kìa_Đầu dây bên kia cất giọng nói vô cùng “mềm mại” của Ngân
 - What? Thật vậy à. Thế mày nói gì?
 - Tao kêu mày đi chơi, tối qua nhà tao ngủ, Phải bao biện ày tao khổ lắm luôn áy. Ba mày kêu mày phải về ngay không thì đừng trách_ Ngân giả giọng ba nó hù dọa
 - Mày thôi đi_Nó luống cuống
 - Á, đúng rồi, mày đang ở đâu vậy, sao không nói tao biết 1 tiếng
 - Ờ, hiện tại đang ở tạm nhà nhóc Duy. Mày đừng nói gì cho ông già tao biết nhá. Bye bye honey
- Nó dập máy, thả người xuống giường, đánh 1 giấc

6pm:

Có tiếng gõ cửa, nó bật dậy

- Ai vậy?_Nó cảnh giác, nhờ ba tìm ra được rồi thì sao ta
- Thưa tiểu thư, đã tới giờ cơm rồi ạ_Giọng ông Way vang lên, nó thở phào nhẹ nhõm
- Vâng. Con biết rồi con xuống ngay ạ

Tại nhà ăn:

Nó đưa mũi hít hà. Oa thơm quá. Nhanh chóng chạy lại bàn, thấy đầy ắp đồ ăn, mắt nó sáng rực rỡ như đèn Vi .

- Ăn từ tốn thôi, nhìn bà chị kìa_Tên Đông chống cằm nhìn chằm chằm vào nó
- Ệ ời (Kệ tôi)_Nó nói với 1 cái miệng ngậm đồ ăn, hai má phùng lên

Đông chỉ lắc đầu ngao ngán

- Đúng là con heo, tên nào vợ phải chị rước về làm vợ, thằng đó bất hạnh lắm
- Nó cố nuốt trôi mọi thứ xuống cổ họng. Chĩa cái nĩa về phía tên đó, hăm dọa
- Ok, mai sau tôi sẽ lấy cậu làm chồng luôn, khỏi cần thằng nào rước, cậu sẽ biết thế nào là lễ độ
 - Cái gì? Có chết tôi cũng không lấy chị. Con gái gì mà vừa hậu đậu vừa hung dữ. Eo ôi, thảm họa

Mặc cho hai người đấu khẩu, hắn ăn xong phần của mình thì bỏ về phòng, không nói cũng chẳng rằng. Nó nhìn theo dáng hắn, mặc cho tên Đông đang cảm râm cái gì rồi tự nhiên tim đập nhanh hơn, mặt ửng đỏ, nóng ran.

” Chóc” một trái cherry bay trúng đầu nó

- Làm gì nhìn người ta ghê vậy hả, có tình ý à?_Đông trêu chọc nó, miệng cười hà hà. Nó luống cuống, mặt còn đỏ hơn vì ngượng
 - Hồi nào, cái gì chứ, ai thêm mà để ý hắn. Khùng, lo mà ăn cho xong đi, nói nhảm gì vậy
 - Haha, còn ngượng nữa kìa. Công nhận bà chị thú vị thiệt đó. Thôi, đừng mơ mộng nữa. Người ta đã có bạn gái rồi, để í làm gì
- Nó khựng lại, lôi từ trong túi vấy ra 1 tấm ảnh đưa trước mặt Đông(nó chưa kịp tắm, có đồ âu mà thay)
- Phải người này không?
 - Ồ, sao chị lại có tấm hình này. Duy cất giữ nó cẩn thận lắm đó_ Hắn tính giật lại nó đã rút tay về

- Tôi muốn nghe cậu kể lại chuyện của hai người này
- Hừm, tại sao tôi phải kể chị nghe chứ
- Kể đi rồi tôi sẽ trả lại tấm hình này. Ok_Nó nháy mắt
- Được thôi. Cách đây 2 năm.....

Tại phòng nó:

Hờ. Nó thả người xuống giường. Còn vẫn vợ nghĩ lại chuyện Đông vừa kể hồi nãy

- Kể đi rồi tôi sẽ trả lại tấm hình này. Ok
- Được rồi. Cách đây hai năm. Duy được bố mẹ cho đi du học bên Mĩ. Tính cách tên này lắm lì ít nói nên không có bạn bè gì cả. Trong lớp có 1 cô bạn cũng là dân du học, dễ thương lắm, hiền lành, yếu đuối nên hay bị bạn bè bắt nạt. Cô bạn ngồi bên cạnh Duy và 2 người nhanh chóng trở thành bạn thân. Duy luôn bảo vệ cô nàng mọi lúc mọi nơi. Dần dà hai người có tình cảm với nhau. Hè nào cũng về Việt Nam, tại căn nhà này Duy đã chuẩn bị cho cô nàng 1 căn phòng bày trí theo kiểu cô ấy thích. Hình như là căn phòng bà cị đang ở tạm đấy. Cô ấy hát hay lắm, lúc nào cũng có 1 cây guitar bên mình, rảnh rỗi là lại đàn hát cho Duy nghe. Nhưng rồi Duy cũng biết cô ấy bị hen bẩm sinh. Căn bệnh trở nên nặng nề và cô ấy phải ra nước ngoài chữa trị. Hai tháng gần đây mất liên lạc và không biết cô ấy đang ở đâu cả. Duy đành trở về Việt Nam và cho người tìm kiếm khắp nơi. Trong lòng hắn chỉ có hình bóng cô gái đó thôi
- Ừm_Nó ngẫm nghĩ 1 hồi_Sao cậu biết rõ vậy hả??
- Xời, còn phải hỏi tôi và hắn là bạn thân mà. Với lại lúc đó tôi cũng đi du học cùng luôn. À, quên mất, tấm hình đâu, chị hứa sẽ trả mà_Hắn xòe 5 ngón tay ra
- Ồ, Đông này. Tấm hình này khó khăn lắm tôi mới lấy được đấy. Thế nên_Nó co giò chạy 1 mạch về phòng, không quên để lại 1 câu nói_Mơ à, tôi không trả lại đâu
- Nó úp mặt xuống gối. Trong lòng có nhiều cảm xúc phức tạp quá. Tại sao mình lại phải buồn cơ chứ, làm sao mình thích hắn được. Trong đầu muôn vàn ý nghĩ phủ nhận nó thích hắn. Nằm nãy giờ nó bắt đầu để ý tới cái tủ đựng quần áo ở góc phòng. Tò mò nó lại gần. Tàn ngần đứng 1 hồi lâu.
- Mình chưa tắm mà không có đồ để thay thì chỉ có nước mượn tạm thôi nhưng nếu mình mặc đồ của cô ta thì hắn có giận không nhỉ. Mà kệ đi. Mượn thôi mà, có lấy luôn đâu mà sợ
- Nó mở toang cánh cửa tủ ra. Ôi mẹ ơi, toàn váy là váy. Đối với nó đây là thảm họa vì nó ghét mặc váy khinh khủng. Nó lục tung mà chẳng kiếm được cái quần jeans hay ít nhất là 1 cái áo thun nào. Lục bắt tông tâm đành phải mặc váy vậy

30 phút sau:

Nó bước ra từ cửa nhà tắm. Mặc 1 chiếc váy sọc caro trắng đen, dài đến đầu gối, ôm lấy vòng eo thon, tôn lên dáng nó. Nó khó chịu kinh khủng. Chuông điện thoại vang từng hồi. Nó bắt máy:

- Chị Jan, có chuyện rồi
- Sao hả,
- Chị đến ngay địa bàn của mình đi, chuyện gay go lắm
- Ừ, chị tới ngay đây

Nó đập máy và nhanh chóng chạy đi

Tại địa bàn của nó:

- Chị Jan_Lyn Hạ chạy tới chỗ nó nhanh chóng
- Chuyện gì hả?
- Nguyệt Nga, cô ta đòi gặp chị ngay lập tức. Cô ta vừa hẹn gặp xong thì em gọi chị luôn. Chắc ả đó sắp tới rồi

Lyn Hạ vừ dứt lời, Nguyệt Nga đã cất giọng:

- Chào người quen
- Chị muốn gặp tôi có chuyện gì?

7. Chương 7

- Tao muốn thách đấu với mày_ Nguyệt Nga vòng tay trước ngực, nghech mặt lên khiêu khích
- Thách đấu? Vớ vẩn, tại sao tôi phải đồng ý_ Nó chau mày lại, tỏ rõ sự nghi ngờ
- Tao không nghĩ một đứa như mày lại có thể chiếm được tình cảm của Nhật Thiên. Chuyện hồi trưa tao không thể bỏ qua ày được_ Cô ta lớn giọng quát

Nó cười khẩy:

- Tưởng là cái gì, thì ra là vì trai hả? Thật nực cười, tôi không chấp nhận lời thách đấu_ Nó dứt lời rồi quay lưng bỏ đi thì cô ta nói với theo
- Ra là mày sợ tao nên mới không dám chứ gì? Jan Hằng mà bắt tài vậy sao?

Khỏi nói ai cũng biết, Nguyệt Nga chạm trúng dây thần kinh tự ái của nó rồi

- Chị muốn thách đấu cái gì_ Một đấu thập đồ to đùng ngay giữa trán nó, Nguyệt Nga cười nhẹ, con mồi đã mắc bẫy rồi
- Sắp tới nhà trường có tổ chức cuộc thi tài năng. Tao sẽ gặp mày ở đấy. Được chứ

Nó còn đang ngập ngừng thì Lyn Hạ chạy đến:

- Chị, cô ta đã thách đấu như thế chắc hẳn phải có âm mưu gì, không đồng ý được đâu

Nghe Lyn Hạ nói có phần đúng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kèn kiêu của Nguyệt Nga thì nó đã bị sự khiêu khích dẫn dắt:

- Được, tôi đồng ý
- Haha, tốt lắm. Hẹn gặp mày vào ngày đấy, nhớ chuẩn bị cho tốt nha_ Nguyệt Nga cười lớn rồi quay đi mang theo âm mưu của ả
- Chị, chị mắc bẫy của cô ta rồi_ Lyn Hạ lay vai nó
- Sao, mắc bẫy gì chứ, đây là cuộc thi toàn trường mà
- Cô ta là MC của trường nên được rất nhiều thầy cô ưu ái, lại có khả năng múa đẹp nên năm nào cũng đoạt giải. Em nghĩ chị không bì được đâu, với cả chị có bao giờ thăm gia cuộc thi tài năng đâu

Nó nóng mặt, lớn tiếng:

- Không có việc gì mà Jan Hằng không làm được. Em đợi đến lúc đó đi, chị không để cô ta hơn đâu

Nói dứt câu nó lao lên xe phóng nhanh như một mũi tên kiêu hãnh xé tan màn đêm

Trước cửa nhà hấn:

Nó vừa mới mở cửa thì đã có một hình nhân đứng đó chờ sẵn rồi:

- Chị đi đâu mà giờ mới về?
- Tôi đi đâu chẳng được, phải chuyện cậu không?
- Nhưng chị đang ở nhà tôi. Cái tính không tôn trọng kỷ luật của chị sẽ phá vỡ nề nếp, quy tắc của nhà tôi_ Hấn nhìn chằm chằm vào nó như muốn ăn tươi nuốt sống
- Ôi dào, đừng cứng ngắc thế. Cậu nên sống thoải mái hơn chứ_ Nó vỗ vai hấn rồi bước vô nhà.

Nằm phịch xuống giường, nó bắt đầu lo lắng, Công nhận là nó chẳng có tài lẻ gì cả, lại còn phải đứng trước bao nhiêu người biểu diễn. Nó lôi điện thoại ra gọi cho Ngân gấp:

- Alo_Giọng nói gái ngủ vọng ra từ đầu đây bên kia

- Con heo nay, mới 9h mà đã ngủ rồi, mày dậy coi tao có chuyện cần nói.....Bô lô.....Ba la.....Be le.....Chuyện là vậy đó.

Tao phải làm gì bây giờ

- Tao nghĩ việc đầu tiên là mày nên đi ngủ, sau đó....khò,.....khò_Hình như cô nàng ngủ mất tiêu. Nó hít một hơi thật sâu và..:

- NGẦNNNNNNNN_Một tiếng hét kinh hoàng từ nó.”Bốp”, “Cộp”, “Á” là những tiếng động thu nhận được từ bên kia, có lẽ cô nàng bị té xuống giường (Tội nghiệp con nhỏ,làm bạn với nó còn khổ hơn làm đàn em của Diêm Vương).

- Tao, tao dậy rồi, tao nghĩ mày nên thi hát đi, giọng mày hay mà

- Nhưng tao sợ (Ma còn sợ nó, nó sợ ai)

- Khùng quá, mày cứ làm như tao bảo đi ha, giờ tao đi ngủ đây ...rup...Tút...tút.....

- Nè, nè, nè_Trời ơi, con nh3 đã cúp máy mất tiêu

Nó ngẫm nghĩ, không lẽ thi hát thiệt ta.

Nó tưởng tượng mình bước lên sân khấu , với ánh đèn hào quang, với bộ đồ rực rỡ và bơi trong tiếng hò reo, trầm trồ của mọi người. Mãi nghĩ ngợi nó ngủ quên lúc nào không biết.

Sáng:

- AAAAAAAAAAAAA_Mới sáng sớm đã có 1 tiếng hét kinh hoàng phát ra từ căn biệt thự nọ. Chắc hẳn mọi người nghĩ có án mạng nhưng thật ra là.....

- Cậu làm gì vậy hả????????_Nó thét vào mặt Đông. Trên tay hắn là khay đá, còn trên người nó thì vô vàn cục đá lạnh te, đang thấm tháp vào da thịt

- Hô hô, tôi gọi chị dậy mà không được nên chỉ còn biết dùng cách này thôi._Hắn nói rồi cười hô hô như thằng bệnh

Nó đánh mặt lại. Boonggggg, tiếng nhạc kungfu từ đầu nổi lên. Bốp, chát, bình, nó tần cho thằng nhỏ nằm bẹp như con tép, dính chặt dưới sàn.

- Hừ, lần sau còn chọc chị dậy nữa là ăn cám nha con_Nó phủi tay rồi bước vô phòng tắm

10 phút:

- Chị lệ lên đi_Hắn ngán ngẩm gọi nó_Còn 15 phút nữa là vô học rồi

- Biết rồi, từ từ coi_Nó bận chọn đôi giày phù hợp để đến trường, đi học mà làm như đi biểu diễn thời trang không bằng (con gái mà)

Nó chọn lựa đôi giày màu trắng mũi kim loại rồi chạy lệ vào ô tô. Chiếc xe kiêu hãnh lướt đi.

“Kít”. Bánh xe *** phanh trước cổng trường, nó vừa bước ra thì một loạt đám đông đang bu đầy ngay cửa phòng thông tin của trường làm nó chú ý. Sẵn tính tò mò, nó nhón lại, chưa kịp làm gì thì cả lũ quay qua nhìn nó chằm chằm như sinh vật lạ.

- Nhìn gì_Nó chau mày

- Chị, cả trường biết rồi đó_Sheng Thảo chạy lại

- Biết gì cơ_Nó ngu ngơ vẫn chưa hiểu

- Vụ hôm qua chị và Nguyệt Nga cá cược đó. Cô ta đã dán cái này ở ngay bảng tin trường mình, chắc là có âm mưu gì

Nó cầm tờ áp phích mà Sheng Thảo đưa. Tấm hình của Nguyệt Nga in nổi lên, những dòng chữ nổi trội: Jan Hằng thách đấu với Hotgirl của trường trong cuộc thi tài năng. Hãy ủng hộ Nguyệt Nga.

Nó vò nát tờ giấy trong tay. Cô ta thách đấu với mình cơ mà, dám bịa đặt sao. Nó nén cơn giận, đi vào trong lớp. Ngân nhào tới lay vai nó:

- Hằng, mày đùa tao hả, vụ này là thật sao??? Sao mày không nói với tao một câu_Rồi cô bạn giờ trước mặt nó tờ áp phích giống khi này
- Tối hôm qua tao đã gọi điện ày rồi mà mày có chịu nghe đâu_Nó hờ hững ném cục giấy đi
- Vậy giờ mày tính sao?
- Hát, tao nghĩ là vậy. Hình ảnh vừa cầm cây đàn vừa hát. Sao chứ, hay phải không
- Trời ơi, sao mà đơn giản quá vậy. Mày nên nhớ là Mày (Ngân nhấn giọng) rất là quậy nên thầy cô không ưa Cái thứ hai, mày có rất nhiều đứa ghét trong trường, không bị được với cô ta đâu
- Tao biết nên đang suy nghĩ đây_Nó than thở rồi ôm mặt

Ra về, nó thần thờ bước ra cổng

- Cái gì đây_Hắn lại đưa cái tờ giấy đó trước mặt đó
- Cậu thấy rồi mà, đâu cần phải hỏi tôi, tránh ra_Nó giật tờ giấy đó rồi ngồi trong xe
- Bà chị mà tham gia cái này là thua chắc, thôi chấp nhận sự thật đi, bỏ cuộc thi đi_Tên Đông từ đâu nhảy vô loì chơi. Nó ức chế tát cho thẳng nhỏ đầu quay 1 góc 90 độ rồi bước ra khỏi xe. Không nói không rằng. Nó chạy thật nhanh, hắn chạy theo. Nó định băng qua đường, thì 1 chiếc Civic trở tới. Vật thể diên đó lao thật nhanh. Nó bàng hoàng, cơ thể không biết chuyển động làm sao, chỉ có thể nhìn chăm chăm sợ hãi. Nó ngã xuống đất thật đau. Không xác định được mình làm gì hình như có ai đẩy nó thật mạnh. Nó nghe tiếng phanh xe chói tai, còn cảnh tượng kinh hoàng. Hắn nằm bê bết giữa vũng máu, nó lao tới, tay run run, miệng mấp máy, lay mạnh hắn:
- Duy....Duy....Duy, cậu ..đừng làm tôi sợ_Nó chưa hết bàng hoàng thì Đông chạy tới, đẩy mạnh nó ra nhưng không phải như hồi này, là cái đẩy thật thô bạo. Hắn gọi:

- Này, Duy, mày tỉnh lại đi

Còn nó luống cuống gọi cấp cứu.

Trước cửa phòng bệnh.

Chát. Đông tát nó một cái thật mạnh, nó không phản kháng, mặt cúi gằm, tóc tai rối xù cả rồi.

- Chị, tại chị, nếu chị đi đứng ngang hoàng hơn thì Duy không phải là người nằm đây đâu_Hắn sẵn sàng hét vào mặt nó. Hai tay siết lại,nó nghiêng chặt môi đến bật máu để không khóc. Đông bỏ đi, để ở lại một mình.

Môi run rẩy, trước mắt mọi thứ nhật nhòa, nó kiệt sức, gục xuống đất. Khóc

8. Chương 8

- Hằng, sao mày lại nằm ở đây?_Ngân vội vàng chạy tới
 -_Không có tiếng đáp lại, nó quá mệt không mấp môi được chứ đừng nói là trả lời
- Gượng người dậy, nó nhìn chăm chú vào con bạn. Ánh mắt ấy thật kì lạ.
- Tao biết mọi chuyện rồi. Tao vừa mới gặp Đông trong thang máy bệnh viện. Hắn ta trách mày lắm đấy.

Nó không nói gì, chỉ gục đầu xuống. Không biết là nó đang suy nghĩ gì nữa, thật sự mọi việc xảy ra quá nhanh và nó không thể nào ấn nút stop ọi việc, thậm chí chậm lại cũng chẳng được. Thếch thác đứng dậy, nó cố lê những bước chân nặng trĩu ra khỏi bệnh viện. Ngân nhìn theo con bạn, không hiểu sao cô không thể chạy tới và sẵn sàng ôm nó một cái như những người bạn hay làm. Chỉ có thể dõi theo.

Trước cổng bệnh viện:

- Bác Ny, cho xe đến đón con, con đang ở trước cổng bệnh viện_Nó gọi điện cho bác quản gia, thật sự muốn về nhà lắm rồi.

Gập máy lại, nó bắt đầu để ý. Sao người đi đường xăm soi nó ghê vậy. Cúi xuống nhìn bộ quần áo lấm lem, tay chân còn dính máu của hắn, tóc tai rối tung cả lên. Nó cười nhẹ 1 cái như tự châm biếm bản thân, trong lòng nặng trĩu.

Chiếc xe BMW đen bóng đỗ kịch trước cổng trường, người đàn ông tướng tá sang trọng, khoác lên mình bộ vét xám. Ông bước về phía nó. Nó bần thần nhìn ông 1 lúc lâu, cất tiếng:

- Ba

- Con phải về nhà ngay, ta có chuyện cần nói với con, vô xe đi

Nó lướt qua ông lạnh lùng, bỏ ngoài tai những điều ông vừa nói, nó thật sự không muốn nghe.

Về nhà:

- Con bỏ nhà đi mấy ngày, không nói lấy một câu. Bây giờ còn gây chuyện lớn với thiếu gia, con của chủ tịch cổ đông. Tất cả chuyện này là sao, con giải thích đi_Ông tức giận đập bàn, mặt đỏ gay

- Ba_Ngồi này giờ nó mới lên tiếng_ Chuyện đó con sẽ tự chịu trách nhiệm, lỗi là do con. Con nhận hết

Ông khá ngạc nhiên. Bình thường nó là 1 đứa bướng bỉnh, ngoan cố nhưng hôm nay thật lạ, nó thay đổi cách hành xử đến lạ.

- Thôi được rồi, chuyện này để sau. Còn 1 điều nữa ta muốn hỏi con. Con tham gia cuộc thi tài năng của trường à?

Nó giật thót người, không ngờ cả ba cũng biết

- Dạ, cũng có nhưng mà....._ Nó ấp úng chưa biết nói sao cả

- Ta cho phép con tham gia_ Ông khẳng định 1 câu

- Dạ???_ Nó mở to đôi mắt nhìn ông, như muốn ông nói lại điều ấy một lần nữa

- Ta biết là con chưa bao giờ tham gia thi thố. Lần này ta muốn con gái ta thật sự tỏa sáng._ Ông nhắc lại

- Thật sao ba_Nó mừng rỡ_ Con, con không ngờ là ba.....

- Ba quá tuyệt vời chứ gì??_Ông vui vẻ nói tiếp câu của nó_Ta sẽ thuê người đến dạy con hát, giọng con khá tốt, ta nghĩ sẽ ổn

- Dạ, con cảm ơn ba nhiều_Nó cười tít cả mắt vì sung sướng

- Nhưng vẫn có điều kiện_ Ông dứt lời, nụ cười của nó lảng lơ trên khuôn miệng. Đáng lẽ nó phải biết ba nó không bao giờ hào phóng như thế

- Là gì hả ba???_Nó trề môi kiểu cách

- Việc học, ta muốn con từ giờ phải học hành cho đàng hoàng lên

- Vânggg_Nó buông 1 tiếng thở dài

6p.m:

Nó đứng trước cửa phòng bệnh, đang mông lung suy nghĩ thì cánh cửa khẽ mở, vị bác sĩ bước ra ngoài. Nó nhào tới ôm cánh tay ông, hỏi lia lịa:

- Bác sĩ, bạn con sao rồi. Ổn chưa ạ? Có nặng lắm không? Bây giờ đã tỉnh chưa? Có bị chấn thương ở đâu không??

Vị bác sĩ toát mồ hôi mẹ, mồ hôi con, từ từ gỡ cánh tay nó ra

- Ồ, bệnh nhân bị chấn thương vùng đầu nên chảy máu khá nhiều, hiện đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Sáng mai có lẽ sẽ tỉnh lại

- Dạ, cảm ơn bác sĩ_Nó cúi đầu 1 cách thành kính nhất có thể (hiếm hoi đấy) rồi tắt tả chạy vào trong, hất cánh tay ổng ra phủ phàng (t/g: Con xin lỗi cho những ai làm bác sĩ)

Nó khê khàng đẩy cánh cửa phòng, lại gần giường bệnh và ngồi xuống cái ghế cạnh đấy. Nó nhìn hẩn rồi lấy tay gạt những sợi tóc còn vắn trên gương mặt. Bất chợt hẩn tóm chặt bàn tay nó, miệng thì thào:

- My, My ơi.

Đồng tử mắt khê rung động, sao mà nó thấy ngen đắng thế này. Cảm giác khó chịu, tức tức thế nào í. Bất chợt có tiếng cửa mở. Nó vội vàng rút tay lại

- Thì ra là cậu hả?_Nó ngược khuôn mặt lên, hỏi Đông

Tên này không trả lời chỉ lòi đồ đạc từ trong cái túi hẩn ta mang tới. Nó cảm thấy không khí có vẻ không thoải mái lắm liền đứng dậy, cười:

- Tôi ra ngoài có việc, cậu ở lại chăm sóc hẩn ta nha

- Tôi sẽ không nói với ba mẹ Duy về chuyện này

Nó ngạc nhiên, Khựng lại

- Tại sao??

- Đơn giản vì tôi không muốn gặp rắc rối với họ, hiểu chưa?? Tôi cũng không trách chị đâu, vì chuyện này 1 phần lỗi cũng là do tôi đã chọc chị trước nên chị mới bỏ chạy

- Vậy sao? Cảm ơn cậu_Nó cúi gằm mặt xuống_ Nhưng giờ tôi có việc phải đi thật. Gặp lại sau

Nó bỏ chạy ra ngoài, gương mặt thay đổi nhanh chóng, giọng lạnh tanh, gọi điện cho Lyn Hạ:

- Em cho người tìm cho ra thủ phạm gây ra vụ tai nạn xe, chị sẽ tới ngay

- Vâng, em đã tìm ra rồi nhưng có điều gì đó rất lạ. Chị ra liền đi

.....

- Rốt cuộc là mày có nói ko hả??_Nó đập tên thanh niên ngã xuống đất. Gã là người điều khiển con Civic lần trước. Theo như nó quan sát, đáng lẽ nếu lúc ấy phanh vẫn còn kịp, tại sao hẩn không làm mà càng ngày tốc độ càng nhanh

- Hừ tại sao tôi phải nói_Gã quay mặt lại, lấy tay chùi nhẹ vết máu bên khóe miệng

- Ai là người đứng sau vụ này??

- Tôi đã nói là do tôi làm, ko có ai cả_Hẩn nhếch mép, cười hềnh hếch. Nó thừa biết cách làm cho tên đó phải nói ra nhưng rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt à?

- Được thôi, có muốn rút lại lời cũng không kịp đâu. Tự làm tự chịu_ Nó quét ánh mắt lạnh khắp người hẩn, tên đó bỗng sợ sệt bởi vì bây giờ nó đã là ác quỷ rồi.

.....

- Chị ơi, em nói là em không biết thật mà_Tên đó thẳng thốt nhìn nó, nó tạm tin. Đã ở trong tình cảnh này mà dám chối được sao

Nhắc gương mặt thắm máu của hẩn, giọng trong vút như pha lê của nó cất lên, lạnh lạnh nhưng nhẹ nhàng đủ để đe dọa:

- Mày không biết thật sao?

- Chỉ có người đưa tiền và nhờ thôi, em thật sự không biết đó là ai??_ Tên đó gật đầu lia lịa. Nó lờ đi, kêu đàn em vút hẩn qua 1 bên. Để tên đó đối diện với gậy gộc của nó là đủ rồi

- Tao nghĩ là không chết được đâu, cứ đề hấn nằm đó. Tất cả giải tán_Nó lớn tiếng chống tay chỉ định

Tại nhà:

- Thưa cô chủ, ông chủ đã thuê người dạy nhạc cho cô chủ rồi, chừng 15 phút nữa sẽ tới, phiền cô chủ chuẩn bị nhanh lên.

- Con biết rồi mà._Nó quăng đôi giày qua 1 bên, bỏ vô phòng tắm rửa

15 phút sau:

” Bíp”, tiếng chuông điện tử báo. Nó chắc mẩm là người dạy nhạc đã đến. Chắc là đã có tuổi và có nhiều kinh nghiệm lắm

Cánh cửa phòng chợt mở ra, một chàng thanh niên đứng trước cửa phòng. Chao ôi,

sao mà đẹp trai thế. Làn da trắng nõn, gương mặt thanh tú, dáng vẻ cao ráo, mái tóc nâu hạt dẻ ảm áp. Nó nhìn chăm chú không thể rời, cũng quên mất lời chào với thầy dạy, ừm thầy hơi già đúng không, phải gọi là anh thầy mới đúng.

- Hèm hèm_Anh ta khê hắng giọng. Nó sực tỉnh, cười đơn đả (thấy zai nó mới thế =):

- Chào anh thầy

- Anh thầy sao? Lần đầu có người gọi tôi vậy đấy, thú vị nhĩ_Anh ta khê đưa tay lên miệng và cười. Ôi, lúm đồng tiền có duyên làm sao. Nó thầm cảm ơn ba vì đã thuê 1 anh chàng đẹp trai này tới dạy, iu ba nhiều.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Alex Trần. Sinh viên ưu tú học viện âm nhạc. Tôi có hợp đồng dạy cô chủ với ông chủ

- A vâng_Tuyệt quá, nó thầm hò reo trong lòng. Vừa đẹp trai vừa học giỏi, quá chuẩn (chị ơi, chị nhìn lại chị giùm em đi)

Mấy phút đầu không khí có vẻ thoải mái nhưng rồi.....

Đầu tiên phải học lấy hơi với cách đứng chứ. Ôi trời sai rồi, làm lại. Thẳng người lên, mở miệng ra nào. Hát cho đúng vào, sai hết rồi này. Hít thật sâu vào, rồi thở ra nhẹ nhàng thôi.

Buổi đầu trôi qua thật vất vả, mới đầu tưởng hiền lắm. Ai dè anh ta cò nghiêm hơn cả bác Ny, nó kiệt sức, chân lại mỏi như vì đứng hoài mà có cho ngồi đâu. Đến lúc ra về thì anh ta làm như mình hiền lắm, nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Một tuần học ba buổi, thứ năm tôi lại đến đó. Ôn lại những thứ vừa học đi

Nó chỉ mong anh ta biến đi ngay cho rồi, đồ thú tính, mặt thì dễ xương, đáng yêu vậy đó (nó tả như tả chó mèo vậy) thế mà lại dữ như cạp đực. Đồ đáng ghét.

9. Chương 9

Ôi, nó quên mất phải đến bệnh viện thăm hấn. Vội vã mặc thêm chiếc áo khoác, nó tức tốc chạy ngay đến bệnh viện.

Mồ hôi mẹ, mồ hôi con túa ra như mưa tuôn thác đổ (t/g: hình như mình chém hơi quá). Nó bước vô, vẩy tay với tên Đông:

- Xin lỗi vì giờ tôi mới tới được

- Hừm_ Tên đó hắng giọng nhưng không nói gì cả, hình như đang ôm laptop làm gì đấy, nó cũng chẳng thèm quan tâm, lại bên cạnh chỗ hấn. Ừm, thực ra nó cũng chẳng biết làm gì cả, hấn chưa tỉnh lại, còn tên thú tính chẳng thèm quan tâm

Nó chẳng biết làm gì cả, mà cũng mệt quá thế là nó thiếp đi từ lúc nào không biết

Sáng:

Nó gương mình dậy, bỗng ngạc nhiên kinh khủng.

- Tại sao mình lại nằm trên giường bệnh vậy trời__ Nó quay qua quay lại, thật không hiểu là mình nằm trên giường bệnh từ khi nào? Mà cũng chẳng thấy hấn đâu cả.

Đang loay hoay với mấy câu hỏi trong đầu thì cửa khê mở, hấn bước vào, trên người vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân. Nó suýt cười thành tiếng, bộ đồ này quả là không hợp với hấn gì cả. Đặt hộp cháo nóng hổi lên bàn, hấn nói:

- Tôi thấy chị nằm queo quắt như con tôm nên mới đưa lên giường đây, cháo nè

- À, ừm, cảm ơn cậu__ Nó đón lấy hộp cháo, mặt nóng ran, tim đập loạn xạ.

- Gì mà mặt chị đỏ lên thế, không lẽ bị sốt sao__ Hấn dí sát khuôn mặt vào mặt nó, quả là mũi nam, nhìn càng gần càng đẹp. Nó còn đỏ mặt hơn, cảm thấy rất khó thở, liền ôm lấy hai má, phẩy tay:

- Không...không có đâu, chắc do trog phóng hơi lạnh thôi

- Hừm__ Hấn nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu rồi thôi, không nói gì nữa.

Nó múc từng thìa cháo rồi ăn, trong đầu suy nghĩ mông lung. Chắc là do tính hám trai thôi, sao mình có thể thích người nhỏ tuổi hơn được, đúng rồi, tên đó còn nhỏ hơn mình 2 tuổi làm gì có chuyện đó được. Nó tự trấn an

- Áaaaaaaa__ Tiếng kêu phát ra từ nó. Do mải mê suy nghĩ mà nó không chú ý, cháo đổ ra, dính vào tay__ Nóng quá, có nước không? Chắc bị phỏng rồi nè__ Lau tay vào khăn, nó nhăn nhó tội nghiệp

Hấn không nói gì, cầm lấy đầu ngón tay của nó và ngậm lại. Nó ngạc nhiên vô cùng, mở to mắt hết cỡ, nhìn chăm chăm vào làn môi mềm mại đỏ hồng đang ngậm tay mình, nó thật sự rất muốn cắn làn môi đó.

- Chắc là đỡ hơn rồi, bà chị còn thấy rát không__ Hấn rút tay ra

- Hả??__ Nó đỏ mặt lần 2, đầu vẫn ngu ngơ, hồn treo lơ lửng trên mây vẫn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra

- Hôm nay chị làm sao vậy, cả ngày hôm nay như người mất hồn

- À tôi...tôi__Nó như người có tội, cúi gằm mặt xuống, miệng vẫn ngậm chặt cái thìa (Nó làm t/g liên tưởng giống con ki quá)

- Thôi, trên đường mua bánh mì ăn tạm vậy. Chuẩn bị đi học thôi. Ủa mà chị có mang đồng phục không vậy??

- À ừm....

- Không mang đúng ko, tôi biết mà

- Ồ tôi

- Thật là tôi không hiểu nổi chị nữa có bộ đồng phục mà cũng quên, thế thì làm sao đi học. Có là học sinh gương mẫu hay không thì cũng phải nhớ chứ

- À__ Nó ậm ờ__ Hôm nay là thứ tư, nhà trường không yêu cầu mặc đồng phục, cậu quên hả

Quạ quạ quạ, cả một đàn quạ bay qua

Tại trường học:

- Hờ__ Nó thần thờ ngồi trong lớp, tối hôm qua ngủ thì ít, đã thế còn phải học nhạc gì đấy từ cha mắc dịch nào đấy => Sáng ra không học nổi

- Mày ngồi cho đàng hoàng vào đi, giao kèo gì với ba mày rồi nhớ không??__ Ngân đập bộp một phát vào lưng nó

- Đây sẽ là bài mà em sẽ hát, không cao lắm đâu, cố gắng tập luyện một chút sẽ ổn thôi
- Vâng_ Nó cầm lấy. ” Proud of you” của Fion Fung.
- Giờ tôi sẽ đàn và em hát theo nhé_ Anh thầy bắt đầu lướt nhẹ các ngón tay lên phím đàn
- Ôi, em phải đưa giọng lên mũi thay vì cổ chứ, nếu không cổ họng em sẽ trở nên khó chịu đấy_ Cầm rầm lần 2

Nó giấy nãy:

- Một quá đi à, cho em nghỉ buổi hôm nay đi được không??
- Không được, nào, dợt lại đi
- Vâng

Đêm diễn:

Hồi hộp vuốt ngực, nó run run nắm chặt lấy tay Ngân

- Mày bình tĩnh đi nào_ Ngân đưa cho nó chai nước
- Tao sợ quá, chưa bao giờ lên sân khấu cả
- Ma không sợ mày thì thôi, mày sợ ai
- Xin kính chào quý vị khán giả_ Giọng Nguyệt Nga vang lên_ Sau đây em xin trình bày tiết mục của mình, mong nhận được sự ủng hộ của các bạn_ Cô ta cung kính cúi đầu

“ta...từng rừng.....”, tiếng nhạc vang lên dịu dàng, Nguyệt Nga bắt đầu múa. Động tác nhẹ nhàng, uyển chuyển, chân tay phối hợp nhịp nhàng, thật sự là rất đẹp. Nó nhìn mà mê mẩn

- Oaaaaa
- Này_ Ngân cốc cho nó 1 cái_ chuẩn bị đi, sắp tới lượt mày rồi kìa
- Ờ, ờ_ Nó luống cuống chạy ra sau cánh gà

Kết thúc phần trình diễn của mình Nguyệt Nga lướt qua nó:

- Để xem mày sẽ làm thế nào để thắng nổi tao
- Cô chờ đấy, tôi không thua cô đâu
- Ha, nực cười. Người chưa bao giờ có kinh nghiệm lên sân khấu như mày sao bằng tao được. Có ngon thì ra đi nào_ Cô ta khẽ mỉm cười rồi đẩy mạnh nó ra phía trước.

Mắt đà nên nó chú ý đầu ra phía trước sân khấu. Ánh đèn rọi vào mắt khó chịu, trán nó bắt đầu rịn mồ hôi. Miệng ấp úng:

- Ừm, lần này tôi xin trình bày bài hát Proud of you, mong mọi người ủng hộ_ Nó vừa dứt lời, tiếng vỗ tay rần rần vang lên

Hít một hơi thật sâu, nó cất giọng

Kết thúc bài hát của mình, tất cả đều tĩnh lặng, nó chột dạ, không lẽ mình hát sai gì sao ta. Bỗng dưng phía dưới vang lên tiếng pháo tay không ngừng, còn có cả những bó hoa được trao tận tay nữa chứ (e hèm, toàn hoa của lũ đàn em thôi). Nó sung sướng cười tít mắt không thấy tổ quốc luôn (= =). Mọi ánh mắt của giáo viên đều ngạc nhiên nhìn nó, còn Nhật Thiên cũng bước lên bục, trao nó bó hoa và xoa đầu khen:

- Em làm tốt lắm
- Vâng, em cảm ơn

Miệng thì cười nhưng mà sao nó cảm thấy thiếu thiếu cái gì thế này, hơi khó chịu một chút. Hấn đầu rồi??????????

10. Chương 10

- Mày tuyệt quá, tao không ngờ mày lại giỏi vậy đó__ Ngân chạy đến ôm hôn nó tới tấp

- Thôi được rồi, kinh quá à__ Nó đẩy mặt con bạn ra, mắt đảo đảo tìm hân.

A, thấy rồi, hân đang đứng gần cổng trường nhưng đang làm cái gì ở đó, nó thấy như là một cái bóng cô độc lắm rồi vậy, muốn gọi tên hân quá nhưng không thể. Người đông nghịt, có gọi chắc cũng không nghe. Nó tính lách người đi đến đấy nhưng mà

- Mọi người chú ý, đã đến lúc công bố kết quả cuộc thi tài năng của trường Marie Curie.

Xung quanh bắt đầu ầm ĩ lên, mọi người còn phấn khích nhốn nháo cả lên, nó cũng hồi hộp nên quên mất mình định làm gì.

- Tôi xin công bố giải khuyến khích đầu tiên, đó là em Diêu Hồng Ngọc của lớp 12/4.

Tiếng vỗ tay rần rần, nó lại càng hồi hộp.

- Tiếp theo là giải 3, ồ chúng ta lại có 2 người đoạt giải 3. Xin mời bạn Nguyệt Nga lớp 12/1 và Giao Hằng lớp 11/2

Nó trở mắt ra ngạc nhiên, cái gì đồng giải 3 á, có vụ này nữa hử. Bước lên bục, nó liếc xéo qua Nguyệt Nga, cô ta cũng nhìn lại cũng bằng ánh mắt chẳng thân thiện lắm. MC trao cho nó chiếc cup nhỏ xinh bằng bạc thì Nguyệt Nga giằng lại, lấy mic của MC nói lớn

- Xin quý vị giám khảo cho em biết tại sao Giao Hằng lớp 11/2 lại đồng giải 3 với em chứ__ Giọng có chút hân học, nó biết cô ta đang cố đim nó xuống

- Chúng tôi có quyết định như vậy rồi, sao em lại còn hỏi như thế??_ Ban giám khảo nghiêm nghị hỏi lại, nó cảm thấy đây cứ như là phiên tòa của mình vậy, tay run run bầu chặt lấy gấu áo nhưng vẫn cố gắng ngẩng cao đầu.

- Em thật không hiểu, em ấy có bao giờ tham gia những cuộc thi như thế này đâu, lại còn chỉ có đứng hát thôi chứ, đáng lẽ em phải có giải cao hơn

- Trong cuộc thi ngày hôm nay, em ấy đã thể hiện rất tốt, giọng hát khỏe, nếu em còn thắc mắc tôi có thể cho 2 em thi lại để quyết định rõ, 2 em có đồng ý không??_ Ban giám khảo ra quyết định

- Em đồng ý__ Cô ta nói rõ to

- Em.... cũng đồng ý__ Trong phút chốc nó đưa ra ý kiến của mình

- Thôi chết rồi__ Ngân ở phía dưới khán đài lo lắng cho nó

- Sao vậy??_ Đông ngạc nhiên hỏi lại__ Bà chị Hằng sẽ đánh chị kia à?

- Khùng__ Ngân cốc đầu hân__ Nguyệt Nga chắc chắn sẽ giở trò với Jan Hằng, cô ta cũng chẳng phải loại vừa đâu

- Vậy hử, hừm, để coi chị ta sẽ làm gì__ Đông xoa xoa cằm như mấy cổ nhân

Nhạc vang lên, Nguyệt Nga đứng giữa sân khấu trình diễn khả năng múa của mình, cô ta sử dụng những kỹ thuật mà mình cho là tâm đắc nhất để phô ra. Nhạc kết thúc, cô ta xoay 1 vòng điệu nghệ rồi khụy chân xuống làm dáng chào khán giả. Tiếng hò hét vang lên rần rần cổ vũ cô ta

Nó cũng chuẩn bị tinh thần bước ra nhưng lại bị cô ta ngáng chân. " Vồ ếch " ngay giữa sân khấu, nó khá ngỡ ngàng nhưng lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười thật tươi và cất giọng hát của mình lên. Đang dồn cảm xúc vào bài hát thì mic của nó đột nhiên tắt. Nó đang loay hoay không biết làm thế nào thì thấy ánh mắt gian xảo của Nguyệt Nga, cô ta đã giật dây mic ra. Nó tức anh ách, để rồi coi, tôi sẽ không thua đâu.

Nó lấy sức hét lên:

- Nào các bạn hát theo tôi nhé, hãy làm không khí được khuấy động lên nào. Now in your eyes.....

Mọi người cũng vậy tay hát theo nó, tất cả hòa vào làm một, nó cười lớn như mở cờ trong bụng, cách giải quyết tuyệt quá đấy chứ

Lúc trao giải:

- Tôi xin tuyên bố, em Nguyệt Nga đoạt giải 3, Giao Hàng giải nhì. Giải nhất là Đoàn Hà Anh lớp 10/6

Nó vỡ òa trong niềm vui sướng, bá vai bá cổ Ngân mà ôm nhưng bất chợt cổ tay nó bị nắm chặt, ai đó đã kéo nó lách qua hàng người đông đúc.

Sân sau:

- Cô muốn gì hả Nguyệt Nga__ Nó xoa xoa cổ tay đỏ lằn những vết tay do Nguyệt Nga kéo

- Sao số mày lại may mắn vậy nhỉ__ Cô ta hừ mũi__ Xe tông mà cũng có người cứu, tao thật không hiểu thằng nhóc đó bình thường không mà lại giúp 1 đứa như mày chứ

- Cô nói cái gì, sao cô lại biết về vụ tai nạn xe, không lẽ chính cô.....__Nó trừng mắt nhìn

- Đúng, là tao, tao đã thuê người xử mày thế mà lại không thành công nên giờ chính tao phải ày trở thành một đồng phế thải mới đúng chứ__Nói rồi cô ta lăm lăm trong tay cây côn

” Bốp”, một nhát của cây côn trúng phải bả vai nó, đau thấu xương, nó cắn chặt môi đến bật máu. Thật sự là đau quá, chỉ một cử động nhỏ cũng cảm thấy đau, nó nhích người dậy mà không được. Cô ả thấy thế mà hả hê lắm, bởi cho nó thêm nhát nữa nhưng nó đã kịp đưa tay kia lên đỡ.

- Cố chống cự thì được gì, cuối cùng mầy cũng sẽ là đồ bỏ đi thôi__ Cô ta lại cười, một nụ cười đáng sợ

Nó không thốt lên lời được, đang tìm cách để thoát khỏi đây.

Cho tay vào túi quần, nó lần ra điện thoại rồi khê khàng nhấn tin cho Ngân (thuộc lòng bàn phím điện thoại rồi, không nhìn cũng nhấn được, có mem nào vậy chưa??). Hà, đã gửi được rồi, nó hắt 1 hơi ra. Nguyệt Nga để ý thấy tay nó để trong túi quần vội giựt ra.

- Mày đã kịp gửi tin nhắn cho bạn mày rồi cơ à? Mà có cũng chẳng kịp đâu bởi vì tao sẽ xử mày ngay bây giờ đây__ Nói rồi cô ta vút điện thoại của nó xuống đất, dẫm lên, nghiền nó thành từng mảnh nát vụn.

Nó thở hồng hộc, con người thật của cô ta cũng chỉ có vậy, một thứ rác rưởi

- Cô nghĩ mình hay à? Cô làm thế này vì cái gì, Nhật Thiên à? Chỉ là lòng đố kỵ cao ngút trời của cô thôi. Cô cứ đánh tôi đi rồi Nhật Thiên sẽ đến với cô chắc, hoang đường

- Mày đừng ở đó mà dạy đời tao__ Mặt cô ta tối xầm rồi vung đập đập vào người nó, còn trúng phải cái vai đang bị thương, nó kêu lên một tiếng nhỏ

- Dừng lại đi__ một tiếng nói cất lên từ người nào đó.

Người đó tát thật mạnh vào mặt Nguyệt Nga rồi chạy tới bế thốc nó lên. Mắt nó mờ mờ không nhìn rõ được đó là ai, ngật lịm đi trong vòng tay đó nó thì thào gọi ” Duy, Duy”

Sáng ra tỉnh dậy thấy mình nằm trong bệnh viện, nó hoảng hốt bật dậy, cái tay đau làm cho nó phải nhăn mặt lại. Tay thì đã được băng bó cẩn thận rồi, trên mặt thì đầy những vết bầm tím.

Nó đang cố gắng hồi phục lại bộ nhớ thì Ngân tông cửa bước vào ôm chầm lấy nó:

- Jan Hằng, mày làm tao lo đến phát khóc đi được, huhu__Cô bạn bỗng chốc òa vỡ, nó luống cuống không biết làm sao thì ới để ý đến Nhật Thiên đang ngồi ngủ ở chiếc ghế bên giường bệnh. Cái cảnh này làm cho nó nhớ lại hôm bữa khi thăm hấn ở bệnh viện. Bất chợt Nhật Thiên khê động đây lôi kéo nó trở về với thực tại.

- Đây, mày nhỏ nhỏ miệng lại giùm tao, anh ấy tỉnh dậy rồi kìa__Nó kéo áo con bạn__Anh dậy rồi hả Thiên

- Ừm__Khê vò mái tóc rối, Nhật Thiên tươi cười với nó__Em tỉnh dậy lâu chưa, người còn đau không? Anh đi mua cái gì cho em nhé?

- Vâng, em cảm ơn. À, anh là người giúp em hôm qua ấy à??

- Hả, à....ừm_Luống cuống trả lời rồi cậu ta quay gót đi

Ngân khẽ chau mày, khó chịu với Thiên. Nó thấy vậy nên hỏi:

- Này, có chuyện gì mà khó chịu vậy,anh ta làm gì mày mà mặt khó chịu vậy

- Không, chẳng qua là tao....._Cô chưa kịp nói hết câu thì hắn và Đông đẩy cửa bước vào, tên đó bắt đầu cười hô hố:

- Chết chị chưa, lại đi đánh nhau nên bị thương nè. Cho chưa, từ giờ đừng có mà đi gây sự nữa nhá

- Cậu nói cái gì vậy hả tên khỉ kia_Nó phi cái gối vào mặt tên Đông đáng nguyên rủa

- Ai da, tay đau mà khỏe dữ

- Công nhân anh Thiên tốt thiệt, nếu không có anh ấy thì chắc tôi chết rồi

- Hả, chị nói gì, Nhật Thiên á, chứ không phải là..._ Tên đó liếc mắt về phái hắn

- Xời, cậu nghĩ sao vậy, tên này mà cứu tôi ư. Thiên còn tốt hơn hắn nhiều_Nó phẩy tay

Mặt hắn tối xầm, đá mạnh cửa phòng rồi bước thật mạnh ra ngoài. Nó khó hiểu, sao vậy mình nói sai à???

Nó tản bộ quanh khuôn viên bệnh viện cùng Nhật Thiên. Anh đưa cho nó cái bánh rán đường:

- Em ăn đi cho nóng

- Em cảm ơn_Nó trả lời nhát gừng, trong đầu vẫn đang còn 1 điều muốn hỏi

Khi này:

Hắn đá mạnh cửa và bước ra ngoài, nó vẫn ngu ngơ chưa hiểu gì. Ngân đẩy nó:

- Mày vừa phát ngôn cái gì vậy hả?

- Sao, tao tưởng là Thiên cứu tao mà

- Hồi nào, anh ta nhận bừa đó. Lúc mày nhắn tin cho tao, tao đã gọi cho Duy ra chỗ mày mà

- Vậy sao mày không nói sớm. Thảo nào hắn giận dữ vậy

Hiện tại:

- Anh Thiên, em hỏi chuyện này anh trả lời em nha

- Ủ, em nói đi

- Anh không phải là người giúp đỡ em lúc ở sân sau đúng không_Nó nhìn thẳng vào mắt Thiên

- À, thì đúng là không phải nhưng

Nó không đợi Thiên nói hết câu đã chạy đi, bỏ mặc anh ở lại

Bíp, nó ấn cái nút đỏ trước cửa, mong đợi 1 tiếng hắn ở nhà

- Ai vậy_Cái giọng lạnh lùng vang lên, nó mừng hết lớn

- Cậu ra mở cửa cho tôi đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu

- Có gì thì nói luôn đi, tôi không rảnh_Nghe cái giọng là nó biết hắn đang dối, đành phải xuống nước vậy

- Thì cậu ra mở cửa đi

1 lúc sau cánh cửa cũng bật mở, hắn xuất hiện lờ mờ trước mặt, không 1 chút biểu cảm, lạnh tanh, nhìn xoáy vào nó. Nó hơi sợ ánh mắt này nhưng thôi kệ, xin lỗi trước đã:

- À ừm, vừa này tôi có không phải với cậu, cho tôi xin lỗi

- Hừ_Hắn hắng giọng, điệu bộ vẫn chưa vừa ý

Cái đồ khó chiều, nó nguyên rủa thầm trong bụng nhưng vẫn tươi cười

- Tôi xin lỗi đến nước này mà cậu còn chưa vừa lòng sao?

- Tôi. Không. Thích_Hắn nhấn mạnh từng chữ rồi đóng sập cửa ngay trước mặt nó

- Cái gì, cậu dám làm vậy với tôi đó hả, thì được, ta đây cũng không thèm, giận thì giận.

Nó tức tối đá thật mạnh vào cánh cửa. Được 1 lúc thì cái mặt nhẵn lại như khi ăn ớt, khó coi kinh khủng, miệng rên:

- Ui da, cửa gì à cứng ngắc vậy nè_Nó co giò nhảy tung tung. Cử động mạnh làm cho bắp vai đang bị thương đau nhứt nhối, nó liền ngồi bệt xuống đất, ôm lấy cái vai mà xoa xoa để.

Cánh cửa mở ra lần nữa, hắn đứng đấy không nói gì, chỉ kéo cái tay kia của nó vô nhà

- Ngồi yên đấy_Chỉ vào 1 cái ghế sofa gần đấy, hắn ra lệnh cho nó

- Xi_Nó nguyền 1 hơi rõ dài rồi đứng đĩnh đạc xông xuống

Hắn đi vô bếp lục lọi cái gì đấy. Nó cũng không quan tâm, chỉ ngồi đấy dò xét, nhìn chăm chú nhà hắn như cái bảo tàng, đôi khi xuyết xoa:

- Chà, cái bình gốm đẹp quá.

- Lọ hoa kia bụi ghê

- Ôi, bức tranh nhìn....khó hiểu quá

Vân vân và vân vân. Hắn bước ra, tay cầm lọ thuốc, giọng trầm trầm:

- Làm gì mà chỉ trở lung tung thế, chị ngồi yên coi nào

Hắn kéo tay nó qua 1 bên, nhẹ nhàng đổ thuốc lên vết thương ở bắp vai. Nó khẽ nhủ mày lại, giật giật, hơi đau

- Chị ráng chịu tí đi, đánh nhau thì được mà lại không thích bị đau_Lời nói như có chút trách móc nhưng không hiểu sao nó cảm thấy rất vui khi được hắn quan tâm.

- Đỡ đau hơn rồi_Nó lắc nhẹ cánh tay

- Đỡ rồi thì tốt, chị lên phòng nghỉ đi, lát nữa xuống ăn tối

Sau bữa ăn:

- Bà chị có muốn coi phim không?_Hắn lắc lắc trong tay đĩa DVD mới có

- Có có. Ôi, lâu lắm rồi không coi phim, cậu mua phim gì vậy?_Nó nhanh nhẩu chớp lấy cái đĩa, nhìn chăm chăm vào cái tựa đề và nụ cười lơ lửng giữa không trung_Sao lại là phim ma, tôi sợ ma lắm_Mặt nó méo xệch, chỉ vào cái nhan đề “Căn nhà ai oán”

- Không thích thì đừng có coi, càng tốt chứ sao?_Hắn buông lời châm biếm

- Hừ, ai mà thèm sợ chứ. Sợ gì, chỉ là phim ma bình thường thôi mà_Nó mạnh miệng

- À, trùi ui, cái mặt gì mà máu me không nè.

- Gớm ghê quá, tắt ti vi đi

- Kinh khủng, kinh khủng

- Chúa ơi cứu con

Nó quẫy đạp lung tung, hai tay bám chặt lấy tay hắn, rằng thì va lập cập (thế mà nãy hùng hồn lắm cơ)

- Trời ơi, chị có tính cho tôi coi phim nữa không??_Hắn quát lên, lông mày chau lại có thể giết chết được con ruồi

- Híc_Nó ngược đôi mắt ầng ậng nước nhìn hắn_Nhưng tôi sợ

Gương mặt ấy làm cơn giận trong hắn tan mau. Kê đầu nó vào vai mình, nhẹ nhàng nói:

- Thôi chị nhắm mắt lại đi, đừng coi nữa là hết sợ đó mà

- Ừm_Nó ngoan ngoãn nghe lời, rúc đầu vào vai hắn

Được 1 lúc hắn quay sang, nó đã ngủ mất tiêu rồi, còn gối đầu lên vai và ôm tay hắn thật chặt nữa chứ. Ngáp dài rồi hắn cũng tựa mình vào nó, ngủ theo

11 p.m: Một bóng đen tiến lại chỗ hai người đang ngồi (hay nằm), gọi khẽ:

- Này tới giờ đi ngủ rồi mà vẫn coi phim à??_Thì ra là tên Đông

Tên đó thấy lạ mò lên, hai người đang ngủ trong tình trạng hơi thân thiết, hắn vuốt cằm như mấy cổ nhân cười gian xảo rồi lúi để yêu ra căn từng góc chụp

- Mấy tấm hình này mà đăng lên trang web trường là hết sảy

- Ôi chao, góc này chụp đẹp quá

- Haha, cái ảnh này nhìn như đang hôn nhau ấy

- Tách tách_Tiếng bấm máy kêu lia lịa

Đông say sưa chụp hình cho đến kia nó khẽ cựa mình 1 cái thì hắn ta mới hoảng hốt ôm máy chạy ra nhưng trên khuôn mặt vẫn còn vương nụ cười gian xảo.

11. Chương 11

Sáng. Từng hạt nắng len lỏi vào căn phòng. Nó lấy tay khẽ dụi mắt.

- Sáng rồi ư?_Mặt vẫn đần ra ngơ ngác. Mất 5 giây để nó hồi phục lại bộ nhớ ngày hôm qua, quỳnh quáng_Ồi mẹ ơi, mình trốn viện từ hôm qua đến giờ à. Ai da_Cái tay đau vẫn hoàn đau, cử động mạnh làm nó nhói

- Này, cậu dậy đi_Lay lay hắn

- Gì vậy?_Mặt còn ngái ngủ, hắn che mặt lại, đáng yêu vô cùng. Nó phì cười một cái nhưng cũng đành phải gọi hắn dậy thôi_Đưa tôi đến bệnh viện thay băng, lẹ lên, tôi trốn viện từ hôm qua đến giờ đây

- *im lặng*

-

- Thôi được rồi_Tung cái gối qua một bên, hắn cũng chịu đứng dậy_Sao chị lại ra đây mà không báo cho ai biết 1 câu chứ?

- Tôi quên_Nó nhún vai tỏ vẻ bất cần_Tôi ra xe đợi trước nhé

Tại bệnh viện:

- Đau, ông không thể nào nhẹ nhàng hơn à_Nó nhú mày lại quát vị bác sĩ đang thay băng cho nó

- Thưa cô, thể này là nhẹ lắm rồi, dùng nhiều thuốc giảm đau sẽ không tốt đâu_Ông ấy vẫn điềm đạm giải thích

- Hừm_Nó khẽ hừ mũi_Khi nào thì tay tôi sẽ khỏi

- Khoảng 2, 3 tuần nữa tay sẽ lành lặn. Trong thời gian này nên ăn nhiều thứ tốt cho xương và không được hoạt động mạnh. Tôi sẽ kê thuốc cho cô, cô có thể làm thủ tục xuất viện được rồi

- Chị cần tôi đưa về không?_Hắn đứng dựa lưng bên xe ô tô hỏi

- Thôi, tôi tự về được, cảm ơn cậu_Nói rồi nó cho tay vào túi áo quay lưng đi

Trên đường tấp nập những bảng hiệu Merry christmas, mọi thứ được sơn lại bằng màu đỏ ấm áp. Những hàng quán bày bán đồ trang trí nhiều màu sắc vui nhộn

- Ôi, sắp tới giáng sinh rồi_Nó trầm nghĩ, vui vẻ cười. Giáng sinh năm nay đối với nó sẽ rất đặc biệt vì có hân mà

Nó lân la đến hàng bán đồ làm bánh kem. Đang ngắm nghía đủ thứ, bất chợt một giọng nói cất lên:

- Bạn có mua đồ làm bánh không?_Một cô gái trạc tuổi nó miệng tươi cười, có lẽ là nhân viên ở đây

- A, hả?_Nó hơi ngạc nhiên vì ngay từ đầu không có ý định này

- Ở đây bán đầy đủ mọi thứ cần thiết. Bạn có thể làm bánh tặng bạn bè, người thân hay người yêu_Cô bạn đưa ra trước mặt nó rất nhiều thứ như khuôn, máy đánh trứng, rây bột

- Hừm, có khi nào mình làm một cái tặng hân ta luôn không?_Nó định bụng nghĩ và quyết định quất luôn bộ dùng cụ đó về

Tại nhà:

- Có chắc là không cần ai giúp không con?

- Con tự làm được mà bác, bác lên nhà đi, con ở đây 1 mih là được rồi_Nó nói rồi đẩy người bác Ny lên phòng khách

Quay trở lại với mấy thứ hỗn độn, nó xoa xoa tay, bắt đầu làm thử thôi

Mê thứ 1: Nó nhìn chằm chằm vô quyển sách nấu ăn

- Ủm, 200gr bột_Nhanh tay đổ bột cái tô chọt phịch phịch_Ôe, đổ ra hết rồi

- Cách cách_Tiếng khuấy trứng vang đều trog tô_Hờ, cầu trời ọi thứ thuận buồm xuôi gió_Nó vừa mới dứt lời thì trứng trong tô văng ra hết như chứng mih sẽ không có chuyện đó đâu

Mê thứ 2:

Tinh toong. Tiếng báo hiệu từ chiếc lò nướng. Nó cẩn thận nhấc ra, kê mũi hít hà:

- Chắc là ngon đấy_Phập, nó cảm rằng vô miếng bánh đầu tiên_Ôi, mama, sao mà ngọt quá vậy

Mê thứ 3: Lần này ổn hơn hai lần trước, nó cẩn thận phết từng lớp kem lên chiếc bánh. Bỗng nhiên nó vung tay quá đà làm chiếc bánh méo một bên. Thật sự là muốn khóc ra nước mắt quá

Nó vút đồng hỗn độn ở đấy, lên phòng thả người xuống chiếc giường yêu quý. Nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì Ngân gọi điện cho nó:

- Mà tới trường với tao, có việc tao muốn nhờ mày.

Nó vội vã chạy tới trường, Ngân đốc thúc nó phải đến càng nhanh càng tốt.

Thở dốc từng cơn, nó quên mất căn bệnh của mình. Tức ngực quá, khó thở quá. Mồ hôi chảy nhễ nhại cùng khắp gương mặt nhỏ, tay run run, chân khuyu xuống. Nó gắng lực tìm ống thở trong túi xách chứa đầy mớ hỗn độn. Nhanh chóng tìm ra thứ mình cần, nó đưa ống thở vào miệng, xịt mạnh thuốc vào cổ họng. Dần lấy lại nhịp thở đều đặn, cơn đau ngực cũng qua đi. Nó bước chậm vào trường

Đại sảnh phòng tiệc:

- Ôi may quá, mà đây rồi vị cứu tinh của tao_Ngân ôm chầm lấy nó, cứ như thể nó là vị anh hùng ấy

Khẽ khàng đẩy con bạn sụt mướt của mình ra. Nó gãi gãi mũi:

- Mà tính nhờ tao làm chuyện gì nữa đây?

- Hăng à!_Ngân sụt sịt mũi làm nó cảnh giác_Tao chỉ nhờ mày một chuyện nhỏ thôi_Cô nói rồi chìa ra trước mặt nó chiếc hộp các tông lớn, trong đó đầy đủ những sợi dây kim tuyến đủ màu, quả cầu tuyết to nhỏ và các món đồ trang trí lấp lánh. Ngân nói với giọng cầu khẩn nhất có thể_Mày làm ơn phụ tao trang trí phòng tiệc cho buổi lễ giáng sinh cuối tuần này không? Tao năn nỉ mày đó. Nhiều thứ quá tao làm không xuể

Nó há hốc mồm, vì cái chuyện này mà Ngân lôi nó tới cho bằng được, cứ tưởng con bạn gặp việc gì phải chạy nhanh đến nỗi lên cơn hen. Trán nó xuất hiện những dấu thập đỏ to đùng, thật không thể chịu nổi nữa.

- Hằng_Ngân rơm rớm nước mắt nhìn nó. Ai cha, cái đôi mắt ngấn lệ làm nó cảm thấy tội lỗi. Cơn giận như quả bóng bị xì hơi, bù lại thương cảm. Nó giật lấy cái hộp to tướng ấy, quay mặt đi

- Được rồi, tao làm cho. Đừng tỏ ra ngây thơ như vậy lần nữa với tao

- Ok, iu mày nhất. Ráng làm đi nha, có mấy người ở đây sẽ giúp mày. Tao phải ra nhà hàng đặt đồ ăn đây. Thay vào khuôn mặt nước mắt khi nãy, Ngân vui vẻ mang lại nụ cười tự mãn ăn kịch của mình để ép nó làm

Vật lộn với mớ dây kim tuyến loằng ngoằng, nó đang cố treo sợi dây quay quanh cái cây thông to đùng được đặt ở giữa phòng.

- Ăn thì ăn đại đi, trang với chả trí, lằng nhằng quá

Thầm nguyện rửa con bạn, nó lại phải leo lên bậc thang để vòng vạy dây qua các tầng của cái cây, rồi phải treo mấy quả cầu tuyết lên từng nhánh.

- Ủm, còn thiếu gì nữa nhỉ?_Nó xoa xoa cảm rồi búng tay cái tách_Phải rồi, bột tuyết. Lọ tạo bọt đâu rồi?

Nó loay hoay nhìn cái lọ ở giá đựng đồ phía trên. Cao quá mà nó lùn tí ti. Tay không thể với cao hơn vì đang đau. Nó không biết làm thế nào

- Sao mà lùn thế, để tôi lấy cho nhé!_Một giọng nói trầm ấm vang sau gáy nó, thật quen thuộc. Xung quanh người ấy tỏa ra mùi trà xanh dễ chịu, dịu nhẹ thoang thoảng vương lại nơi mũi nó để cánh mũi bé nhỏ của hít lấy hít để. Nó ngạc nhiên quay lại

- Là cậu?

Hắn không nói gì, vươn tay lấy cái lọ tạo bọt rồi lúc lắc trước mặt nó như để trêu tức

- Coi người ta này. Đồ chân ngắn_Nó ngó người ra, hôm nay tên này biết đùa cơ à.

Thấy nó á khẩu hần mất cả hứng. Ném chai tạo bọt vào người nó, hắn vò mái tóc rối có trật tự của mình, miệng lầm bầm

Nó phì cười, ra là hắn đang cố troll à, nhìn dễ thương thật đấy.

- Đây đồ ngốc_Nó gọi. Hắn ngúc ngắc đầu quay lại, nó xịt mớ bọt vào khuôn mặt hắn.

Bọt dính vào tóc, vào bộ quần áo được là phẳng ắp và cả cái mặt điển trai ấy nữa. Nó cười vang, xịt vào người hắn lần 2.

Hắn kịp phản xạ, với lấy chai thứ 2 chơi lại nó, miệng lầm bầm:

- Chị dám hả, tôi cho chị chết

- Ha ha, đuổi kịp tôi đi rồi nói_Nó chạy quanh cây thông cho hắn khỏi bắt. Tay vẫn phòng thủ cầm cái chai tạo bọt.

Chạy nhanh quá nên nó không cẩn thận vấp vào mớ dây lủng lẳng. Nó nắm chặt mắt cho ra sao thì ra, người đổ ra đằng trước. Phịch, ngã nhưng sao không đau, nó hé hé con mắt. oh my god, nó đang nằm gọn trong vòng tay hắn. Mặt áp sát vào bộ ngực vạm vỡ, tai nghe rõ cả tiếng đập tim của hắn. Cái mặt nó lại đỏ, toàn thân như có luồng điện chạy qua. Đẩy mạnh hắn ra, nó lúng túng như gà mắc tóc không biết phải xử lý làm sao hết. Thầm nguyện rửa cái cảm giác chết tiệt ấy.

12. Chương 12

- Gì vậy?_Hắn chống tay dậy, lấy tay phủi cát bụi_Tôi đỡ chị ngã mà lại đẩy tôi ra thế hả, còn không nói 1 tiếng cảm ơn

- C...ảm ơn_Nó lầm bầm, cúi gầm xuống. Nó không muốn hấn nhìn thấy cái mặt đỏ gay của mình lúc này

- Hử?_Hấn khom lưng xuống nhìn_Sao thế, chị bị đau ở đâu à??

- Đau có_Xua xua tay, nguầy nguậy lắc cái đầu. Nó đánh trống lảng_Mà sao bữa nay cậu kì vậy. Bình thường mặt thì lạnh te, chẳng nói câu nào. Còn bây giờ còn cười, chọc tôi nữa. Có chuyện gì vui hả??

- Hi_Hấn phì cười_Có gì đâu. Noel là ngày sinh của chúa mà, lạnh lùng chết chóc gì chứ. Con người tôi đâu phải lúc nào cũng lạnh lùng

Hấn vò mái tóc rối. Cũng phải. Hấn vốn dĩ đã không phải là người lạnh lùng quyết đoán mọi chuyện. Nhưng với tư cách là người thừa kế, nắm giữ cổ phần của gia đình ở Việt Nam bắt buộc hấn phải mạnh mẽ, thông suốt trong tất cả mọi chuyện. Hấn lấy dịp lễ giáng sinh để sống thật với bản thân mình, thoát khỏi lớp vỏ bọc bên ngoài do gia đình và do chính hấn tạo nên. Hấn cũng chấp nhận làm con người này để chờ My, người con gái là tất cả thế giới của hấn. Phải lạnh lùng để không ai bước vào tim ngoài cô gái ấy

Nó nhìn vào đôi mắt nâu gây say của hấn. Nó biết hấn đang không sống thật với bản thân mình nhưng không biết vì sao hấn lại dễ dàng thay đổi bản thân đến thế. Vì Thảo My chăng

Mỗi người theo đuổi ý nghĩ đang chi phối trong đầu. Mọi việc xung quanh như một thước phim quay chậm, không một tiếng động lọt vào tai cũng như khung cảnh phía trước mờ dần

Cảnh cửa phòng tiệc mở toang, giọng Ngân lạnh lạnh:

- Hằng ơi, tao về rồi nè_Vỗ vai bộp bộp vào hấn cô bạn nhỏ cười lớn_Cậu cũng tới sớm thế, chị đã nói cậu cứ việc đi thong thả thôi mà

- Không có gì, rảnh nên tới tới sớm thôi_Hấn khiêm tốn

- Mà gọi tên này tới_Nó nhếch 1 bên mày lên, chỉ ngón trỏ vào hấn

- Phải, để phụ giúp thôi mà_Cô tiến lại gần tai nó, thì thầm_Và tốt ày nữa

Nó ngơ ra, chết tiệt, bị con bạn thân nắm thóp rồi

Ngày 24-12:

Chiếc xe sang trọng đỗ xích trước cổng trường, người tài xế mở cửa, nó bước từ trong xe ra, bên cạnh là con bạn nhí nhố.

Trong bữa tiệc ngày hôm nay, nó diện một chiếc váy xanh nhạt, tôn lên nước da trắng ngần, chiết eo khoe dáng. Tóc đánh rối, mắt đánh khói, gò má cá tính màu hồng phớt, đôi môi màu anh đào chúm chím. Nhìn nó hết như búp bê, tỏa sáng. Trường này không thiếu thiên kim tiểu thư, hoàng tử bạch mã, con nhà giàu thì đầy ra nhưng hôm nay nó thật sự nổi bật. Khác với vẻ bụi bặm thường ngày, bây giờ nó giống một cô gái bé nhỏ, dịu dàng và nữ tính.

Về ngoài thì thế nhưng tính cách thì vẫn vậy. Vừa mới đặt chân xuống, dẫn em đã chạy tới, đỡ túi xách cho nó và nó, vẫn cứ ngẩng cao đầu, thần thái như thường ngày thôi.

Nhật Thiên bước tới, anh khoác lên người bộ vét sang trọng, lịch lãm, đầu được vuốt keo bóng nhìn thật lãng tử, những đôi mắt đầy tình cảm của những cô gái cứ dõi theo anh, theo từng gót chân anh. Anh đưa tay ra, tỏ ý muốn mời nó làm bạn nhảy của anh hôm nay:

- Đi vào trong với em nhé!

- Cảm ơn anh_Nó nở nụ cười bán nguyệt_Em đã có bạn nhảy rồi, hẹn anh khi khác

Nó toan chạy ra chỗ hấn thì Thiên đã nắm chặt tay nó

- Chẳng phải anh mới là bạn trai em sao?

- Chỉ là bạn nhảy thôi mà, anh có cần làm quá vậy không_Nó giựt tay ra_Ồ, Nguyệt Nga đến kìa, hoa khôi của khối 12 để ý anh đấy. Chơi với cô ta vui vẻ nhé, em đi đây

Nó bỏ chạy lẹ, Nguyệt Nga chạy tới ôm chầm cánh tay Thiên, nhõng nhẽo

- Anh Thiên, con bé ấy chỉ là đồ bỏ đi, anh vô trong với em nhé!

Thiên không trả lời, mắt vẫn dõi theo nó rồi chuyển sang mục tiêu là hấn. Trong mắt anh ta hằn những vết sáng tức tối. Đẩy thật mạnh Nguyệt Nga ra, Thiên gầm gọng:

- Cô còn nói Hằng như thế nữa thì tôi không tha đâu, cố giữ cái mạng đấy, tôi không để yên cho ai làm hại Jan Hằng, còn vụ hôm trước tôi còn chưa tính sổ với cô thì phải

Anh ta dứt lời rồi bỏ vào phòng tiệc, để cho hoa khô đứng đấy. Giọt nước mắt trào qua hàng mi cong vút, cô ta cúi gằm mặt, tay nắm chặt, miệng lẩm bẩm:

- Con khốn, tao sẽ không để ày được yên đâu, Thiên phải là của tao.

- Duy ơi, bạn làm bạn nhảy của mình tối nay nhé!

- Không, phải với mình cơ

- Duy, đi cùng mình đi

- Cậu ấy là của tớ chứ!

- Hồi nào, cậu đừng nhận vơ

- Thôi, thôi, xin các bạn, mình đã có bạn nhảy rồi_Duy khéo léo từ chối những lời mời ngọt ngào từ các fan nữ, xung quanh rầm rộ lên

- Ai vậy, thật không thể chịu nổi, Duy phải là của mình cơ

- Sao Duy lại chọn người khác mà không phải là mình

- Cô gái nào may mắn thế nhỉ??

Những lời bàn tán ra vào xuyết xoa. Duy mỉm cười đưa tay chỉ về phía nó đang tiến đến. Cả lũ con gái nín bật, là nó sao:

- Sao, mấy cô có vấn đề gì với tôi à?_Nó khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu sang một bên hỏi với vẻ ngang tàn

- Dạ không_Lũ con gái xép nép dần sang 2 bên, động vào nó thì chỉ còn nước chết sớm thôi

- Thế thì tốt_Nó nhếch mép_Chắc mấy cô cũng không muốn bị như thế này đâu_Vừa nói nó vừa bẻ đốt tay rắc rắc dọa dẫm_Duy là bạn nhảy của tôi, không phải của mấy cô, cảm phiền BIẾN

Nó vừa dứt câu, cả lũ chạy toán loạn rồi. Hấn mỉm cười đặt tay lên vai nó

- Chị đáng sợ thật đấy

- Hừm_Nó khề hừ mũi nhưng cũng nhanh chóng thay vào khuôn mặt tươi tỉnh_Thôi vào trong đi, chắc tụi con Ngân đến hết rồi, mà thứ gì đang ở trong tay cậu vậy

- Quà giáng sinh, do fan nữ tặng tôi đấy_Hấn gỡ gỡ mũi chìa ra hàng đồng các hộp xanh đỏ đủ loại

Nó nhìn mà ngứa cả mắt, giật lấy tất cả từ tay hấn

- Mấy thứ này cậu không cần tới đâu. Để cho đàn em tôi giữ gìn.

Nó đưa những túi quà cho Sheng Thảo, dặn nhỏ:

- Em đưa những thứ này xử lí đi, chị không muốn nhìn thấy thêm một lần nào nữa_Rồi quay qua hấn_Đi thôi nào, trễ rồi đấy

Đại sảnh:

Nó sà vào bàn tiệc buffet, tiện tay lấy nhanh vài món cho vào đĩa của mình

- Ăn gì mà nhiều thế này_Hấn nhăn mặt lại với hàng đồng thức ăn trong đĩa của nó

- Kệ tôi, người ta bảo có thực mới vực được đạo chứ

- Ăn vừa thôi, để tí nữa còn nhảy, no bụng thì không thể nhảy được đâu

Hắn vừa dứt lời nó đã đặt đĩa thức ăn xuống, trong đầu vẽ ra viễn tưởng được cùng hắn, tay trong tay, cùng nhau khiêu vũ trong bản nhạc ballad dịu dàng. Ôi thôi rồi, mê thật.

- Không ăn nữa, nhưng cho tôi gặm nốt cái đùi gà nhé!

- Ừ thì có ai cấm đâu, chị ngố ghê _Hắn ý cao hơn nó nguyên cái đầu nên lấy tay vò rối mái tóc nó (chị ấy đã đi giày cao gót rồi đấy)

- E hèm _Giọng nói của người thứ 3 xuất hiện. Là Thiên, anh ta lại muốn gì nữa đây

- Anh tới chỗ này làm gì? _Nó cố tránh ánh mắt nảy lửa của Thiên

- Cho tôi mượn bạn nhảy của cậu một lúc nhé! _Thiên quay qua hắn

- Ồ được thôi _Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng sau đó thay lại bằng bộ mặt bất cần đời

Nhận được sự đồng ý từ Duy, Thiên lôi nó đi 1 cách thô bạo

- Anh làm cái gì vậy? Buông tay em ra, đau quá _Nó cố kháng cự nhưng tay bị siết quá mạnh. Bình thường thì có thể cho tên này 1 chưởng rồi nhưng đang đi giày cao gót mà, nó thảm nguyện rửa cái thứ mình mang dưới chân

Tới ngoài phòng tiệc, bóng tối bao trùm nơi đây. Thiên bước chậm lại rồi dừng hẳn. Anh thả từ từ tay nó ra

- Em yêu tên đó sao _Một giọng nói lạnh như băng thoát ra từ Thiên

- Ừm, Đúng rồi _Nó trả lời nhát gừng

- Thế thì anh là gì của em

- Một người bạn, một người anh không hơn không kém, anh biết là em không thích anh, sao cứ phải.....

- Đủ rồi _Thiên gầm lên, dứt lời của nó. Nó hoảng sợ thu người lại theo bản năng _ Em nói đi, sao lúc đầu em còn quen tôi để rồi tôi yêu em như thế này

- Haizzz _Nó thở dài _Những gì không thuộc về mình thì đừng nên níu kéo

- Em nghĩ hắn ta sẽ thuộc về em sao. Anh đã điều tra rồi. Thảo My, người con gái trong lòng Duy, em nghĩ mình sẽ có được hắn sao?

Nó im lặng một hồi lâu, không gian chìm vào bóng tối, ánh trăng nhẹ nhàng đáp xuống mái tóc nó, gió xung quanh vui đùa vờn chiếc váy xanh. Nó nghĩ ngợi rồi đưa ra câu trả lời

- Để được ở bên Duy em sẵn sàng là người thay thế

Nó bỏ đi, để Thiên đứng lại, lần thứ 2 cậu không thể nắm tay người con gái cậu yêu lại được. Phải, đúng như lời đồn đại, nó chỉ quen cậu vì cái sở thích quái đản thôi. Cậu chưa là gì trong mắt nó cả. Đầu gối khuyu xuống thắm cổ em, cậu ở đó, một mình.

13. Chương 13

Điệu van nhẹ nhàng. Bước nhảy uyển chuyển, phải, cô ta nhảy thật đẹp. Dĩ nhiên không phải là nó, Nguyệt Nga từng bước thu hút người coi càng lúc càng nhiều. Cô ta nhảy cùng với 1 người bạn mà nó chưa thấy bao giờ. Hừm, tên này phối hợp với Nguyệt Nga thật nhịp nhàng. Nó cắn cái đùi gà mà tức anh ách.

Cô ta thì quá hoàn hảo, còn nó thì quên mất mình nhảy biết nhảy mà cũng chưa đi học nhảy bao giờ, thế thì làm sao nó với Duy có thể..... Trên mấy bộ phim, khi 2 người kết thúc bài nhảy thì hay....kiss lắm. Nó đỏ mặt khi nghĩ đến chuyện đó, phải, quá ngượng ấ chứ.

Hắn đẩy đầu nó 1 cái

- Chị làm cái gì mà cứ lắc đầu nguầy nguậy vậy?

- A, có gì đâu_Nhân vật nam chính trong giấc mơ của nó xuất hiện làm cái mặt đã đỏ còn đỏ hơn
 - Hờ_Hắn nhếch mép 1 cái khi thấy điệu bộ lúng túng như gà mắc tóc này_Làm gì mà mặt mày đỏ au lên thế??_Hắn cúi sát gần đầu nó
 - Do thời tiết nóng quá, cậu cũng thấy nóng đúng không? Ai da, thiệt là_Nó cổ lẳng đi chỗ khác, vờ giứt giứt cổ áo cứ như là thật vậy
 - Phòng này có máy điều hòa mà. À, tôi nhắc cho nhớ nhé, đây là mùa đông_Hắn thờ ơ vuốt mái tóc rối có trật tự
 - Cậu không biết đó thôi, tôi nóng thật mà, chắc là do ăn nhiều quá
 - Bao biện
 - Hờ?_Mặt nó dần thúi ra
 - Thế nào, có định nhảy không?_Hắn chìa bàn tay ra, đầu hơi cúi xuống, thực hiện thuần thục nghi lễ mời bạn nhảy
 - Ô, có_Nó như bị ma quỷ dẫn dắt, đưa luôn bàn tay nhỏ thó đặt vào lòng bàn tay ai kia mà quên mất mình không biết nhảy
- Cho đến khi điệu nhạc vang lên nó mới lúng túng
- Tôi, không biết.....
 - Không sao, đặt chân lên chân tôi
- Hắn nhẹ nhàng thì thầm vào tai nó. Nó làm theo, đặt chân lên mũi giày hắn, rồi cả hai hòa vào điệu nhạc nhẹ nhàng
- Có cảm giác như không có ai ở đây, chỉ mình nó và hắn, cùng nhảy với nhau trong phòng tiệc rộng lớn, nó sung sướng nhắm hờ đôi mắt gây say của mình, cứ để mặc hắn đưa vòng quanh thăm nhảy, chỉ cần ở trong bàn tay này thôi.
- Bản nhạc chấm dứt đưa nó trở về thực tại. Bây giờ sự thật phũ phàng hiện ra, không hề có cái kiss mong đợi, không có một bạch mã hoàng tử xuất hiện, vòng tay hắn rời ra đưa nó vào cảm giác hụt hẫng, tiếc nuối đôi chút
- 1 a.m:
- Đã là một giờ sáng, nó quá mệt nên thiếp đi, hắn bế nó ra xe. Trời tối xit, vắng lặng, mọi người lục tục kéo nhau ra về hết.
- Nó nằm chiêm trợn cái ghế dài đằng sau, bắt buộc phải kê đầu lên đùi hắn. Nhìn nó mơ màng trong cơn mê hết như con mèo nhỏ cuộn mình trong nệm ấm, thật dễ thương. Hắn tự cười một cái cho ảo tưởng ngu ngốc của mình, không thể nào thích nó được, trong lòng hắn đã có Mỹ, không thể có người thứ 2.
- Động từ đâu bước vào mở cửa xe, trao cho hắn cái hộp bánh hình chữ nhật, màu đỏ được gói vụng về bằng giấy bóng
- Cửa bà chị ngốc gửi mày đây_Đông cười đầy hàm ý
 - Đây_Hắn chỉ vào nó kiểu như cửa-chị-ta
 - Ủ.Ráng mà tận hưởng món quà nhé!_Đông bước ra xe đóng cửa lại. Tên đó bận chờ Ngân về rồi
- Chiếc xe đen bóng lăn bánh đi, Đông quay lại hỏi Ngân
- Chị chắc kế hoạch này thành công không?
 - Quá chắc, tôi đã làm thì chỉ có an tâm thôi
 - Hờ, Jan Hằng mà biết do tụi mình làm thì....._Đông có vẻ lưỡng lự

- Sẽ không phát hiện ra. Cứ để hai người họ dạo diễn tiếp cuộc vui. Còn chúng ta thì sao?__Ngân thờ ơ nhìn ra đường

- Thì thế này__Đông cúi xuống đánh lên má Ngân một cái hôn thật nhẹ, vừa đủ để cô nàng say, phải gỡ ngang. Phải, hai người họ đã trở thành couple chính thức rồi.

Loạt...xoạt. Miếng giấy bao quà được gỡ ra, rút xuống sàn. Tầm thiệp đột nhiên lộ ra, hấn cẩn mở, bên trong là hàng chữ I love u màu đen, đánh bằng máy, hấn cười khẩy:

- Vụ này chắc do tên Đông bày ra rồi

Hấn mở tiếp, bên trong hộp quà là những chiếc bánh cupcake nhỏ, dễ thương, có phần vụng về nhưng chúng thật sự rất thơm. Cắn 1 miếng, vị đắng của socola thấm thắp vào đầu lưỡi. Hấn thích mùi socola vì My rất thích vị ấy, nhưng giờ cô ấy đã bỏ đi rồi, nhưng thói quen ngày ấy vẫn hiển diện trong tâm trí.

Cái cách nó ngủ cuộn tròn lại, cả cái dụi đầu trog cơn mơ, hình dáng nó sao giống My thế. Hấn luồn những ngón tay vào mái tóc suôn mượt. Tóc nó đã mọc dài ra hấn, không còn nhuộm màu mè như lúc đầu mà chỉ là màu nâu nhẹ nhàng như bao cô gái khác thôi

- Không lẽ chị thích tôi thật sao?__Hấn buông 1 câu hỏi, không mong đợi nó trả lời, rồi chống cằm nhìn về phía cửa, tời đã khuya lắm rồi

Mặt trời nhẹ nhàng rải đều hạt nắng tinh nghịch len qua ô cửa sổ xuống căn phòng. Nó đưa tay dụi mắt. Trời đã sáng lắm rồi, không biết mấy giờ nữa. Nó bật dậy, vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, cố gắng lục lọi trí nhớ. Hình như tối hôm qua chơi vui quá nên ngủ mất tiêu, thế thì ai đưa mình về nhỉ, Ngân sao? Không thể nào, hôm qua mình đâu thấy nó, chẳng lẽ lại là hấn.

Nó giật cả mình khi có suy nghĩ ấy, hấn đưa nó về nhà à, liệu trong cơn mê nó có làm gì kì cục ko nhỉ, ôi thật là. Đang mải mê với những suy nghĩ trong đầu thì điện thoại rung.

- Alo

- Chị Hằng, chị lên trang web trường luôn đi! Có hình của chị ở trên đấy!

- Sao cơ__nó khó hiểu, từ trước đến giờ nó có đăng hình lên mạng đâu

- Em nói thật đấy, chị lên coi đi

Nó ngắt máy, sử dụng điện thoại lên mạng luôn. Cái gì đây, nó trân trối nhìn vào màn hình, sao lại...sao lại....có bức ảnh chụp nó ngủ ở nhà hấn hôm trốn viện qua đây. Eo ơi, nó thì gục đầu vào vai hấn, còn ôm chặt cánh tay người ta. Thế này thì còn đâu sĩ diện. Toàn thể học sinh trong trường thấy hết rồi còn đâu. Chắc chắn tấm hình này là do tên Đông làm, đáng ghét

Cả ngày nó ở lì trong nhà không đến trường, còn đến làm gì cho quê mặt ra, đằng đằng là đương kim tiểu thư, khối người chết mê chết mệt, ấy mà lại bá vai bá cổ con người ta ngủ ngon lành hỏi có ai dị nghị không.

Đang bần thần trời hời đất thì có tiếng gõ cửa

- Ai đấy?????__Hỏi bằng cái giọng không thể thô lương hơn

- Tao nè!__Ngân trả lời

Nó mừng như bắt được vàng, chạy ra ôm con bạn xoắn xuýt cả lên

- Hu hu, mày đúng là vị cứu tinh đời tao, cái vụ..... cái vụ.....__Nó ấp úng, mặt méo xệch

- Tao biết rồi, quà an ủi đây__Ngân đưa cho nó hộp socola lớn, nó rất thích ăn socola

- Cảm ơn mày nhưng mà.....__Nó cho socola vào miệng chớp chớp

- Kệ đi, tao nói à nghe. Nếu mà làm như vậy thì mọi người sẽ nhanh chóng nghĩ 2 tụi mày là 1 đôi. Mà nếu có thanh minh thì chắc gì người ta đã tin, thế là nghiêm nhiên mày là bạn gái người ta rồi mà không sướng à? Ngốc thế, phải vui chứ buồn làm gì__Ngân ba hoa giải thích, nó cũng vui vẻ thuận tai

- Thế thôi tao về nhé__ Ngân bước ra cửa_khỏi tiễn, tao tự về

- Ủ, pye mà_ Nó vẩy tay
- Rầm, cửa vừa đóng lại, Ngân cười mỉm với người đối diện
- Kế hoạch thành công
- Thế nào 2 người đây cũng sẽ thành 1 đôi cho coi, tất cả phải nhờ công của tụi mình_ Đông khoác tay lên vai Ngân
- Phải_ Cô nàng e thẹn trả lời.

14. Chương 14

Rình...ình.....ình. Tiếng chuông thông báo ra về, nó uể oải sắp sách vở vào trong cặp, miệng ngáp ngáp dài. Bộp, một quyển vở lao vào mặt nó với tốc độ ánh sáng rồi trượt dài xuống.

- Sắp tới kì thi học kì rồi, trưa nay mày khỏi về nhà, ở lại lớp tao kèm thêm cho_ Ngân lạnh lạnh nói
- What????????????????? _Nó dựng người dậy, hét vào mặt Ngân
- Cầm phiên lần sau có nói đừng phun mưa vào mặt tao_ Cô bạn lấy tay lau lau_ Bây giờ lôi sách vở của bài vừa này ra coi, tao phải kiểm tra mày có chép bài đầy đủ không????
- Haizzzzzzz_ Một tiếng thở dài nào nề

15 phút sau:

- Oh my god, bài nhiều thế sao tao làm xong được_ Nó cúi tiết lên
- Phải làm cho xong không thì đừng ăn cơm_ Ngân lôi trong cặp ra một hộp cơm Bento, hai cánh mũi hít hà rồi gấp cơm cho vào miệng ngon lành.
- Nó nhìn thèm thuồng, không thể cam tâm chịu đựng được
- Ngân_ Nó chớp chớp đôi mắt long lanh lên nhìn con bạn_ Cho tao ăn đi
- Cô bạn chưa kịp phản ứng gì thì có hộp cơm đặt ngay trước mặt nó. Hắn đứng đó, cho tay kia vào túi quần, tay này cầm hộp cơm nhìn nó
- Ăn đi, kêu đói mà
- Thế thì không khách sáo_ Nó nhanh nhẩu chớp lấy hộp cơm ăn ngon lành
- Hắn phì cười trước cái hành động này, dễ thương quá cơ. Ngân biết ý nên lui ra trước
- Tui đi mua nước nhé! Khát quá à_ Rồi ù té chạy
- Hắn kéo một cái ghế ngồi đối diện với nó
- Cơm ngon không?
- Ngon_ Nó vẫn hồn nhiên
- Chị biết tại sao Ngân lại chạy đi mua nước không?_ Hắn nhếch mép một cái
- Do khát còn gì nữa
- Không, là muốn tôi với chị có 1 khoảng riêng để nói chuyện đây
- Nó ngưng lại, đôi đũa trong tay chao đảo rồi rớt xuống
- Xin lỗi, cậu vừa nói gì cơ?_ Nó giả điếc
- Tôi biết hết rồi, chị thích tôi đúng không?_ Hắn kiên nhẫn hỏi lại
- Hơ_ Mặt nó nóng ran, sao hắn lại biết chuyện này chứ

- Hà, hộp bánh này là của chị tặng tôi hả?_Hắn lúi lỏi hộp bánh đặt lên mặt bàn_Nhưng rất tiếc tôi phải từ chối món quà này thôi

- Sao cơ?_Nó cau mày khó hiểu_Đây là một sự từ chối?

- Phải, tôi không thích thế nên hãy ngừng làm những điều ngu ngốc để tôi phải chú ý, chị hiểu chứ

-_Miếng cơm mắc nghẹn trong cổ họng, khó nuốt quá. Môi khẽ run, tay bấu chặt vào thành ghế, nó mỉm cười một cái_Ra là vậy, xin lỗi vì những ngày qua làm phiền đến cậu nha

Phải, một nụ cười thật chua xót. Nó vội vã thu dọn mọi thứ vào cặp rồi đẩy hộp cơm cho hắn

- Cảm ơn cậu, cơm ngon lắm nhưng thứ lỗi vì đã không ăn hết nhé!

Nói rồi nó bỏ chạy ra ngoài. Nhất định phải chạy thật nhanh để hắn không thể thấy những giọt nước đang lăn dài trên gò má bé bỏng. Chạy vụt qua Ngân, nó không muốn gặp ai bây giờ nữa, chỉ muốn đi thật xa thôi. Mặc kệ cho những tiếng hét của con bạn, đôi chân vẫn guồng lên biến mất khỏi tầm mắt

Hắn chớp chớp đôi mắt của mình. Sao từ chối nó mà lòng hắn đau thế này. Hắn đã lạnh lùng từ chối biết bao cô gái với những lời lẽ cay độc nhất. Còn phải đau hơn khi nói điều này với nó, hắn chỉ có thể nói được một câu thôi mà cảm thấy chua xót lắm rồi. Lúc nó bỏ đi với hai hàng nước mắt, hắn rất muốn kêu nó lại, muốn ôm chầm nó vào lòng nhưng lại không thể.

- DUY

Tiếng hét từ Ngân kéo hắn ra mớ bòng bong. Cô bạn hùng hổ đi lại rồi cho hắn một cái đấm vào mặt

- Cậu có biết con Hằng thích cậu như thế nào không? Cú đấm này là tôi thay mặt Hằng xử lí cậu, còn đây_Bốp, Ngân bồi thêm cú nữa_Là lời cảnh cáo tôi giành cho cậu, cút đi và đừng để tôi gặp lại cậu nữa

Nói rồi cô bạn bỏ đi. Hắn đứng đó, cam tâm chịu đựng những cú đấm của cô bạn mà không phản ứng, có lẽ là hình phạt dành cho hắn khi đã làm tổn thương người con gái hắn yêu. Nhưng, bây giờ Mỹ là gì đây?

Riiiiiiiiiiiiiiiiiiii. Chuông điện thoại vang lên ngắt dòng suy nghĩ của nó.

- Alo_Cố gắng để người bên kia không nhận ra cái giọng đang khàn đục vì khóc của mình

- Chị Jan, Nguyệt Nga lại kiểm soát gây sự tiếp, chị ra trường mình đi. Mà cô ta nói chỉ muốn gặp chị 1 mình thôi, chị có cần tụi em đi theo không?

- Không cần đâu

Nó soi lại mặt mình trong gương, thật tệ hại. Mái tóc rối xù, làn da xanh nhợt nhạt, đôi môi khô nứt nẻ không còn sức sống, đôi mắt thâm quầng, sưng mọng. Đã bao lâu rồi nhỉ, phải, đã 2 tuần rồi chưa gặp hắn, không biết giờ hắn làm gì nhỉ. Với tay lấy cái lược chải lên mái tóc của mình, nó tự cười khẩy 1 cái chế nhạo bản thân quá ngu ngốc. Tại sao lại phải buồn vì 1 thằng con trai chứ, tình yêu chỉ là món đồ chơi mà thôi

Kịch, chiếc mô tô dừng xe trước cổng trường, cô gái bước xuống, cời nón bảo hiểm ra, cô mang theo mình cơn gió lạnh. Nhìn cô thật đáng sợ, gương mặt không mang theo 1 chút biểu cảm, có lẽ nó đã bị để quên. Đôi mắt kẻ chì sắc lẹm, nhìn quanh.

Bước thật chậm, cô tiến vào sân trường. Thật vắng lặng, không hề có học sinh, mà hôm nay là chủ nhật, chỉ có bóng của một người đang đứng đợi.

- Đến đúng giờ lắm_Người ấy nở nụ cười xã giao mang theo nhiều hiềm khích

- Chị cần gặp tôi_Nó tiến lại gần

- Phải, nghe đâu mày thất tình rồi hả?_Cô ta đứng soi lại mấy cái móng vừa mới sơn xong rồi liếc nhìn nó chế nhạo_Thật tội nghiệp_Nó khựng lại, mặt tối sầm

- Ai nói chị biết

- Hà, cả trường biết hết rồi. Hotgirl khối 11 bị bỏ rơi, đáng thương làm sao_Nguyệt Nga đi vòng quanh, cầm mấy lọn tóc nó xoắn trên đầu ngón tay rồi giật mạnh_Giờ thì mày hiểu cảm giác của tao chưa con khốn, chính mày từng hại tao khổ sở với Nhật Thiên, trời phạt mày rồi đấy

Chát, một cái tát hạ xuống khuôn mặt của nó. Hầm 5 ngón tay đỏ lựng. Cô ta đẩy ngã nó xuống, đánh, đập, dẫm, làm bất cứ thứ gì có thể khiến cô ta hả dạ. Bốp, một cú đập vào lưng, ảnh hưởng đến phổi khiến nó thở dốc. Cú thứ 2 rồi thứ 3. Nguyệt Nga dừng lại, cảm thấy những biểu hiện bất thường từ nó.

- Ra là mày bị hen, thú vị thật

- Học học...._Nó không nói gì, gắng lực tìm trong túi ống thở.

Nguyệt Nga đá cái túi văng ra, cái ống thở lạc vào đám cỏ phía xa.

- Để coi nếu không có ống thở thì mày làm sao, tận hưởng cái chết dần dần nhé!

Nó nghiêng chặt răng, cơn tức ngực siết mạnh phổi nó, nó đón nhận hình ảnh mờ ảo phía trước, đuổi sức lắm rồi, đôi tay run run bắt chặt lấy mặt đất rồi từ từ buông ra. Nó ngất lịm.

Tít tít, tiếng máy móc đập vào tai nó. Mình đang ở viện à? Nó từ từ mở mắt, Trên mũi là những đầu dây dẫn oxi. Đầu choáng váng, mệt. Vị bác sĩ đẩy cửa bước vào, gõ ngón tay lên chồng sổ sách

- Lần sau cô chú ý, đi đâu cũng phải mang ống thở, lần này may mà có bạn trai cô cứu chứ nếu không là cô mất mạng rồi

Nó gật đầu nhẹ tỏ ý biết rồi. Mà bạn trai là ai, nó đã có ai đâu. Hàng đồng suy nghĩ chập chùng hiện ra trong đầu.

Ra viện, nó lang thang trên đường. Tiếng nhạc xập xình từ 1 quán bar lớn bên kia đường thu hút nó. Trời dù sao cũng tối lắm, vào đây 1 tí cũng chẳng sao đâu. Nó đặt chân vào quán. Bước đến quầy rượu, nó chỉ gọi 1 li Vodka nhỏ rồi lần lượt từ li này đến

li khác, chỉ đến khi có 1 tên lạ bước đến chào hỏi

- Em đến 1 mình hả?_Hắn đưa li rượu của mình lên tỏ ý muốn cùng li

- Hừ_Nó nhếch mép coi thương, cái lũ chíp hôi này mà cũng đòi làm quen

- Em cá tính đấy, làm bạn gái anh nhé!_Hắn tiếp tục đưa ra những lời đường mật

- Thằng điên, mày cút đi, tao đang bực

- Á à, cô em dám đụng đến anh à? Trước giờ chưa có ai từ chối anh đâu đấy

- Thì sao, Biển_Nó nhả ra từng chữ rồi quay sang chỗ khác. Không hiểu hôm nay là ngày gì mà xui tận mạng.

- Con kia_Tên đó siết mạnh cổ tay nó, đẩy ngược ra đằng sau khiến rượu đổ ra người hắn

Tên đó vung tay định tát nó thì bất chợt ngừng lại. Hắn bất tỉnh mà ngất xỉu, nó cảm thấy lạ lùng, bỏ chạy ra ngoài.

- Lần sau có đi chơi cũng phải cẩn thận chứ_Giọng nói quen thuộc

- Duy_Nó ngạc nhiên đưa mắt lên nhìn rồi ôm chầm lấy. _nếu cậu là ảo ảnh thì đừng rời xa tôi, tôi xin đây_Nó khóc nức lên, bây giờ nó cũng ngà ngà say rồi, chẳng thể phân biệt được thật ảo.

Hắn lặng im chẳng thể nói gì. Cả tuần không gặp mà nó suy sụp quá. Bị người ta đánh cũng không kháng cự, nếu hắn không đi dạo ngang qua trường cũng chẳng thể cứu nó được. Bây giờ nó cũng mang mùi rượu hư hỏng trên người. Vòng tay ôm lấy nó, hắn buột miệng

- Tôi yêu Hằng

15. Chương 15

Cổ họng khô khô đắng đắng, nó với tay định lấy cốc nước ở đầu giường nhưng sao với hoài không được, nhích người lên tí xíu, vẫn chỉ là tay nó khua khoảng trong không khí loạn xạ. bực mình, nó bật dậy. Tík tak tik tak, mặt ngáo ra, nơi này không phải nhà nó mà trông cũng quen phết. Đột nhiên cửa phòng bật mở, tên khỉ gió Đông cười khi khi:

- Mãi giờ mới dậy, chị ngủ như heo ấy

-_Đáp lại là một sự im lặng, nó đang bận khởi động lại bộ não yếu ớt

- Gì vậy, bị câm rồi hả?_Tên đó hươ hươ cái tay trước mặt nó

Bốp bịch chát. Nó phi liên tiếp mùng mền chăn gối. tất cả những gì có thể là đem phóng lao hết, nó gầm gừ

- Cậu lợi dụng tôi tối qua say nên giờ trò gì rồi hả tên khốn kia, tôi đang ở đâu đây. Này thì chết đi nè, đồ sàm sỡ. Chết đi, chết đi_Mỗi cái “chết đi” là 1 cái gối phi vào mặt thằng nhỏ. Đông rớt rít

- Chị nghe tôi giải thích đã chứ bạo lực gia đình í lộn bạo lực học đường không ổn đâu.

- Nói đi_Nó dừng tay, khẩu cung hần, chống nạnh nhe nanh nhe vuốt. Thằng nhỏ vừa rúm ró vừa sợ sệt thành thật

- Là tối qua chị say quá nên Duy đưa chị về chứ đâu phải là tôi đâu. Ưc hiếp người quá đáng à

- Hử, cậu đang kể chuyện cười à? Không mắc cười đâu nhá_Nó gơ cú đấm lên

- Đâu, em thề, xin chị nghe em nói. Là vậy, tối qua Duy thấy chị vô quán bar nên cũng vô theo. Ai dè, thấy chị bị người ta “bắt nạt” nên đánh vào gáy làm tên đó ngất xỉu, cuối cùng không hiểu sao chị lại ôm chầm hần rồi nói....

- Biết rồi, đoạn cuối khỏi kể, tui nhớ_Nó đỏ mặt, hèm giọng_Tại sao hần lại đưa tôi đến bệnh viện rồi.....Chừ không phải là thích My sao?_Ánh mắt nó đờm buồn, là My đó, người con gái hoàn hảo trong lòng hần không ai thay thế được

- Cô ta giờ là dĩ vãng rồi, chị dẫn đo làm gì, tiến tới đi chứ_Tên đó huých tay nó

- Đủ rồi đấy, cậu ra ngoài đi_Hần xuất hiện như đã đứng ở đấy tự bao giờ, chậm chậm tiến tới

Đông vội vàng lỉnh đi, hần bước đến đối diện, nhìn xoáy vào mắt nó. Nó ngoảnh mặt đi, thấy ngại ngùng và 1 chút nhối ở tim.

Không khí bỗng nhiên căng thẳng lạ lùng khiến đầu óc nó muốn vỡ tung ra.

- Cảm ơn..._Định nói cảm ơn hần về ngày hôm qua thì hần chen ngang

- Đừng đi nữa

- Hả?_Nó nghệt mặt

- Đừng rời xa tôi nữa_Hần nhắc lại

-_Nó vẫn ngơ ngác, chuyện gì cơ, hần đang lăm bằm gì đấy

Hần cầm tay kéo nó lại vào trong lòng ôm chặt, miệng lăm nhấm bên tai nó

- Từ giờ chị là của tôi nhé, từ cái ngày tôi thốt ra câu từ chối thì cảm thấy hối hận vô cùng. Tôi nhớ nụ cười Hằng, nhớ cách Hằng làm tôi vui, nhớ Hằng lắm.

Nó cắn chặt đôi môi, vừa lắc đầu vừa đẩy hần ra

- Không thể đâu

- Vì sao?_Đôi tay hần buông thõng

- Còn My, cô ấy.....

- Không còn nữa, hiểu không, giờ chị mới là người trong lòng tôi
- Thật không?_Nó ngược đôi mắt đang dần lấp đầy nước
- Thật!_Hắn khẳng định rồi lại kéo nó vào vòng tay ấm áp

Lâu lắm rồi nó mới tận hưởng được một sự quan tâm ngọt ngào đến vậy. Đây những cuộc tình vui chơi trôi qua chóng vánh, không ai khiến nó ấm áp như bây giờ. Giờ hắn là của nó, chỉ là của nó vậy thôi.

2 tháng sau:

- Chị Hằng, có vụ mới này_Sheng Thảo báo cho nó, là tụi trường bên tranh giành thách đấu chứ gì
- Thôi, em với Lyn Hạ tự giải quyết đi ha, bữa nay chị bận rồi_Nó cười nhăn nhở, từ hồi gặt đầu làm bạn gái hắn đến giờ, nó bỏ hắn đánh nhau, chăm chỉ học tập, không quậy như trước nữa, hiền lành như một con mèo dễ bảo
- Chị thật là, từ hồi có bạn trai đến giờ thì....._Sheng Thảo bỏ dở câu nói
- Thôi, thông cảm đi, mấy đứa thay chị 1 thời gian_Nó nháy mắt tinh nghịch
- Vâng, đành vậy chứ sao_Con bé thở dài

Cuối tiết, hắn với nó tản bộ ở công viên gần trường, một cái công viên nhỏ nhà trường mua đất xây để tặng vẽ đẹp cho trường.

- Nè, ăn không?_Nó chìa cây kem trước mặt hắn
- Hi, ăn chứ sao không_Hắn nhận cây kem từ tay nó, mát mát lạnh lạnh, đầu lưỡi chạm vào, ngọt, hơi đắng, vị socola.
- Nếu một ngày Thảo My quay lại thì sao_Nó ngược đầu lên trời hỏi băng quơ, không hiểu nó đang nghĩ gì
- Thỳ kệ cô ta, Duy yêu mình Hằng thôi_Hắn nắm chặt lấy tay nó như sợ con bé sẽ bỏ đi
- Thật không, Duy hứa đi_Nó quay lại le lưỡi tinh nghịch
- Ủ, hứa
- Không, phải như thế này nè_Nó móc ngón út của 2 người lại với nhau_Thế này là Duy chỉ yêu mình Hằng thôi nhá
- Ủm, mãi mãi

Nó cười giòn tan, ấm áp như hàng vạn tia nắng quanh mình làm tan chảy trái tim vậy.

Nó tung tẩy coi phim trong phòng khách, mặc kệ hắn đánh lộn với nồi niêu xoong chảo bên bếp

- Hằng là con gái, vô đây tập nấu ăn đi_Nó bắt lực ngó qua cửa phòng khách
- Thế kỉ 21, nam nữ bình đẳng, con trai phải nấu ăn nữa chứ. Hằng không vô đâu_Nó ngán ngẩm liếc mắt nhìn đồng lộn xộn trong bếp
- Thế à_Hắn cười ranh ma, tiến lại gần chỗ nó, ánh mắt nham hiểm
- Gì thế?_Nó nhận thấy được sự nguy hiểm_Ừm

Hơi thở trong miệng như đang bị lấy dần đi, hắn đặt lên môi nó một nụ hôn không kịp để nó phản ứng lại. Lần đầu tiên khiến nó lạ lẫm, lúng túng, cứ để đôi môi cho hắn day day, cắn cắn, rõ là đau

- Đau quá, dừng lại đi Duy
- Thế nào, giờ có vào bếp không hay muốn “phạt” tiếp_Hắn cười ranh ma
- Vô thì vô, đừng “phạt”_nó đành phải xuống nước để bào toàn tính mạng cho đôi môi

5 phút sau:

- Óe, Duy ơi, cháy rồi cháy rồi_Nó kêu la thất thanh làm hắn hoảng

- Đầu nào
 - Nè_Nó chỉ tay vô cái chảo nóng đang bắn dầu lên từng chấp
 - Chì là do chảo nóng thôi, lần sau đừng để lửa to quá, Hằng có bị gì không?_Hắn vội vàng tắt bếp
 - Hức, đây nè_Mặt nó méo xệch, chìa bàn tay có 1 vết đỏ tấy lên
 - Bỗng rồi, thấy chưa, con gái gì mà hậu đậu quá đi, ra đây nào_Hắn ngâm tay nó vào bồn nước lạnh rồi đi lấy dụng cụ sơ cứu_Để coi, thuốc trị bỏng nè, đưa tay đây coi nào
- Nó ngoan ngoãn làm theo, hắn nhẹ nhàng tra thuốc vào vết thương, thổi phù phù vào tay nó. Hắn chăm chú làm mà không để ý rằng có người nhìn mình chăm chăm. Nó lướt đôi mắt khắp khuôn mặt hắn, trông lúc đang chăm chú làm việc gì đó, hắn có vẻ đẹp trai hơn nữa, lông mày nhíu lại, đôi môi mím chặt, nhìn rõ dễ thương, nó tự nở 1 nụ cười thích thú
- Nè_Hắn đột nhiên lên tiếng làm nó giật mình
 - Hả? Gì cơ
 - Hả gì mà hả, sao tự nhiên ngồi cười 1 mình vậy, không thấy đau à?
 - Hơ, hết đau rồi, thuốc hay ghê đó_Nó vờ chữa cháy không lẽ nói là do được ngắm người ta nên tự cười nhảm
 - Rõ vớ vẩn_Hắn hoài nghi_Thôi, ra phòng khách coi phim tiếp đi, kéo Hằng bị bỏng nữa thì Duy lại khổ
 - Hừ_Nó trề môi kiểu cách
- Dinh....doong..... Tiếng chuông cửa vang lên đột ngột, hắn bảo nó
- Để Duy ra mở cửa_Rồi bước ra ngoài
- Đằng sau cánh cửa nặng trĩu là 1 đứa con gái xinh đẹp, cô ta nở nụ cười rạng rỡ ào tới ôm chầm lấy hắn, miệng hét lên sung sướng
- Cuối cùng em cũng gặp được anh rồi Duy ơi
 - Ôi trời ơi, My đây hả?Sao giờ em mới về đây?_Hắn hồ hởi không kém, vòng cánh tay rộng ôm chầm lấy cô gái ấy
- Nó đứng nhìn cảnh tượng xảy ra giữa hai người, mà khoan, Duy vừa gọi cô ta là My phải không? Chẳng phải là cô gái đó chứ, nó lục lại trí nhớ tìm về tấm ảnh. Mái tóc tuy đã cắt ngắn rồi nhưng khuôn mặt ấy không thể khác được. Đôi mắt tinh anh, màu nâu trong, nụ cười tươi, đặc biệt, không khác gì trong tấm ảnh. Cô ta mặc bộ váy màu hồng phấn kiểu Lotie như mấy cô công chúa nhỏ, mái tóc bồng bênh được kẹp chiếc nơ nhỏ làm đáng. Thật dễ thương
- O, ai kia vậy anh_Cô gái chuyển sự chú ý vào nó, phát hiện ra có người đang chứng kiến cuộc gặp gỡ của 2 người
 - Em vào nhà đi, anh xin giới thiệu đây là.._Hắn ngập ngừng 1 chút_bạn thân của anh
- Nó khẽ nhíu mày, cứ mong câu trả lời phải khác cơ
- Ra là bạn thân của anh, em chào chị_Con bé lễ phép đưa tay bắt tay nó
 - Ồ, chào em, chị tên Hằng_Nó ngượng ngập nắm lại đôi tay nhỏ xíu ấy, đột nhiên con bé siết mạnh khiến nó đau
 - Vâng, còn em là Thảo My
 - Còn khách sáo gì nữa, sao giờ em mới quay trở về Việt Nam thế?_Hắn bôn chồn hỏi dồn dập con bé
 - Em đi chữa trị bên Úc, bệnh lúc đó đang chuyển biến nặng nên không thể thông báo với anh được
 - Ôi, My đó hả_Giọng Đông vang lên có phần ngạc nhiên

- Chào Đông, lâu lắm không gặp cậu
- Chà, lâu lắm không gặp, thay đổi dữ ha
- Hi, đâu có, tớ vẫn vậy mà
- Thôi, hồi thăm sau, giờ tụi mình đi ra nhà hàng làm 1 bữa tiệc chào đón My về đi_Hắn đưa ra ý kiến, 3 người còn lại nhất trí còn riêng mình nó thì
- Cuộc gặp gỡ của 3 người mà, tôi về nha
- Ồ sao được, chị là bạn thân anh Duy mà, đi cùng luôn đi chị_Con bé nắm cánh tay nó
- Bạn thân?_Đông trở mặt ra
- Vâng, anh Duy bảo vậy mà_My cười tươi

Tại nhà hàng:

Cuộc nói chuyện của 3 người rất rôm rả, nó như người thừa, đôi khi ừ ừ được mấy câu xong lại thôi. Mà nó cũng chẳng quan tâm, bây giờ trong đầu nó lờn lờn những câu hỏi, tại sao Duy nói nó là bạn thân? Tại sao My lại về nước? Hắn còn thích My chẳng? Và cứ thế cứ thế nó chẳng nghe gì hết, chỉ có tiếng ù ù bên tai thôi. Cầm nĩa cho thức ăn lên miệng, nhặt thếch, nhà hàng năm sao nấu đồ thế hay là do cảm xúc của nó cuốn đi dư vị rồi chẳng

- À, chị Hằng, sao chị ăn ít vậy?_Con bé gấp 1 chút thức ăn qua đĩa nó
- Ồ, chị hay ăn vậy lắm, em không cần phải lo đâu
- Chị đã có ngư

ời yêu chưa vậy?_Con bé vừa dứt câu thì không khí xung quanh bỗng chốc im lìm, nó thoáng đưa mắt sang nhìn hắn, hắn tránh ánh mắt ấy như người bị tội

- Người yêu tớ đấy_Đông lên tiếng.

16. Chương 16

- Chị ấy là người yêu cậu hả? Sao ngay từ đầu không nói cho tớ biết_Cô bé vui vẻ đùa lại
- Vì tớ muốn giới thiệu sau_Đông choàng tay qua vai nó, nó không phản ứng gì chỉ đưa mắt nhìn hắn, sao hắn lại tránh ánh mắt nó cơ chứ.

Tiệc tàn, hắn đưa My về nhà dọn đồ đạc trước. Chỉ còn nó và Đông đứng trước cửa nhà hàng. Chiếc taxi vừa rời bánh đi, tay nó buông thõng. Đông dứt tay vào túi quần, nói:

- Muốn khóc thì cứ khóc đi, nhịn làm gì, hai người bọn họ đi rồi
- Ừ ừ_Nước mắt nó đã chực trào ra rồi, đôi tay nắm chặt lại, nó ngồi sụp xuống và vỡ òa, không cần để ý đến hình tượng, mặc kệ những ánh mắt dò xét, mặc kệ những lời bàn tán ra vào, nó chỉ muốn khóc mà thôi.

Nức nở cả nửa tiếng đồng hồ, Đông vỗ vỗ vào vai nó:

- Về thôi
- Ừm_Nó miễn cưỡng lê đôi chân mệt nhọc đứng dậy

Quãng đường về nhà dài thênh thang, gió mát lạnh phả vào mặt ran rát, cuốn theo những hạt nước rơi vội vàng trên gò má nó. Sao thấy cô đờm quá, đường phố tấp nập vậy mà tai lại ù đi không nghe thấy gì, đôi mắt thần thờ không còn để ý đường phố nữa

- Chị chú ý đi đường coi nào, đêm bây giờ_Đông lên tiếng phá tan mớ bòng bong trong đầu nó
- Giờ mà còn để ý đường được nữa sao_Nó hỏi vặn lại Đông
- Có lẽ do lâu ngày không gặp lại bạn nên cậu ấy vui quá thôi, chị đừng lo quá

- Vậy tại sao Duy lại không thừa nhận tôi là bạn gái, có phải do còn lưu luyến con bé hay sợ Mỹ còn tổn thương. Cậu giải thích cho tôi đi_Nó gần như là gào lên với Đông

- Haizzzzz_Dông thở dài bất lực, chính cậu cũng không biết nói gì nữa

Nó quay lưng bỏ chạy, chạy thật nhanh, đi đâu không cần biết, chỉ cần thoát ra khỏi chỗ này, tránh xa nơi ồn ào kia, tìm 1 chốn bình yên là được.

Ào ào, từng cơn sóng nhẹ nhàng tấp vào bờ, lách wua khê chân nó, mát rượi, biển đúng là yên tĩnh thật, thảo nào người ta lại muốn tự tử ở đây, nó cười khẩy 1 cái rồi nghĩ xem có nên làm gì đại đột không nhưng lại thôi. Nó lướt nhẹ nhàng dọc bờ biển, gió mang đi phần nào nỗi buồn chóng chạnh.

- Hằng làm gì ở đây đây?_Hắn bước theo sau lưng nó thể đã hiện hữu ở đây tự bao giờ

- Duy hả?_Nó quay đầu lại, quên gạt đi giọt nước mắt còn vương trên mi

- Xin lỗi Hằng_Giọng hắn thành khẩn

- Vì chuyện gì, Duy mà cũng tự biết lỗi sao_Nó cất tiếng nhẹ tênh

- Vì chuyện hồi này

- Hồi này à. Có phải do Duy vui quá nên quên mất Hằng không? Hay trong lòng vẫn còn tình cảm với cô bạn gái cũ nên quên mất Hằng rồi. Thực ra trong thời gian qua Hằng chỉ là người thay thế chứ chưa bao giờ là bạn gái trong lòng Duy đúng không?_Nó gào lên, nước mắt đầm đìa khuôn mặt bé nhỏ, nó thật sự chỉ muốn chạy lại cào cấu xé cắn cái con người đối diện mình cho bỏ ghét nhưng không thể mà chỉ đứng hét lên

- Hằng, đừng làm như thế, cho Duy giải thích đi

- Không_Nó nắm 1 nắm cát ném vào mặt hắn_Duy đã từng nói với Hằng đã quên cô ta rồi, Hằng là duy nhất, ấy thế mà không thể ngờ

Nó dứt lời rồi chạy đi, chạy tiếp lần 2 và cũng để trốn tránh đi cảm xúc của mình. Đáng ghét, nó ước gì mình không yếu đuối như thế này

Hắn đứng nhìn nó rời xa mình dần dần. Cô gái bước đến ôm chầm lấy hắn

- Duy thực sự yêu cô ta sao

- Phải

- Thế còn em, anh nhìn thẳng vào mắt em đi, em là gì cơ chứ

- Vậy tại sao ngay từ đầu em còn rời xa anh, xin lỗi nhưng anh không thể

- Vậy tại sao trước mặt em anh không nói với em cô ta là bạn gái anh

- Vì anh không muốn em buồn nhưng bây giờ xin thú thực với em, đó là cô gái của anh_Hắn gỡ bỏ bàn tay nhỏ nhắn của cô gái ra khỏi eo mình. Nhưng Mỹ còn nắm chặt hơn

- Anh nghe em nói đã, em chỉ còn sống được một năm nữa thôi

- Cái gì?_Hắn nghe giọng mình lạc đi

- Phải, bệnh đã tiến triển ảnh hưởng đến sự sống còn của em, em chỉ còn sống được 1 năm nữa thôi_Mỹ thở hắt ra, nặng nhọc nói tiếp_Vậy nên xin anh hãy yêu thương em như trước được không, chỉ một na8mt hôì mà, em cầu xin anh đấy

Cô gái khụy chân xuống dòng nước trong suốt. Hắn lặng thinh, phút chốc quỳ xuống ôm lấy bờ vai gầy gò của Mỹ

- Được rồi, anh sẽ yêu thương em một năm còn lại, nếu đó là điều em muốn dành cho từng ngày còn lại của mình

- Cảm ơn anh_Cô gái mở nụ cười đắc thắng, trông chẳng có vẻ gì là tâm niệm của một người sắp đi gì cả. Nụ cười đã được che lấp bởi bờ vai to rộng của hắn rồi.

- Hức hức_Nó vỗ òa trước mặt Ngân, tiếng nắc vang vọng căn phòng

- Thôi mày đừng buồn nữa, có lẽ Duy có chuyện gì đó chẳng hạn_Ngân vuốt tóc nó, an ủi con bạn

- Không đâu, lúc tao bỏ chạy thì hắn không đuổi theo. Mày có biết lúc tao quay đầu lại thì thấy gì không_Nó ngược đầu lên, nước mắt chan hòa với nhau bên thành từng dòng chảy khắp mặt

- Thấy gì?

- Duy ôm con bé đó, mày nghĩ đó mà chỉ là tình bạn bình thường thôi sao. Đây là lần đầu tiên tao yêu thật lòng, tao nghĩ sẽ chẳng có ai thay thế nổi hắn._Nó nắc nghẹn, cổ họng ran rát, buông xuôi 1 câu_Bây giờ tao hiểu định nghĩa của người thay thế rồi mày ạ, đau lắm

Căn phòng tĩnh lặng đi, chỉ còn lại tiếng thút thút của cô gái nhỏ, nhưng ở bên ngoài cửa phòng có bóng người đứng đấy, tay siết chặt, miệng lầm bầm:

- Cho Duy xin lỗi Hằng!!

Sáng hôm sau nó vác người đến trường, gương mặt tuy có 1 lớp phấn son nhưng cũng không đủ để che đi mất thâm quầng và đỏ hoe của mình, môi khô nẻ tái đi, tóc tai có phần bù xù. Nó không muốn hắn thấy bộ dạng của mình lúc này, không thể để ai thấy mình yếu đuối.

- Chị Hằng_Có tiếng gọi nó vang vọng phía sau, là bé My

- Hử?_Nó ngoái đầu lại

- Em chào chị, không ngờ 2 chị em mình đến trường cùng 1 lúc nhỉ?_Mặt My tươi rói cười chào nó

- Ủ, em đi một mình à?_Nó cố rặn ra nụ cười tự nhiên nhất

- Không đâu, có cả Duy đi cùng này, anh ơi_My gọi hắn rồi hai tay ngoắc lại vào nhau

Hắn đứng đối diện nó, bốn mặt nhìn nhau. Nó khẽ nhếch mép lên một cái, tạo thành 1 nụ cười đầy ẩn ý

- Hai đứa đang quen nhau à?

- Vâng, quen lâu rồi chị ạ, em vui lắm khi được trở lại đây đấy, phải không Duy_Nó rồi con bé dụi đầu vào tay hắn nhưng hắn không phản ứng gì chỉ chờ đợi một điều gì đến từ nó

- Thế thì tốt rồi_Nó bỗng cười thật tươi, không hiểu sao mình có thể làm vậy nhưng nó vẫn cố diễn tiếp_Này Duy, đối xử với My cho tốt vào đấy nhé_Vỗ đôm đốp vào vai hắn, nó quay đầu thật nhanh bước về lớp, ở đây thêm nữa chỉ làm tim đau thêm thôi

- Chào mày_Nó cười chào con bạn

- Mày ổn chứ_Ngân lo lắng nhìn nó

- Tao ổn, sẽ tốt thôi, mày khéo lo_Nó phẩy tay

- Ủ

Tiết học trôi qua nhanh chóng, nó chẳng có thể tiếp thu được bài giảng mặc cho ông thầy đứng trên bục giảng phun nước bọt phì phì, xin lỗi thầy em là thất bại lớn nhất trong sự nghiệp giảng dạy của thầy.

- Đi căn tin không, tao nghĩ là sáng nay mày chưa ăn đâu

- Ủ_Nó theo con bạn đi xuống căn tin

Nơi đây tràn ngập tiếng cười nói, người xếp hàng lấy đồ ăn dài dằng dặc, nhưng riêng nó thì không, chỉ cần búng tay cái tách

- Tránh ra_Nó ra lệnh, cả lũ tránh đường cho nó đi, không ai muốn bị nó cho ăn đòn như tử cả

Sau khi đã định vị chỗ ngồi thì có 3 vị khách không mời mà tới: Đông, Mỹ và hấn. Ba người tiến lại bàn nó với khay đồ ăn đầy đồ

- Cho tụi này ngồi cùng được hông các nàng_Dông lên tiếng đùa

- Đây, thì ngồi đi_Nó miễn cưỡng lắm mới có thể lấy hết sức nói ra câu đó

Cuộc nói chuyện rôm rả, ai cũng “bắn đại bác” cực kì thần sầu (chém gió ấy mà), chỉ riêng nó là không nói gì, ăn lấy ăn để nhìn về phía hấn. Mỹ lúc nào cũng khoác tay hấn, nhờ hấn làm đủ thứ từ việc lấy giùm đôi đũa, vắt giùm miếng chanh vào tô phở và cả việc gấp thức ăn nữa, ngức hết cả mắt. Nó tu ừng ực chai nước rồi đập mạnh xuống bàn. Ai cũng quay lại nhìn nó

- Xin lỗi, tớ hơi mệt nên về lớp trước đây

Chạy, lại chạy, nó phải chạy trốn cái cảm giác này bao giờ nữa đây. Đôi chân thắm mệt dừng lại, đây là sân sau của trường, thật yên tĩnh, nó thở dốc ra, sắp khóc đến nơi rồi, sao dạo này nó yếu đuối thế nhỉ. Lắc lắc đầu vài cái thoát khỏi những suy nghĩ mơ hồ của mình, nó nghe tiếng nói vang vọng đằng sau

- Làm thế trông mày cứ như khỉ ấy

- Nguyệt Nga, cô ra đây làm gì?_Nó chau mày lại

- Đây là địa bàn của tao, mày quên à

- Hừm_Nó quay đầu định bước đi thì cô ta gọi với lại

- Nghe nói mày bị người yêu bỏ à

Bước chân của nó khựng lại

- Sao cô biết

- Hà, cả trường ai chẳng biết, thật tội nghiệp

- Ra vẻ thương hại đấy à?_Nó khoanh tay lại, nhếch mép tỏ rõ sự nguy hiểm

- Oh no, tao không rảnh ban phát lòng thương của tao, chỉ là tao có thể giúp mày đoạt lại thằng đó

- Hừ_Nó ra chiều không tin_Cô muốn gì đây? Tiền à, xin lỗi tôi không có

- Ha ha ha, mày nghĩ tao cần à. Tao chỉ thấy tội ày thôi, không thích thì cũng được, tao đi đây_Cô ta nguyệt nó 1 cái dài

- Khoan đã, cách gì

- Chỉ cần 1 chút mưu mô thôi_Cô ta cười

Ra về, đoàn học sinh tấp nập kéo nhau ra về. Mỹ vội vàng bước ra phía cổng chờ hấn cùng về. Lúc băng qua hành lang, cô gái nhỏ nghe thấy tiếng gì đó rất lạ từ trên cao, lúc ngược đầu lên thì thấy một chậu hoa đang lao xuống mình rất nhanh. Cô bé đứng trân trối nhìn hoảng sợ. Choang, chậu đất vỡ ra đập vào đầu Mỹ, máu hòa lẫn với đất bện thành những dòng chảy từ đỉnh đầu xuống cổ rồi xuống đất, Mỹ ngất lịm ngay sau đó

Trên ban công, tay cô gái run run, cô không tin nổi mình vừa làm việc gì, một tiếng người bên cạnh cô

- Khá lắm, mày cứ tiếp tục phát huy, chỉ cần gây cho nó một số chuyện nữa nó sẽ tự động phải chuyển trường

- Làm vậy có ác quá không?_Môi nó run run phát ra từng chữ

- Không đâu, mà mày cũng là một đại ca cơ mà, sợ cái quái gì_Nguyệt Nga vỗ vỗ vai nó.

17. Chương 17

Tại bệnh viện:

- Có chuyện gì vậy?_Đông hốt hải chạy đến chỗ hấn
 - Có người hại My, thả rơi chậu hoa từ trên cao xuống_Hấn dậm chiêu, đi lòng vòng trước cửa phòng bệnh
 - Tại sao mày biết?
 - Vì ở bên hành lang ấy làm gì có chậu hoa nào, ấy thế mà hôm nay lại xuất hiện một chậu hoa rơi xuống, đúng chỗ My đi qua, không phải cố tình là gì?_Hấn vò vò mái tóc của mình
 - Ủa, My mới nhập học mà, làm gì gây thù chuốc oán với ai
 - Bởi thế nên....._Hấn ngờ vực chính là nó làm nhưng cũng chưa dám khẳng định vì đối với hấn nó là một người tốt_Tao chỉ sợ nó ảnh hưởng tới sức khỏe của My vì cô ấy đang bị bệnh tim
- ” Bốp”. Tiếng động của một vật rơi xuống mặt đất. Nó đứng cạnh bờ tường đã nghe hết mọi chuyện. My bị bệnh tim mà nó nỡ làm hại My vậy. Có khi nào sợ quá bệnh tim tái phát không. Nó luống cuống lụm cái túi bị rút, chân tay run run chạy khỏi bệnh viện
- Con bé bị bệnh tim, cô hại tôi rồi_Nó lớn giọng với Nguyệt Nga
 - Phải, tao muốn hại mày mà_À ta vòng tay trước ngực, nhìn nó cười nửa miệng
 - Sao cơ?
 - Đây, mày coi đi._Cô ta giơ ra tước mặt nó cái điện thoại di động đang phát lại cái cảnh nó thả rơi cái chậu hoa xuống đầu My
 - Sao cô lại...._Nó bàng hoàng nhìn dăm dăm
 - Haha, con ngốc. Mày nghĩ tao tốt bụng lắm sao, haizz, nếu như Duy mà coi được cảnh này thì làm sao nhỉ_Nguyệt Nga buông lời thương hại
 - Yaaaaaaa_Nó giựt lại cái điện thoại của cô ta ném xuống đất thật mạnh
 - Cứ đứng đó mà nghĩ đi ha, tao đi đây
- Nguyệt Nga quay lưng bước đi, nó đứng lặng giữa sân trường trống vắng.
- Ồ ùng, một tiếng sấm đánh ngang tai và từng hạt mưa tí tách rớt xuống bám vào tóc, vào người, vào từng lớp vải. Cơn mưa nặng hạt như trút xuống đầu nó. Tiếng khóc, tiếng nấc, tiếng mưa hòa vào làm một. Nó khóc thật to như trút hết nỗi lòng của mình, chưa bao giờ nó thấy mình yếu đuối như vậy
- Duy ơi, Hằng xin lỗi. Duy ơi_Từng câu nói run run ngắt quãng vang lên, nó làm bầm như chỉ để chính mình nghe thấy mà thôi
- Mưa càng ngày càng nặng hạt bao vây lấy cô gái nhỏ
- Sáng hôm sau:
- Ngán hử, sáng nay tao không đi học được đâu_Nó gọi điện cho con bạn
 - Sao vậy, mày bị ốm hử_Ngán hốt hoảng khi nghe thấy cái giọng khàn đục của nó
 - Tao không sao, mà mày đừng ghé qua thăm tao, tao bận rồi_Nó ngắt máy đột ngột rồi ném điện thoại qua một bên
- Bây giờ nó chỉ muốn ở một mình thôi. Thật mệt mỏi, mọi thứ như sụp đổ trước mặt nó, đã thế nó còn bị ốm một trận do đứng dầm mình trong mưa. ” Cộc cộc”, tiếng gõ cửa khô khốc vang lên
- Bác My ạ, bác vào đi
- Rầm, tiếng cửa bật ra thô bạo

- Duy?_Đôi mắt mở to ra ngạc nhiên, bất giác có một cơn gió lạnh khiến nó linh cảm có chuyện không lành
 - Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt giả ngây đó_Duy ném vào mặt nó một xấp ảnh.
 - Đây là..._Nó hoảng hốt nhìn vào từng tấm, tựa run run. Đây là những bằng chứng tố cáo nó đã hại My
 - Giờ thì tôi mới biết chị cũng chỉ là 1 kẻ tiểu nhân, tôi thật đã đánh giá sai lầm về chị, tôi đã nghĩ chị là một người tốt cơ_Hắn nói nặng nhọc. Từng câu từng chữ như đâm vào tim nó, đau nhói
- Nó cảm lạnh nhìn hắn rời đi. Nó không thể khóc được nữa, quá mệt mỏi đến nỗi không thể khóc được nữa
- Tối đến:
- Ba gọi con ă?_Nó đẩy cánh cửa phòng ba nó
 - À, con ngồi đó đi, ta có chuyện cần nói_Ba nó vui mừng khôn xiết khi gặp nó. Muốn nhờ mình làm chuyện gì mờ ám đây, ông già đáng nghi qua. Nó thẳm nhủ trong bụng rồi ngồi phịch xuống
 - Gì hả ba?
 - Con trông có vẻ gầy quá, lại còn xanh xao nữa, có chuyện gì hả?
 - Con bị sốt thôi mà, ba dài dòng làm gì, vào vấn đề chính đi
 - Haha, đúng là con gái của ta có chất lãnh đạo thật
 - ..._Nó nhắc mông định bỏ về phòng thì
 - À à, con gái, đây, chuyện ba muốn nói với con đây_Ông đặt ra trước mặt nó một tờ giấy_Đây là đơn đăng kí một khóa du học dài hạn tại Paris, ta muốn con đi du học, nơi đây rất nổi tiếng về ngành thời trang, khi trở về con có thể thay ta quản lí tập đoàn thời trang này
 - Sao cơ_Cơ mặt nó đánh lại giựt lấy tờ giấy từ tay ba nó
 - Mặc dù ta biết, e hèm, ngoại ngữ của con không tốt lắm_Ông khẽ hắng giọng
 - Bỏ qua phần ngoại ngữ đi ba_Nó đỏ mặt tía tai, ba muốn chơi con hả
 - Con có đồng ý đi không, ta cho con 5 ngày suy nghĩ
 - Con đồng ý, ba làm thủ tục luôn đi, khi nào chuyển du học bắt đầu
- Nó trả lời trong chốc lát, không cần suy nghĩ nhiều, nó cần thoát khỏi nơi này. Ba nó mặt đơ ra, không ngờ con gái mình lại ham học đến vậy (bác già ơi, bác sai lầm rồi đó ă)
- 2 tuần nữa thì bắt đầu
 - Thế thôi, con về phòng đây.
- Cộp cộp. Tiếng giày cao gót nên xuống sàn nhà. Nó đẩy cửa bước vào phòng bệnh của My. Cô bé ngạc nhiên nhìn nó
- Chị là.....
 - Ủ, chị là Hằng và cũng là người khiến em ra nông nỗi này
 - Chuyện này em có biết_My gật gù rồi cười_Nhưng nhờ vậy mà em được Duy quan tâm nhiều hơn, em phải cảm ơn chị đó chứ
- Môi nó giật giật, bàn tay từ từ siết chặt lại, móng đâm vào da thịt đau rát.
- Chị tới để xin lỗi em và đưa em 1 thứ_Nó lôi ra trong túi 1 bức ảnh. Tấm ảnh đưa nó đến với Duy. Cô gái trong đây là My với mái tóc dài bồng bềnh trong gió trên cánh đồng oải hương
 - Ô, sao lai...
 - Cho chị xin lỗi vì đã làm nhàu 1 tí nhé
 - A, cho em hỏi, có phải chị sắp đi du học rồi không?_Con bé dùng tay miết nhẹ vào tấm ảnh

- Thông tin nhanh vậy à?
- Vâng, khi nào chị tính đi
- 2 tuần nữa

Choang. Nó vừa dứt lời thì có tiếng thủy tinh vỡ. Quay lại là hấn. Trên mặt hấn thoáng chút ngạc nhiên rồi bối rối, cúi xuống lượm mảnh thủy tinh từ bình hoa bị vỡ. Nó chưa nói điều này cho hấn, có lẽ hấn mới ngạc nhiên vậy thôi. Không nói thêm một câu nào nữa, cũng không giúp hấn nhặt mảnh thủy tinh vỡ, nó bước thật nhanh ra ngoài

- Trời ạ, sao mà cà rốt vậy hả, cấu trúc đơn giản mà cũng không nhớ, thế thì đi ra nước ngoài sao được__Ngân dí dí ngón tay vào tờ giấy như thể bóp chết 1 con ruồi, xa xả vào mặt nó

Nó bắt đầu thấy hối hận khi nhờ con bạn mình làm gia sư kèm cặp ngoại ngữ, thật là đáng sợ.

- Mày bình tĩnh, tao có phải thần đồng đâu__Nó gắt lại

Ngân đập vào đầu nó đánh bốp (khi lời nói hết hiệu lực thì bạo lực lên ngôi -.-)

- Hừ, còn cãi à. Mà chuyện này mày đã nói cho Duy chưa
- Chưa__Nó lạnh lùng bẻ gãy cây bút trong tay__Học bài tiếp chứ
- Ủ ừ__Ngân sợ, nó mà nổi điên có thánh nói cứu được

2 tuần sau:

Tại sân bay riêng của nhà họ Quách. Nó đứng cạnh với 1 mớ va li và cộng thêm tí tí món đồ khác nữa và đứng chào từng người.

Ôm siết ba nó trong vòng tay

Bứt rứt không nỡ xa Ngân

Tranh thủ đá đểu một câu với Duy

Nhưng không hề có hấn. Nó đã đoán trước được điều này. Những cái vẫy tay ầm ập đưa lên chào nó. Nó bước vào trong khoang của máy bay nhưng trong lòng như lửa đốt. Đây không phải là tình cảnh nó muốn. Nó ước được như trong phim hay hàng tá câu truyện trong mớ tiểu thuyết ướm át. Nhân vật này đang đứng ở sân bay chờ và cuối cùng nhân vật kia lại đến kịp lúc trước khi máy bay cất cánh. Nhưng đời đâu như là mơ.

Nó ngậm ngùi bước vào trong máy bay. Tay cứ mở lên mở xuống chiếc điện thoại, mong là hấn gọi cho nó 1 cuộc, 1 cuộc thôi cũng được. Bên tai nó có lời nhắc nhở:

- Xin cô Hằng tắt nguồn điện thoại để đảm bảo an toàn máy bay. Cảm ơn cô.

Nó đành nghe theo lời chị tiếp viên hàng không, tắt nguồn.

” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng...”

Duy bấm đi bấm lại số điện thoại của nó mà gọi, thế mà không được, có lẽ nó đã lên máy bay rồi. Hấn hực hắng hạ cánh tay xuống.

- Duy đừng cố công nữa, chị Hằng sẽ không nghe máy đâu__Giọng My nhỏ nhẹ vang lên
- Ừm. Nhưng có chuyện tớ muốn hỏi__Khuôn mặt hấn tỏ vẻ nghiêm trọng
- Duy hỏi đi
- Có phải cậu có vấn đề về tim thật không?

Tim My giật thót cứ như bị nói trúng tim đen

- Tất nhiên

- Thế thì nhìn trong này đi_Duy thấy trước mặt cô 1 xấp tài liệu_Trong đây đã ghi rõ ràng cậu đã làm phẫu thuật thay tim cách đây nửa năm và tình trạng hiện đang rất ổn định. Cậu giải thích sao?

- Duy, tớ xin lỗi_Đôi mắt My ngấn lệ, nước mắt rơi lã chã_Tớ thật sự rất mong được ở bên cậu mãi mãi. Tội mình không thể như xưa được sao?

- Cậu khác xưa lắm, không giống như ngày đó. Đừng cố níu kéo nữa, chỉ khiến chính bản thân mình bị tổn thương thôi

Duy gỡ những ngón tay trắng nõn ra khỏi vạt áo rồi lạnh lùng bước ngang qua cô bé

Sau mấy tiếng bay nó cũng đặt chân xuống Paris hoa lệ. Nơi này khác Việt Nam quá. Nó trầm nghĩ. Trước mặt nó là hàng người

- Xin cô Hằng đi theo chúng tôi, chúng tôi đã sắp xếp chỗ ở cho cô và buổi chiều nay cô có thể đến trường nhập học

- Vâng

Nó hồ hững đáp lại. Phải tập sống 1 cuộc sống mới thôi.

Cắm headphone vào tai, hạ kính chắn gió xuống, nó đón nhận luồng không khí mát mẻ của nơi đây.

18. Chương 18

- Đây là học sinh mới của lớp ta, các em chào bạn đi nào. Em hãy tự giới thiệu về bản thân mình đi nào

Vị giảng sư già giới thiệu nó trước toàn thể học sinh và nói bằng tiếng Pháp, nó nghe chữ được chữ mất, miệng ập a ập ứng

- Chào mọi người, tôi là Giao Hằng, học sinh đến từ Việt Nam.

Tiếng Pháp của nó không tốt lắm, người nghe được người không, bó tay bó chân, nó đi về chỗ trống gần cánh cửa. Vừa mới đặt mông xuống còn chưa yên vị thì nó đã gặp cái mặt không ưa nổi của cái tên người Việt gốc Đức khi này. Hắn ta chào

- Hô hô, không ngờ lại gặp được cô nàng ở cái lớp này đây.

- Ồ, thì do số tôi nó bất hạnh_Nó đành thở dài rồi nhìn sang tên đó. Hắn mang vẻ đẹp của người Đức với sống mũi cao thẳng, làn da trắng hơn cả con gái và vóc dáng cao khỏe.

Sao tên mày giống hắn thế, hắn cũng mang vẻ đẹp tây tây, cũng sống mũi cao, chỉ khác là hắn ít nói chứ không như tên này, mồm miệng huyền thuyên. Nó lắc đầu nguây nguậy, phải tập trung học không được nghĩ quẩn nữa.

- Này, bị động kinh à?_Tên đó hỏi

- Không, kệ tôi đi_Nó ngoảnh mặt sang chỗ khác

Giờ ra chơi, bọn con gái xúm lại chỗ nó nói chuyện, có lẽ tội nó thấy lạ, luôn miệng khen con gái Việt Nam dễ thương, nó ngắc ngứ không biết nói gì, đành phải nhờ David Trần (tên của người vô duyên ngồi cạnh nó)phiên dịch giùm.

Nó bắt đầu thấy thiện cảm với nước Pháp, dù sao nó cũng có bạn bè không còn thấy lạc lõng nữa. Ngày đầu đi học thuận lợi, nó thậm chí phào. Nhưng đời đâu như là mơ, ba nói gọi điện đến thông báo 1 hung tin

- Tuần sau ta sẽ sang Pháp để làm lễ đính hôn cho con

- Sao cơ?_Nó nói như gắt vào máy

- Con sẽ làm lễ đính hôn với một người là con của tập đoàn thời trang nổi tiếng bên Pháp, có như thế thì trường của DELUXE (công ti ba nó) mới được mở rộng. Con hiểu chưa

- Vâng_Nó cắn chặt răng, tắt máy rồi ném cái điện thoại xuống đất, vỡ tan.

Rốt cuộc thì chuyện này cũng đến, từ khi biết ba nó là chủ tịch tập đoàn lớn, nó đã ý thức được cái hôn sự sắp đặt này. Nếu hẳn biết tin này thì sao nhỉ, liệu hẳn có vui không? Nó ngồi bệt xuống đất mà bưng mặt khóc. Đau quá, cứ nhắc đến hẳn là tim nó đau nhói

Có tiếng chân người bước đến, nó vội lau nước mắt đi. Chả ai khác ngoài ten David Trần.

- Ôi trời, cô khóc đấy à?

- Kệ tôi

Vội vàng đứng dậy nó chạy thật nhanh

1 tuần trôi qua vội vàng. Ba nó cuối cùng cũng tới. Mọi thứ chuẩn bị bắt đầu. Thiệp mời được gửi đi, cả bữa tiệc cũng được chuẩn bị kĩ càng. Nó bị quay như chong chóng với hàng đồng áo váy, mỹ phẩm. Mọi thứ làm nó phát mệt

- Ô, con gái ba đẹp quá_Ba nó lại gần khi thấy nó bước ra với bộ váy dạ hội

- Vâng, cảm ơn ba_Nó hờ hững, chuyện này cũng chẳng có gì quan trọng

- Con ráng hi sinh hạnh phúc của mình để giữ vững cái tập đoàn này nhé

- Con biết mà ba.

Nó âm ừ cho qua chuyện. Ngân cũng nhanh chóng bay qua Pháp, bá vai bá cổ nó

- Ôi trời, mày sẽ đính hôn thật đó hả?

- ừ, ý kiến của ông già tao không cãi được. Mà Duy có biết chuyện này không?

- Thực ra thì.....

- Thì sao, mày nói đi_Nó nôn nóng muốn biết chuyện gì đã xảy ra

- Duy và My chia tay rồi, giờ hẳn chuyển qua Mỹ ở với ba mẹ.

Choang, li nước trên tay nó vỡ tung. Môi rung rung không nói nên lời.

Nó bất lực nghe theo lời ba mà hoàn thành cho tròn nghĩa vụ trong cái ngày đính hôn vợ vẫn nhất quả đất này.

Người tham dự đến rất đông, đa phần là những người có máu mặt trong giới kinh doanh. Nó luôn phải đi sau ba, chào hỏi từng người đến phát mệt. Nó lỉnh ra góc khác, nhâm nhi món rượu vang đỏ và bánh ngọt.

- Mày còn ở đây làm gì thế hả? Sắp đến lúc tuyên bố đính hôn kìa_Giọng Ngân lạnh lạnh sau lưng, nó không buồn quay đầu lại, thở dài

- Thì sao, rồi cuối cùng cũng làm phận con dâu nhà người ta thôi

- Hằng_Ngân thốt ra tên nó, con bạn nhìn thấy trong mắt nó ẩn chứa rất nhiều nỗi niềm. Cô bất chợt ôm lấy nó_Mạnh mẽ lên Jan Hằng.

Nó thoáng ngạc nhiên, rồi cũng vòng tay ôm con bạn

- Thưa quý vị, sau đây tôi có một tin vui muốn thông báo cho tất cả quý vị._Ba nó đứng ở trên bục, hồ hởi _Buổi tiệc ngày hôm nay chính là buổi lễ đính hôn giữa con gái chủ tịch tập đoàn DELUXE với hãng thời trang Forever

Tiếng vỗ tay vang lên rân rân. Nó đứng đợi chồng tương lai trên bục. Người ấy bước lên, mặc một bộ vét đuôi tôm lịch lãm màu trắng, có bông hoa màu đỏ cài trước ngực làm điểm nhấn. Đẹp, một vẻ đẹp Việt nhưng lai Tây. Cũng màu mắt nâu, cũng tóc xoăn quý tộc. Nó tròn mắt nhìn người đó, chính là David Trần. Tên đó nở nụ cười tươi nhìn nó mà nó thấy trong lòng héo hắt. Ông trời ơi, làm ơn hãy bảo với con đây không phải chồng con nha.

- Và đây chính là con trai của chủ tịch hãng thời trang Forever_Giọng MC hùng hồn trên sân khấu làm nó choáng. Kì này, phải về nhà ăn chay niệm phật thôi

- Xin chào tiểu thư_Tên đó nâng bàn tay nó lên và hôn. Bàn hoàng, sững sờ, nó đứng hình, hóa đá.

Hắn lấy nhẫn từ người đứng bên cạnh và nhẹ nhàng luồn qua ngón tay thon dài của nó. Tiếng vỗ tay vang lên gấp bội. Tim nó đập thình thịch, mặt đỏ bừng. Nó chạy lẹ xuống vì ngại, còn tên đó đứng đấy nở cái nhếch mép,

- Em cuối cùng cũng là của tôi

Hành lang rộng, đầy gió. Những cơn gió dịu nhẹ làm nó thêm nhớ Duy. Hình ảnh hắn ngập tràn trong kí ức. Nó vừa mới nháp môi vào thành li thì có một giọng nói trầm ấm bên tai

- Hằng

Nó quay ngoắt lại, là Duy. Không thể nào, là Duy đấy.

- Duy_Nó đánh rơi li rượu trên tay_Sao Duy lại ở đây

- Gia đình tôi là chủ tịch cổ đông mà_Cậu nói nó mới sực nhớ ra

Duy bây giờ khác quá. Vóc dáng có phần nở nang hơn, mái tóc nhuộm màu nâu quuyền rũ, đánh rối. Hắn khoác lên người bộ vét màu đen lịch thiệp. Nó nhớ hắn đến quay cuồng, từng cử chỉ nét mặt của Duy. Bật khóc, nó ôm chầm lấy Duy, nước mắt

- Hằng nhớ Duy lắm, Duy về bên Hằng đi, đừng rời xa nữa

- Ủ_Hắn vòng tay lên bờ vai đang run bần bật của nó_Đừng khóc nữa, có Duy ở đây rồi_Hắn vỗ về, nó càng khóc tợn.

Macara nhem nhuốc, một hỗn hợp đỏ đen trên mặt nó. Duy phì cười rồi rút khăn tay ra lau mặt giùm nó. Nó im lặng để hắn quan tâm như ngày nào. Rồi, hắn đưa ra trước mặt nó một cái hộp đỏ

- Gì vậy?

- Hằng cứ mở ra đi_Hắn làm nó tò mò

- Oa_Nó thích thú với sợi dây chuyền có luồn một cái nhẫn ở bên trong.

- Nhẫn này là không cời được, ba Hằng sẽ tức giận lắm đấy_Hắn chỉ vào ngón áp út của nó rồi chỉ vào cái dây chuyền luồn nhẫn_Thế nên nhẫn này đeo ở cổ nhé

- Hằng nhớ rồi, đeo ở cổ chứ gì, Duy đeo giúp Hằng đi

Nó cười tươi, hắn nhẹ nhàng vòng sợi dây qua cổ nó, khóa sợi dây lại rồi vòng tay ôm nó từ phía sau

- Mà sao hôm nay Duy lại đến đây vậy?_Nó ngập ngừng hỏi

- Vì nơi đây có em_Nó vẫn chưa kịp phản ứng gì hắn đã xoay người lại và đặt lên nó một nụ hôn, nụ hôn nhẹ nhàng, ngọt ngào. Nó lim dim mắt, tận hưởng giây phút yêu thương hiếm hoi.

19. Chương 19

- Bỏ tay khỏi cô ấy ra_Một bàn tay khác chen vô, đẩy mạnh hắn xém chút nữa là ngã

- David Trần, cậu làm trò gì vậy hả?_Nó hét toáng lên, chạy vội đỡ hắn dậy

- Em là người đã đính hôn với tôi, vậy mà vẫn còn tay trong tay với thằng khác à?

- Xin lỗi đi, lễ đính hôn này là do mấy ông bà già xếp đặt chứ tôi thì yêu thương gì anh. Hiểu chưa?_Nó đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mặt tên đó_Còn đây mới là người tôi yêu

- Thôi_Hắn cản nó lại, cứ mỗi lần tức giận nó sẽ có hành động không phải cho lắm

Vì hắn nên nó thôi, không cãi nhau nữa. Duy nắm chặt tay nó kéo đi

- Đi.... Đi đâu vậy?_Nó hoảng khi thấy hấn kéo lên trên bực phát biểu

- Suyt, đừng nói gì cả_Hấn đặt tay lên môi nó

- Thưa quý vị_Hấn cầm mic đứng giữa bực_Hôm nay tôi xin có một tuyên bố.

Mọi con mắt đều hướng về phía hấn và cả nó nữa. Nó còn nghe loáng thoáng mấy câu bàn tán kiểu như:

- Gì đây, cuộc tình tay 3 của con gái chủ tịch DELUXE à?

- Mấy đứa nhóc dạo này thích nổi loạn quá nhỉ?

- Không biết là có điều gì nữa đây?

Duy nói rành rọt từng câu, từng chữ, không sau sót một chút nào

- Tôi xin tuyên bố từ nay tôi và David Trần, con trai chủ tịch Forever sẽ cùng tranh chấp cô gái này_Hấn kéo nó lại, vòng tay ôm lấy eo nó.

- Duy, Duy à?_Nó lấp bắp

Cả hội trường râm rộ đủ thể loại, cười có, nói có, nghi vấn có. Nhưng quan trọng hơn cả là ba nó. Ông đang từ từ tiến lại, cất giọng trầm

- Hằng, mọi chuyện là sao?

- Ba, mọi chuyện không như ba nghĩ đâu

Trong phòng làm việc:

Rầm, một tiếng đập bàn xé tan bầu không khí từ ba nó. Ông tức giận

- Con nói thế mà nghe được à? Chuyện này là chuyện quan trọng, con hiểu không. Sau sự việc hôm nay tập đoàn chúng ta đã suy giảm uy tín như thế nào?

- Nhưng con không yêu người kia. Tại sao ba lại ép con. Ba cũng cảm thấy như thế mà. Ba mẹ ngày xưa cũng đâu yêu thương gì nhau, chỉ là do ép buộc thôi. Cuối cùng mẹ đã bỏ đi rồi đấy. Ba thực sự hạnh phúc à?_Mặt nó đỏ gay gân cổ cãi lại

Chát. Ông tức giận cho nó 1 cái tát trời giáng. Mặt nó mở to ngạc nhiên

- Ba, ba đánh con sao?

- Không, ta không cố ý đâu_Ông cũng hoảng theo. Đúng là từ trước đến giờ ông chưa bao giờ đánh nó cả._Nhưng chuyện này ảnh hưởng lớn lắm rồi, con bảo ta phải giải quyết sao?

- Con cũng không biết nữa, ba bảo con nên tính cách hay là đồ sát thằng kia

- Cái con bé này, không phải lúc đùa đâu.

Cửa phòng mở, nó bước ra. Người đầu tiên nó gặp không phải hấn mà là David.

Ném cho tên đó một cái liếc sắc lẹm, nó lướt qua không ngoảnh lại

- Tôi đã nói rồi mà, rồi em sẽ là của tôi thôi_David dựa người vào tường, nhìn theo bóng nó, nở một nụ cười ranh mãnh.

Nửa đêm

- AAAAAAAAAAAAAA_ Những tiếng hét kinh hoàng phát ra từ nó. Đang nằm ngủ tự nhiên có người đến vác đi. Chính xác là vác đấy. Nó quấy đập liên tục, nhưng vẫn không xi nhê gì?

Tên này ăn cái gì mà khỏe thế nhỉ. Tên đó dùng bàn tay cứng cáp của mình đỡ nó rồi ném vào ô tô không thương tiếc. Nó hoảng, bắt cóc tổng tiền hả. Có bắt thì đi mà bắt con của Bill Gates ấy, đi bắt một đứa như nó làm gì. Không chịu thua, nó ra sức đập cánh cửa ô tô. Mẹ kiếp, cửa gì mà chắc thế nhỉ, ô tô nhà nó phải thay cửa đến chục lần vì nó đấy

- Ngồi yên đi, vỏ của ô tô làm bằng hợp kim chắc chắn lắm, có đập hoài cũng chẳng bay đâu

Nó ngừng lại hành động có thể coi là khỉ của mình. Chẳng phải là...

- David?_Nó ngó ra. Một đồng câu hỏi dồn dập trong đầu nó. Tên này định làm gì vậy? Bắt cóc à?

- Ủ, tôi đây

- Cậu chở tôi đi đâu thế hả, tên bệnh hoạn này

David khẽ nhíu mày, cậu không thích bị người ta **** bằng mấy câu như thế chút nào. Đạp phanh, kít, bánh xe mài sát mặt đường, nó chưa kịp định thần nên nhào ra đằng trước. Tuy nhiên đã có bàn tay đỡ nó. Nó ngẩng đầu lên. Mặt đối mặt. Nó chớp chớp mắt liên hồi, bây giờ mới được zoom thật kĩ mặt tên này nha. Trắng mịn không tì vết, đôi mắt nâu kia như đang xoáy vào đồng tử của nó và môi hai người chỉ cách nhau khoảng 1 cm.

- Sao, cô mê tôi rồi phải không?_ David nở nụ cười gian tà

- Hờ hờ_Nó nhếch môi lên và “Bốp! Bốp! Bốp!”

Trước cổng khu vui chơi:

- Oa, là anh thuê trọn chỗ này đêm nay đó hả?_Nó thích thú nhìn vào bên trong.

Đèn bật sáng trưng, đủ màu sắc lấp lánh, gió vờn vờn nhẹ nhẹ, một khung cảnh tuyệt vời

- Cô đánh đúng là thăm lắm đó_Tên đó xoa xoa một bên má còn đỏ của mình rồi hất mặt vào bên trong_Sao thích lắm chứ gì?

- Ủ, vô chơi đi

Nó hí hửng kéo tay David vô trong. Các nhân viên của khu vui chơi cũng có mặt ở đó để giúp đỡ. Tuy nhiên họ là người Pháp nên nó chả hiểu David với họ xì xồ xì xầm cái gì cả. Thôi kệ, vui là được rồi.

Trò thứ nhất: Tàu lượn siêu tốc.

- Aaaaaaaaaaaa, đã quá_Nó hét toáng lên

Trò thứ 2: Cá chép lộn vòng

- Aaaaaaaaaaaa, mát quá_Nó lại hét

Trò thứ 3: Vòng quay

- Aaaaaaaaaaaa. Chóng mặt quá_Lần 3

Đến lúc đặt chân xuống mặt đất, nó bủn rủn nằm phịch dưới thảm cỏ ở đó.

- Hết hơi, quay vòng vòng hoài, choáng quá đi.

- Mệt rồi hả?_David nằm ngay bên cạnh ném cho nó một lon nước

- Cảm ơn anh_Nó đón lấy rồi tu ừng ực

- Tôi thắc mắc_David nói_Nếu tôi và Duy cùng bị ngã xuống biển thì cô sẽ cứu ai

-_Nó chần chừ cứ ngược mặt nhìn lên trời rồi cười hề hề_Dĩ nhiên là tôi sẽ cứu anh

- Thật sao?_Hai con mắt của David sáng trưng

- Thật , bởi vì Duy biết bơi mà. Hahaha_Nó cười nhưng nụ cười chưa đón nhận trên môi được bao lâu thì đã bị chặn ngan bởi một nụ hôn. Từ David. Nhẹ nhàng, tên đó chỉ lướt qua môi nó thật chậm, rồi dứt. Nó đứng hình

- Sao, còn muốn hôn thêm à?_Về thôi, trời cũng sắp sáng rồi.

- Anh đứng lại đó_Nó hần giọng và Bốp! Bốp! Bốp! lần hai_Nụ hôn của tôi chỉ giành cho Duy thôi, nghe chưa?

Nói rồi nó ngúng nguẩy bỏ đi, hậm hực.. David chạm vào môi mình, bắt giắc

- Sao lại chẳng có cảm giác gì vậy ta?
 - Lúc hôn cô ấy, tớ lại không có cảm giác gì, kiểu như điện giật hay là tim loạn nhịp ấy__David đi đi lại lại trong căn phòng, hỏi người đối diện. Cậu nhớ về tối hôm qua, một buổi tối lạ lùng
 - Tớ nghĩ đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi, cậu không có cảm tình đặc biệt lắm với cô bé đấy đâu__Người đối diện mỉm cười, xoay xoay li nước trong tay__Tớ cũng có lần lằm lờ như cậu đấy!
 - Hừm__David nhú mày, vậy đó là thật sao, cậu không hề yêu nó à, chỉ là thích một chút thôi đúng không?
 - Cũng có thể cậu coi con bé như một cô em gái nhưng lại lằm tưởng thành tình cảm nam nữ__Người đó đứng dậy, bước thật chậm đến chỗ David và vỗ vai cậu
 - Có lẽ cậu nói đúng, Nhật Thiên
- Thiên mỉm cười, rồi cậu bước ra ngoài nghe điện thoại từ cô gái tên Nguyệt Nga
- Cái gì, mày không nói xạo đấy chứ?__Nó gần như hét lên với con bạn qua điện thoại__Sao Nguyệt Nga với Nhật Thiên hẹn hò được? Bộ cha đó bị khủng à?
 - Sự thật là thế mà!__Ngân phân bua
- Nó tắt máy, ôi cái tin trời đánh. Mong đây không phải sự thật chứ ai mà quen nỗi bà chị đồng đánh ấy. Nằm vật ra giường, nó ngán ngẩm và quyết định một điều nghe có vẻ điên rồ đó là cúp học
- Đạo bước trên đại lộ Champs-Elysees nó ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, tất cả đều thật lạ lẫm, khung cảnh, con người đều khác với Việt Nam. Bất chợt, mùi cà phê nóng ấm, thơm phức từ một cửa tiệm hấp dẫn nó. Tiệm cà phê khá nhỏ nhưng trông rất sang trọng. Bày trí theo phong cách Châu Âu cổ, mang lại một vẻ thuần bí. Nó đẩy cửa bước vào.
- Trong đây cũng đẹp tuyệt, cách bố trí hài hòa mang lại sự riêng tư. Nó kín đáo chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, nơi có thể ngắm nhìn mọi cảnh vật và rất yên tĩnh. Người phục vụ bưng ra một tách capuchino và chiếc bánh ngọt socola.
- Ô, tôi đâu gọi bánh ngọt__Nó ngơ ngác
 - Có người nhờ tôi chuyển phần bánh này đến cô và kèm theo lời chúc cô ngon miệng__Người phục vụ mỉm cười đầy ẩn ý
- Nó nhìn lại đĩa bánh ngọt. Người biết nó thích ăn socola chỉ có Ngân và Duy thôi. Nhướn mày, nó phân vân một hồi và quyết định....ăn. Duy bước tới bàn nó và ngồi xuống, khẽ hắng giọng:
- Ngon không?
 - Ó (Có)__khỏe miệng nó đầy vụn và miếng bánh rong cổ họng chưa kịp trôi. Nuốt cái ực, nó tươi cười__Cảm ơn Duy nha
 - Ừm. Thật ra thì Duy không có nhiều thời gian để ở lại đây, chỉ còn 1 tiếng nữa là phải ra sân bay về ViệtNam rồi.
- Duy tới đây để tạm biệt Hằng__Những lời nói của Duy thốt ra khó nhọc. Thật khó để xa người mình yêu nhưng phải nói điều này với người đó còn đau hơn
- Vậy sao?__Nó khề cú mặt xuống, nhanh vậy sao, hẳn phải rời xa nó thật à?
 - Xin lỗi nhưng tới giờ rồi, Duy phải đi đây__Nói rồi hần đứng dậy, toan bước đi. Nó tính gọi với theo
 - Nhưng.....__Nhưng còn một tháng nữa là tới lễ đính hôn chính thức của nó và David rồi. Điều này nó chưa kịp thốt ra hẳn đã mất hút. Buồn, Nhưng không biết phải làm sao. Miếng bánh chẹn ngang cổ họng, chưa loét.

20. Chương 20

Nỗi đau của hoàng tử

” Thuê bao quý khác vừa gọi hiện không liên lạc được.....”

Nó chau mày khó chịu. Đã hai ngày nay nó gọi liên tục cho Duy mà sao điện thoại cứ thuê bao thể nhỉ. Tức đến nỗi sắp khóc tới nơi rồi. Nó gọi cho Ngân

- A lô

- Ngân, Duy đã về Việt Nam chưa vậy?_Giọng nó gấp gáp, ríu rời lại

- Chưa, Duy đã về đâu. Tao tưởng hấn ở Pháp với mày luôn chứ? Có chuyện gì xảy ra vậy?

- À, không có gì đâu

Nó hựt hắng gập máy lại. Đáng lo thật, Duy đang ở đâu vậy.

Tôm... Viên đá thấy liên tục ba nấc trên mặt nước rồi chìm hẳn. Chàng trai thấy thêm một viên nữa xuống mặt hồ trong xanh. Cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng được thêu tinh tế, để hở một cúc lộ bờ ngực săn chắc, trắng trẻo. Làn tóc nâu sẫm rối hững hờ, làn môi anh đào hé mở, hít một hơi thật sâu và thở hắt ra. Đôi mắt ánh lên vệt tối mịt mịt, buồn bã

- Con trai, đã có chuyện gì vậy?_ Một người phụ nữ trung niên bước ra, bưng trên tay khay nước đặt lên mặt bàn

- Không có gì đâu mẹ_Duy quay lại, hấn tự rót ỉnh một cốc trà thơm rồi từ từ thưởng thức

- Ta đã nghe chuyện ở bên Pháp rồi. Con thực sự yêu cô gái đó ư?_Bà ngồi xuống chiếc ghế đối diện hấn

- Vâng!

- Nhưng con biết là không thể chứ?_Bà chất vấn

- Con biết, mẹ đừng nói đến chuyện đó nữa_Hấn nhắm nghiền đôi mắt lại, thật khó chịu

- Con cần phải nhớ là sau chuyện đó, giá cổ phiếu của gia đình ta đã sụt giảm 15% rồi đó. Tập đoàn Forever đã rút cổ phần của mình ra khỏi bên ta. Nếu còn tiếp tục, ta sẽ phá sản mất. Tốt hơn hết con nên cẩn thận với hành động của mình_Bà dừng lại nhấp ngụm trà_Mà lí do gì con lại trở về Mỹ vậy, ta tưởng con sẽ ở Việt Nam chứ.

Bàn tay của hấn chợt khựng lại. Lí do hấn trở về Mỹ ư.....

2 tuần trước

- Tôi không thể để cho cậu tiếp tục quen con gái tôi được. Mong cậu hãy rời xa khỏi nó. Cậu hiểu chứ?_Bố nó nói với giọng khản khản nhất có thể của mình

Hấn nghe nhưng không đáp lại. Đôi mắt đắm chiêu nhìn xoáy vào ba nó

- Phận con cái phải làm theo ý của cha mẹ. Tôi đã sắp xếp đính ước cho Hằng rồi. Nó sống bên David sẽ tốt hơn.

Duy mỉm cười đầy hàm ý. Sống bên David sẽ tốt hơn ư, thật nực cười, không yêu làm sao có hạnh phúc được. Cuộc hôn nhân này chẳng qua là cuộc trao đổi tiền bạc không hơn không kém. Mang con gái ra làm công cụ kiếm tiền như cỗ máy, không một xúc cảm, thật đáng khinh thường.

Hấn gật đầu như một sự đồng ý miễn cưỡng rồi thực hiện lời hứa sẽ rời xa nó. Biết là sẽ rất đau, sẽ nhớ nó da diết đến chết mất.

Trở về thực tại, hấn ngồi bên hiên một lúc rồi bỏ vô nhà. Mở điện thoại. 54 cuộc gọi nhớ từ nó. Chắc là nó đang lo cho hấn lắm. Thật tội nghiệp cho người con gái ấy. Hấn cắn chặt làn môi anh đào của mình, delete đi.

Một hạt lấp lánh rớt xuống đất, vỡ tan như một mối tình. Hấn rơi lệ, lần đầu tiên sau nhiều năm cố tỏ ra mạnh mẽ. Ngay cả khi yêu Mỹ hấn cũng chưa đau lòng đến vậy.

Ở nơi khác, nó thu lu ngồi một góc, bấm đi bấm lại dây số quen thuộc, đôi mắt cũng đắm nước rồi.

Hai con người, hai nơi, hai nỗi nhớ nhưng cùng một nỗi đau.

Nàng công chúa bỏ trốn

1 tháng sau:

- Mai sẽ là ngày lễ đính hôn_David đứng trước mặt nó nói

- Biết_Nó ậm ừ. Mặt thờ vô cùng.

Đáng ghét. Tại sao lại là tên này cơ chứ. Nó thật sự bắt đầu có ác cảm với David, nếu như tên này từ chối thì lễ đính hôn cũng không xảy ra

- Cô ghét tôi?_David nở nụ cười

- Phải, không những ghét mà còn hận_Gần giọng, nó sợ nếu tên đó còn ở đây, chắc chắn sẽ có án mạng xảy ra

- Nhưng biết sao được, tôi có món quà muốn tặng cô đây, sẽ có ích lắm đó

David đặt trước mặt nó một hộp quà màu xanh, vương vấn rồi bỏ đi. Nó nhú mày lại. Cái gì đây, âm mưu hối lộ để mong ta rung động à? Không có đâu nhé. Nghĩ rồi nó đá bay hộp quà vào góc tường.

Bộp. Nấp hộp bật ra, để lộ trong đấy là một đôi giày. Không phải giày cao gót sành điệu, cũng không phải giày búp bê dễ thương. Mà là một đôi giày thể thao hiệu Adidas mạnh mẽ, cá tính. Nó trở mắt ra, gò kì vậy, giày thể thao sao. Rút ra tấm thiệp đi kèm, nó tò mò mở đọc

” Thực ra tôi không thích cô nhiều lắm đâu, có lẽ đó chỉ là một sự lầm tưởng tai hại. Tôi không mong sẽ trở thành bạn trai hay là người yêu cô đó chỉ là do gia đình ép buộc mà thôi. Còn đôi giày này rất có ích cho ngày mai, nếu cô muốn.”

Nó ngẫm hiểu ra ý nghĩa của đôi giày, bảo nó phải chạy trốn sao.

Buổi lễ ồn ào náo nhiệt với các khách mời có tiếng trong ngành thời trang. Từ siêu mẫu, người mẫu cho tới các nhà thiết kế, stylist. Hội trường rộng lớn và sang trọng, thức ăn và đồ uống đầy ắp. Tất cả đều được chuẩn bị kĩ lưỡng, chăm chút.

Ba nó đang tiếp chuyện với đối tác thì thư kí của ông chạy đến và thầm thì một điều gì đó. Sau khi nghe xong, mặt ông tái mét

- Cái gì, con bé bỏ trốn rồi hả?

“Hộc. Hộc”. Nó chạy như ma đuổi. Đoạn đường cũng khá dài, mồ hôi cũng nhễ nhại khắp khuôn mặt thanh tú

” Vào ngày mai cô hãy chạy đến sân bay, sẽ có người ở đó và đưa cô đi”

David đã dặn dò với nó như vậy và sáng nay là một cuộc bỏ chạy hoành tá tràng. Chắc ba nó đang lo lắng và làm ầm ĩ lên cho coi. Nó mặc kệ, sân bay còn xa lắm và nó phải vác trên người bộ váy dạ hội rườm rà đây. Số là phải giả vờ mặc để không ai nghi ngờ rồi tìm thời cơ chuồn thẳng nên mới ra cái hình hài vậy đây.

Nó ho sù sụ, biểu hiện đầu tiên của cơn hen, chết tiệt, lại bắt đầu khó thở rồi. Đang lúc bấn loạn không biết phải làm gì thì có một chiếc xe ô tô trở tới. Một bóng người trong xe bước ra, lôi vội nó vào trong xe và đưa ông thở vào miệng.

“Đồng? Cậu làm gì ở đây”. Ánh mắt ngạc nhiên của nó muốn nói thế

- Tôi đưa bà chị trốn đi đấy, Duy từng nói với tôi bà chị bị hen đúng không, may mắn là tôi có chuẩn bị ông thở đây, nếu không thì chị đã ngum ở trên rồi_Giọng Đông pha chút hài hước.

Nó uể oải cười theo. Giờ phút này mà còn cười được à?

- David hẹn với cậu trước hà?

- Ủ, tên đó cũng có vẻ chẳng thích chị mặn mà cho lắm nên mới để chị đi đấy. Ấu một phần cũng do tôi giúp nữa_Tên này vênh cái mặt tự đắc lên. Nó làm lơ, cũng đành cảm ơn một tiếng

- Giờ chúng ta sẽ đi sang Mỹ bằng máy bay riêng của gia đình tôi. Kia rồi_Dông vươn tay chỉ về phía trước, một sân bay to và rộng, với đường băng trải nhựa lớn và một chiếc máy bay đang chờ sẵn_Bây giờ bà chị vào thay đồ đi_Dông đưa cho nó giỏ đồ. Nó phân vân, liệu làm thế này là đúng

- Mau mau tỏa ra tìm kiếm khắp mọi nơi, phải lục tung thành phố này tìm cho bằng được con bé_Ba nó mặt đỏ gay ra lệnh cho nhân viên an ninh. Khuôn mặt tỏ rõ sự tức tối

- Mọi người chú ý_David đứng trên bục phát biểu nói to cốt gây sự chú ý của mọi người_Hôm nay tôi có một điều quan trọng muốn nói

Bên dưới im lặng như đang doi theo điều hắn muốn nói

- Lẹ lên, không thì muộn bây giờ_Dông bắt đầu hỏi

- Cậu chờ một tí bộ đồ này hơi khó mặc_Nó nói vọng ra

- Nếu chị không nhanh lên thì chúng ta sẽ bị bắt lại đó, nhân viên của bố chị tới rồi kìa_Dông mồ hôi meo mồ hôi con nhìn theo đám vệ sĩ mặc đồ đen, mặt hầm hầm như khủng bố chạy lại gần.

Một trong số tên đấy xách cổ áo Đông lên, gằn giọng:

- Người đã đưa cô chủ đi đâu rồi hả?

- Tôi chính thức từ chối hôn sự này_Giọng David lãnh đạm vang lên. Hội trường như nổ tung ra, từng tiếng bình luận vang tên thấy rõ. Ba hắn hổ thẹn chỉ thẳng mặt David ****:

- Mà có còn coi tao là ba nữa không hả cái thằng kia?

- Cháu vô cùng xin lỗi bác nhưng cháu rất mong

tập đoàn Deluxe và Forever vẫn hợp tác làm ăn phát triển tốt cho dù hai bên không có đính ước_David bỏ qua câu nói của ba mình và cúi rạp người xin lỗi ba nó mặc dù lỗi hoàn toàn không phải ở hắn

- Không, cháu không cần làm vậy đâu?_Ba nó cười nhạt tỏ vẻ thông cảm

- Nhưng có một điều cháu cần nói, bác đừng quá sắp đặt cho cuộc đời con gái mình, chắc bác biết lí do Hằng không có mặt ở buổi lễ này chứ gì?_David nở nụ cười nhếch mép và bỏ đi

“Kiahhhhhhhhhhhhhh”. Một cái đám cho vào tên đứng bên cạnh, nó cúi người, tung chân đá dính vào bụng tên đằng sau khiến tên đó phải quỵ rạp xuống đất vì quá đau. Nó tiếp tục tóm lại cổ áo tên đằng trước và vật lộn lại lấy trán đánh cái cốp vào mặt tên đó khiến hắn bị chảy máu mũi. Rồi ném thân xác nặng trĩu của hắn dưới đất lăm bầm **** rửa:

- Tao đã nói là tao rất bận mà còn bám theo nữa hả lũ đĩ đàng này.

Đông nhìn đồng người nắm la liệt dưới sàn mà hoảng, rút khinh nghiệm là đừng bao giờ chọc giận nó nếu con yêu đời.

- Đi thôi, nó hỏi

Ba nó đứng lặng lẽ một mình giữa hội trường trống vắng. Người dự tiệc cũng đã về hết trả lại nơi đây một sự yên tĩnh lạ lùng. Ba nó thở dài lôi từ trong túi ra tấm hình. Trong đó là anh của một người phụ nữ ngoài 30 tuổi, bà có khuôn mặt rất nhân hậu, mái tóc ánh hồng bồng bềnh và đang cười rất tươi. Ông vuốt nhẹ lên tấm hình:

- Cuối cùng thì con Hằng cũng đã bỏ đi giống em hồi ấy

- Tôi đã bỏ đi giống mẹ vậy!_Nó cười nhạt, thắt dây an toàn trên máy bay

- Sao cơ?_Đông tỏ vẻ ngạc nhiên

- Mẹ tôi cũng bị ép hôn giống tôi vậy. Bà không yêu ba tôi nhưng ba lại yêu bà say đắm nên cho dù bà nă nỉ tới cỡ nào ông cũng không chịu từ chối hôn sự đó. Rồi chuyện gì cũn phải đến thôi, mẹ tôi đã bỏ đi vào lúc tôi 5 tuổi. Lúc đầu tôi cũng giận bà lắm vì cứ nghĩ ba phản bội ba con tôi nhưng sau rồi cũng biết được sự thật. Ấu cũng chỉ là tình cảm làm ờ mắt_Nó nói với giọng trầm buồn và đôi mắt ằng ặng nước_Tôi làm vậy liệu có đúng không?

Bờ vai nó run lên nhẹ. Nó khóc và cũng biết rằng sẽ không có Duy ở đây và vỗ vai nhắc nhở rằng “Đừng khóc, Jan Hằng mạnh mẽ lắm cơ mà”. Và cứ mặc cho ánh mắt ngại ngùng của Đông nó vẫn khóc thôi

Trời bắt đầu sáng rồi, bây giờ mới chỉ 5 giờ thôi. Hấn uể oải mở cửa tủ lạnh rót ình một cốc nước. Không hiểu sao từ tối hôm qua tới giờ hấn luôn có cái cảm giác là lạ, không hấn là bất an. Và đây cũng chính là lí do làm cho hấn không ngủ được. Giấc ngủ chập chờn, ảo ảo.

Hấn mơ nó sẽ về bên hấn, hai người cùng trở lại bên nhau rất hạnh phúc. Duy cười nhạt, làm gì có vụ đó chứ. Có mà bây giờ nó đang vui vẻ bên người mới thì có. Nốc cạn ly nước lạnh hấn đẩy cửa đi ra ngoài

Ào ào. Từng đợt sóng tung bọt trắng xóa tấp vào bờ. Hấn đi dọc ngang bờ biển. từng dấu chân in trên thềm cát vàng óng. Bầu trời ửng hồng, từng tia nắng yếu ớt rơi vào khuôn mặt hấn làm toát lên vẻ đẹp tinh tế trên từng khía cạnh. Một vẻ đẹp buồn mà quyến rũ. Gió d9anmh1 tung làn tóc làm nó rối xù. Hấn cho hai tay vào túi quần, mặt cúi gằm lững thững đi

“Bốp”. Hấn hơi chao đảo về phía sau, có lẽ vô tình đâm trúng ai đó rồi. Trong lúc đụng phải nhau, người kia lỡ tay đánh rơi một vật. Hấn luôn miệng xin lỗi và nhặt vật đó lên. Một sợi dây chuyền bạc óng ánh trong nắng lườn qua một chiếc nhẫn có khắc dòng chữ nhỏ “D H”. Thật giống sợi dây chuyền mà hấn tặng cho nó. Hả, đây chính là sợi dây đó mà. Hấn hoảng hốt ngẩng đầu lên. Trước mặt hấn là một cô gái nhỏ nhắn, khoác lên mình bộ váy trắng, làn tóc đen dài tung bay trong gió và cô gái đang mỉm cười với hấn thật tươi. Trông cô thật giống thiên sứ

- Duy_Nó gọi

- Hằng_Hấn vẫn chưa hết ngạc nhiên mừng rỡ ôm chầm lấy nó hôn lên má tóc mượt mà_Sao Hằng lại ở đây?

- Vì ở đây có Duy mà, nhớ không?_Nó cũng vòng tay ôm lấy bờ vai rộng này, cảm giác này thật ấm áp.

- Không sợ ba à?

- Không, chuyện đó tính sau đi, Hằng cần Duy hơn, không cần tập đoàn hay David nào hết

- Thật không?_Hấn lặp lại

Nó cười và như để chứng minh ình nó tháo chiếc nhẫn đính hôn ném tùm xuống biển, đeo vào tay chiếc nhẫn hấn tặng

- Giờ thì tin chưa?_Nó đá lông nheo hỏi lại

- Tin rồi

Hấn nâng cằm nó lên, đặt lên đầu môi nó một nụ hôn ngọt ngào, nhẹ nhàng, ấm nóng. Nó lim dim mắt cảm nhận

Và tất cả chính là lời hẹn ước trước biển ” Em mãi yêu anh mà thôi”.

***** THE END *****

21. Chương 21 End

Đông và Ngân

Truyện này xảy ra khi nó đang còn học ở Việt Nam

- Nè, làm sao bây giờ?_Ngân ngán ngẩm cầm tờ giấy trước mặt than thân trách phận

- Có chuyện gì vậy?_Nó quay lại hỏi, giựt tờ giấy của Ngân

- Trường mình yêu cầu mỗi học sinh phải tham gia ít nhất là một câu lạc bộ, giờ chỉ còn mấy câu lạc bộ thể thao thôi, mấy nhóm khác đủ người rồi_Ngân sụt sùi, nước mắt lưng tròng nhìn nó_Mà mày biết tao dở nhất là thể thao mà

- Hừm_Nó ra chiều nghĩ ngợi_Hay mày tham gia câu lạc bộ bóng rổ với tao đi

Ngân tròn xoe mắt. Bóng...bóng rổ sao. Ngân còn chưa bao giờ chạm tay vào cái vật thể tròn tròn cam cam ấy thì chơi làm sao

- Mày an tâm đi, tao làm đội trưởng mà, hướng dẫn sơ qua là chơi tốt liền_Nó cười tươi rói, khẳng định chắc nịch.

Bộp, bộp. Tiếng bóng đập liên hồi vào sàn gỗ bóng loáng. Người tham gia chơi bóng rổ cũng khá nhiều. Sân bóng rổ được chia làm 2, một bên của nữ, một bên của nam

- Mọi người tập hợp_Nó chấp hai tay lại tạo thành cái loa hô hào mọi người_Hôm nay, câu lạc bộ của chúng ta có thêm thành viên mới, chào mừng các bạn nào

Có một đám người mặc đồ thể thao màu cam đứng đằng sau nó, Ngân khúm núm đứng gần cuối, hi vọng ít người để ý càng tốt, cô tham gia cái trò này theo “chiều chỉ” của trường thôi

Nó thao thao bất tuyệt giữa sân, giới thiệu từng người một, cho đến Ngân, nó đặc biệt giới thiệu kĩ hơn:

- Bạn này chưa bao giờ chơi bóng rổ và chưa chạm vào quả bóng lần nào cả, hi vọng mọi người giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn

Nó dứt lời thì cả đám ở bên dưới bắt đầu cười mấy tiếng cười khúc khích, nếu Ngân không phải đàn chị thì tụi nó sẽ còn cười to hơn nữa kia.

***, con quỷ chết tiệt này, có cần thật thà vậy không, tiểu sử của người ta phô ra hết cho toàn dân thiên hạ nghe là đằng nào. Ngân đỏ mặt cúi gằm xuống. Đông từ sân bên kia nhìn lại, thấy tội nghiệp cô nàng làm sao

- Quy định thứ nhất, buộc tóc lên cho gọn_Nó cầm lấy túm tóc của Ngân lên_Nếu mày không muốn cựa chơi bóng vừa nhai tóc cho đỡ đói.

Vì nó là đội trưởng nên Ngân không cãi lại được, ngoan ngoãn làm theo, được lắm ra về biết tay ta

- Đầu tiên mày phải học cách đập bóng, xem tao làm đây_Nó vừa nói vừa thực hành, động tác linh hoạt phối hợp hai tay rất tốt

Rồi nó ném trái bóng cho Ngân, cô nàng lóng ngóng đập thật mạnh quả bóng xuống sàn khiến cho nó bật lại đâm thẳng vào “mặt tiền”. Một dòng nước đo đỏ chảy ra.

- Óa, tao bị chảy máu mũi rồi_Ngân hét toáng lên

- Hờ_Nó bắt lực, coi bộ còn phải chỉ bảo dài dài

- Đây_Một miếng băng cá nhân chìa ra trước mặt Ngân, không phải là nó mà là..

- Đông_Ngân mở to mắt ra, vì cảm động mà quên mất khuôn mặt xinh đẹp của mình đang bị biến dạng, cười cảm ơn

- Lần sau chị nhớ cẩn thận nha_Dông nháy mắt một cái, yêu thôi rồi. Tụi con gái hét loạn xạ lên, Ngân còn chảy máu mũi nhiều hơn nữa. Oa

- Haizz_Khóe mép của nó giựt giựt, Ngân bị trúng sét ái tình của thằng cha đó rồi sao

Sau buổi tập mọi người đi về hết. Ngân bịa một lí do ngớ ngẩn nào đó để ở lại sân một mình, nó thừa biết nên cũng không tra hỏi nữa bỏ về luôn (con vô tâm)

Bộp. bộp, bộp. Ngân cố gắng đập bóng, tiếng bóng nện xuống sàn vang vọng cả phòng tập. Nhất định là cô sẽ không để Đông thấy mình bất tài

- Chị làm như vậy chưa đúng đâu._Giọng nam trầm ấm vang lên làm trái bóng cam trật khỏi tay Ngân lẫn ra giữa sàn

- Chú ý điểm mạnh là ở cổ tay đấy chứ không phải là toàn bộ cánh tay đâu, làm vậy sẽ rất mỏi, chị coi nè Đông làm mẫu, động tác thuần thục như Jan Hằng. Nhưng Ngân thấy Đông làm đẹp hơn (dĩ nhiên rồi, chị đang yêu cơ mà *gào lên*)

Nhờ sự hướng dẫn tận tình của Đông mà Ngân đã có thể làm tốt hơn. Cô thầm cảm ơn nó đã lôi kéo cô vào câu lạc bộ này cho dù nhan sắc có bị sút mẻ tí xíu nhưng không sao. Tất cả đã được đền đáp xứng đáng. Ông trời quả là có mắt mà

- Về thôi, trời cũng muộn rồi_Đông hướng ánh mắt ra cửa phòng tập nhìn bầu trời đang dần tối đi

- Ừm_Thật sự Ngân cũng chưa muốn về_Ngày mai cậu có thể..._Cô ngần ngại, gò má ửng hồng trông thật đáng yêu

- Tôi sẽ hướng dẫn chị chơi bóng rổ tiếp, bà chị dễ thương ạ!_Đông lại nháy mắt thêm một cái

Ngân nhìn tên đó đứng hình mất mấy phút, máu mũi lại được dịp “phun trào”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhoc-dai-ca>